

RAF: TEKSTEN

inhoud

deel 1

voorwoord	5
tekst 1: laatste brief van holger meins – 31-1-1974	7
tekst 2: brief van ulrike aan de gevangenen in hamburg	8
tekst 3: brief van ulrike aan hanna krabbe	10
tekst 4: verklaring van jan raspe in het proces – 11-5-1976	12
tekst 5: fragment over structuur	13
tekst 6: fragment over strategie – april 1976	15
tekst 7: andreas/ulrike: lijn voor het proces tegen het kommando holger meins	18
tekst 8: uit de discussie in stammheim over oktoberrevolutie / 3e internationale – begin mei 1976	19
tekst 9: delen van de verklaring van de gevangenen uit de raf – januari 1976	21
tekst 10: de gevangenen – aanvulling op de bewijsverzoeken van de verdediging – 4-5-1976	28
tekst 11: ulrike in het baader-bevrijdingsproces in berlijn – 23-9-1974	30
tekst 12: andreas in stammheim – 26-8-1975	36
tekst 13: andreas – 18-6-1976	43
tekst 14: andreas – 16-7-1975	46
tekst 15: de gevangenen in stammheim – 21-8-1975	48
tekst 16: over staatsveiligheidsjustitie, psychologische oorlogvoering en imperialistische publiciteit – 5-8-75	55
tekst 17: n.a.v. de oproep om een 'verklaring over de persoon' af te leggen – 19-8-1975	65
tekst 18: andreas op de tweede procesdag – 5-6-1975	67
tekst 19: 11e procesdag – 1-7-1975	69
tekst 20: 15e procesdag over de kwestie van de toelating van onafhankelijke artsen e.a. – 9-7-1975	73
tekst 21: na het antwoord van de procureur-generaal, nog eens over isolatie/folter – 9-7-1975	77
tekst 22: antwoord op het verzoek van de procureur-generaal tegen de opheffing van de isolatie – 16-7-75	78
tekst 23: met betrekking tot de arrestatie van stroebele – 24-7-1975	82
tekst 24: 20e procesdag – 29-7-1975	85
tekst 25: 21e procesdag – 30-7-1975	87
tekst 26: brief van andreas aan de gevangenen – januari 1976	88
tekst 27: studentenbeweging	92
tekst 28: fragment	96
tekst 29: fragment	101
tekst 30: getuigenverklaringen van brigitte mohnhaupt en helmut pohl – 22-7-1976	104
tekst 31: 'spiegel' interview met de gevangenen uit de raf – 20-1-1975	120
tekst 32: interview met 'le monde diplomatique' – juli 1976	129

deel 2

tekst 33: rede van irmgard möller in het proces in hamburg – 7-7-1975	147
tekst 34: rede van ronald augustin in bückeberg – maart 1975	151
tekst 35: verklaring over de bomaanslag in het centraal station van hamburg – 14-9-1975	156
tekst 36: verklaring ter rektifikatie, gudrun	157

tekst 37 : verklaring van het kommando holger meins	—	24-4-1975	160
	—	21-5-1976	162
tekst 38 : brief van de raf aan de gevangenen	—	2-2-1975	168
tekst 39 : raf : het concept stadsguerilla	—		169
tekst 40 : raf : stadsguerilla en klassenstrijd	—		181
tekst 41 : raf : de aktie van de zwarte september in münchen — over de strategie van de anti-imperialistische strijd			2 00
kommando verklaringen			
tekst 42 : frankfurt	—	mei 1972	2 15
tekst 43 : heidelberg	—	mei 1972	2 16
tekst 44 : buddenberg	—	mei 1972	2 17
tekst 45 : springer	—	mei 1972	2 18
tekst 46 : kommuniquee van de raf over de eksekutie van buback	—	7-4-1977	2 19
aanhangsel			
tekst 47 : politieke uitspraken			2 2 1
tekst 48 : bewijsverzoek inzake vietnam	—	4-5-1976	2 2 4
tekst 49 : bewijsverzoek inzake vietnam	—	4-5-1976	2 2 8
tekst 50 : uittreksel van het stammheim- protokol afwijzing van de bewijsverzoeken, afwijzing van de getuigen	—	22-6-1976	2 3 1
verklaringen van de door de recht- bank afgewezen getuigen op een perskonferentie in frankfurt			
tekst 51 : winslow peck	—	23-6-1976	
tekst 52 : k. barton osborn	—		2 3 4
tekst 53 : gary thomas	—		2 3 7
tekst 54 : philip agee	—		2 3 9
			2 4 2
ter bepaling van de verdedigings- lijn in stammheim, dokumenten van de gevangenen			
tekst 55 : over advokaten	—	september 1975	2 4 4
tekst 56 : een paar principiële bepalingen voor de processtrategie en voor de advokaten	—	november 1975	2 5 0
tekst 57 : wij bepalen het nu zo	—	begin maart 1976	2 5 7
tekst 58 : bewijsverzoek van de gevangenen uit de raf in stammheim	—	29-3-1977	2 6 3
tekst 59 : hongerstakingsverklaringen	—	29-3-1977	2 6 8
	—	28-4-1977	
	—	30-4-1977	
namen en begrippen	—		2 7 3

'het gekoloniseerde 'ding' wordt mens juist in het proces waar-
door het zich bevrijdt.' — fanon

'de beslissing voor de proletarische situatie — en dat is guerilla in
de metropool: strijd, bezitloosheid, kollektiviteit — is een anticipa-
tie. in de postfascistische politiestaat bondsrepubliek, een land
waarin 45 jaar antikommunistische hetze elk revolutionair initiatief
heeft verstikt en gekorrumpeerd, moet zij elke haat, alle middelen
van de institutionele leugen op zich concentreren. de vernietigings-
wil van de staat en de druk op een illegale groep is totaal en hij
heeft door de institutionele strategie van de massamanipulatie
— via het koncernjournalisme en de 'publieke' dus staats-omroep —
en het verwetenschappelijkte instrumentarium van de counterinsur-
rection meer mogelijkheden om verzet te isoleren, omsingelen, as-
simileren, verstikken, dan het oude, het model staande fascisme.
guerilla in de bondsrepubliek, de raf als een moment van klassebe-
wustzijn is vanuit en tegen die structuur ontstaan — ze had al in
de konstitueringsfase een voorstelling van de mateloosheid van de
vernietigingswil waar de staat mee zou reageren. ieder van ons was
zich bewust van het antagonisme, wat we niet konden hebben — o m -
d a t d e r a f d e z e z a a k, g u e r i l l a i n d e s t a b i e l s t e
staat van het imperialistische blok i s b e g o n n e n — is ervaring
met de subjektieve voorwaarden van de groep resp. de groepen. wij
moesten fouten maken. dat uit deze fouten geleerd is en hier massaal
begrepen kon worden dat vrijheid alleen in de strijd voor bevrijding
mogelijk is — er zo in de bondsrepubliek illegale continuïteit is, is
een essentiële voorwaarde in de kracht van de structuur die andreas
in de raf heeft ontwikkeld, d.w.z. in het bewustzijn en de identiteit
van de groep, die verhinderd heeft dat ze na de nederlaag in '72
door de folter, in de vleugels, door de isolatie, de psychiatriserings-,
hersenpoelings- en vernietigingshechtenis is gebroken en een werk-
tuig voor de counterpropaganda van de regering is geworden.' —
ingrid schubert

De politieke discussie met resp. over de RAF kan niet gevoerd worden
zonder kennisneming van haar theorie, dus haar a u t h e n t i e k e t e k -
sten. Omdat wij van mening zijn, dat legaal links hier het zich te gemak-
kelijk maakt in haar kritiek op de politiek van het geweld — afgezien van
het feit dat er in Nederland überhaupt een enorm gebrek aan kennis van
revolutionaire theorie is — hebben wij tot deze publikatie besloten.
Deze verzameling van authentieke teksten van de RAF en van gevan-
genen uit de RAF laat een éénheid zien, die echter in beweging en
niet afgesloten is, en die ontstaan is uit een 'osmose' (zoals een
gevangene het noemt) van werk- en leerprocessen, die op één doel
georiënteerd zijn: de strijd om de bevrijding van onderdrukking,
uitbuiting en vervreemding.
Wij publiceren dit, omdat wij vinden dat het, nadat 8 van de
g e v a n g e n e n uit de RAF gedood zijn, een mogelijkheid is
om aan hun bescherming bij te dragen. Omdat legaal links in Neder-
land met de politiek van de RAF tenminste ook al te maken heeft
vanuit de rol van de Bondsrepubliek in de Amerikaanse Europa-po-
litiek voor de integratie van de westeuropese staten in een door
haar gehegemoniseerde machtzone: Economische Gemeenschap — het
projekt, waar de RAF tegen vecht. De explosieve kracht van haar
politiek voor het statensysteem van het Amerikaanse imperialisme
maakt duidelijk waarom de staatsveiligheidsorganen van de BRD op
deze gevangenen met isolatie, stressmanipulatie, moord, uitsluiting
en kriminalisering van hun advocaten, etc. etc. reageert.

Wij vinden een discussie over de politiek van de RAF vooral noodzake-
lijk om aan de ontwikkeling van bescherming tegen verdere moorden op
gevangen revolutionairen continuïteit te geven.

Wij ondersteunen de eisen tot toepassing van de minimumgaranties van
de Konventie van Genève over de behandeling van krijgsgevangenen op
de gevangenen uit de RAF, en op alle gevangenen uit sociaalrevolutio-
naire groepen in Westeuropa!

Internationaal Comité voor de verdediging van
Politieke Gevangenen in Westeuropa —
Sektie Nederland
p/a Medisch-Juridisch Comité
voor Politieke Gevangenen
Postbus 14056, Utrecht.

het enige wat telt is de strijd — nu, vandaag, morgen, gevreten of niet, wat van belang is, is wat je er mee doet: een sprong vooruit, beter worden, uit de ervaringen leren, precies dat moet men er mee doen, al het andere is rotzooi.

de strijd gaat door, elke nieuwe fight, elke actie, elk gevecht brengt nieuwe onbekende ervaringen, en dat is de ontwikkeling van de strijd, kan zich ook alleen zo ontwikkelen, de subjektieve kant van de dialectiek van revolutie en kontrarevolutie: "het beslissende is, dat men begrijpt dat men moet leren."

door de strijd voor, de strijd, uit de overwinningen, maar nog meer uit de fouten, uit de slips, uit de nederlagen, dat is een wet van het marxisme.

vechten, het onderspit delven, nog eens vechten, weer het onderspit delven, opnieuw vechten en zo verder tot de definitieve overwinning — dat is de logica van het volk, zegt de ouwe.

inderdaad: 'materie': de mens is niets dan materie zoals alles, de hele mens, lichaam en bewustzijn is 'materiele' materie en wat de mens bepaalt, wat hij is, zijn vrijheid — is, dat het bewustzijn de materie beheerst — zich zelf en de uiterlijke natuur en vooral: het eigen zijn.

die ene pagina engels: glashelder, maar de guerilla materialiseert zich in de strijd — in de revolutionaire actie, en wel: zonder einde — juist: strijd tot de dood en natuurlijk: kollektief.

dat is geen kwestie van materie, maar van politiek, van praktijk zoals je zegt, zoals altijd hoofdzak, vandaag, morgen en zo voort, gisteren is geweest, criterium ook, maar vooral de hoofdzak, wat is — nu — ligt ten eerste aan jou, de hongerstaking is nog lang niet ten einde.

en de strijd houdt nooit op.

maar

er is natuurlijk één punt: als je weet, dat met elke schweinens-overwinning de konkrete moordopzet konkreter wordt — en je doet niet meer verder mee, brengt jezelf in veiligheid, geeft de schweinen daarmee een overwinning d.w.z. levert ons uit, dan ben jij het schwein, dat splitst en omsingelt, om zelf te overleven en hou dan je bek over: "de praktijk, leve de raf, de dood aan het schweinensysteem." dan — dus als je niet meer verder meehongert — zeg je beter, eerlijker (als je nog weet, wat dat is: eer): "Ik leef, neer met de raf, overwinning aan het schweinensysteem" —

of schwein of mens

of overleven tot elke prijs of strijd tot de dood

of probleem of oplossing

daartussen is er niets

overwinning of dood — zeggen ze overal en dat is de taal van de guerilla — ook in de nietige dimensie hier: met het leven is het namelijk zoals met het sterven: "mensen (dus: wij), die weigeren met de strijd op te houden — zij winnen of zij sterven, in plaats van te verliezen en te sterven."

tamelijk treurig, om je zo iets nog eens te moeten schrijven, ik weet natuurlijk ook niet hoe het is, wanneer men sterft of wanneer ze iemand killen, hoe ook? in een moment van de waarheid, toen 's morgens, is het eerst door mijn hoofd gegaan: dus zo is dat (wist ik immers ook nog niet) en toen (voor de loop, precies tussen de ogen gemikt): nou het doet er niet toe, dat was 't, in ieder geval aan de goede kant.

jij zou er eigenlijk ook iets over moeten weten, nou ja, inderdaad sterft iedereen, de vraag is alleen hoe en hoe je geleefd hebt en de kwestie is immers heel duidelijk: vechtend tegen de schweinen als mens voor de bevrijding van de mens: revolutionair, in de strijd — bij alle liefde voor het leven: de dood verachtend, dat is voor mij: het volk dienen — r a f.

tekst 2

brief van ulrike aan de gevangenen in hamburg

we vinden het nu toch onuitstaanbaar — het klassenstandpunt waar je zo verwaand over doet. het is ook niet een kwestie van definitie — omdat de strijd eruit gehaald is, dus de hoofdzak.

het bestaat niet. het is een podium, dat met dat wat wij willen tamelijk weinig te maken heeft. wat wij willen is de revolutie. dat betekent: er bestaat het doel — met betrekking tot het doel is er geen standpunt, maar alleen beweging, de strijd, de verhouding te zijn — zoals je zegt — betekent toch: strijden.

er is de klassensituatie: proletariaat, proletarisering, deklassering, vernedering, belediging, onteigening, onvrijheid, armoede.

maar in de totale penetratie van alle betrekkingen in het imperialisme door de markt en in het proces van de toeigening van de maatschappij door de staat, door de repressieve en ideologische staatsapparaten, is er geen plaats en geen tijd waar je zou kunnen zeggen: daar ga ik van uit. er is de illegaliteit en bevrijde gebieden, en de illegaliteit als aanvalspositie voor revolutionaire interventie tref je ook niet aan, die is zelf een moment van de aanval, d.w.z. bestaat zonder aanval niet.

het klassenstandpunt is de als van het standpunt van het wereldproletariaat uitgaand, beweerde buitenlandse politiek van de sovjetunie en het als socialisties beweerde akkumulatiemodel van de su — het is het standpunt — de apologie — van het socialisme in één land en dat betekent: een ideologie van de veiligstelling van de heerschappij van een diktatuur, die precies niet offensief vanuit de tegenstelling met het imperialisme maar defensief vanuit de dwang van de omsingeling is bepaald — je kan zeggen, de sovjet politiek naar binnen en buiten was historisch noodzakelijk — de verabsolutering ervan als klassenstandpunt kan je niet overnemen.

het klassenstandpunt, dus de interesse, de behoefte, de missie van de klasse om voor het kommunisme te strijden, om te kunnen leven, is de inhoud van haar politiek. ik zou zeggen: die bevat het, watechter een tegenspraak is. standpunt en beweging sluiten elkaar uit. het is een hulp- en rechtvaardigingskonstruktie — een bewering.

het beweert de afleiding van de politiek van de klasse uit de ekonomie en dat is fout. de politiek van de klasse is resultaat van haar konfrontatie met de politiek van het kapitaal —; de politiek van het kapitaal is een functie van zijn ekonomie, waar ik meen dat poulantzas dat ook juist opvat, als hij zegt dat de ekonomiese functies van de staat een deel van zijn repressieve en ideologische functies zijn — klassenstrijd. de politiek van de klasse is haar strijd tegen de politiek van het kapitaal en niet tegen de ekonomie, die ze direkt of via de staat proletariseert.

het klassenstandpunt van het proletariaat is de oorlog — dat is een contradictio in adjecto, onzin.

de su kletst over klassenstandpunt, omdat zij haar staatspolitiek onder klassenstrijd wil onderbrengen —

ik zou zeggen: dat is de kapitalisering van de buitenlandse politiek van de su, wat juist betekent: ze kunnen bondgenoten zijn in het proces van de bevrijding, maar niet protagonist.

de protagonist heeft geen standpunt — hij heeft een doel. maar het 'klassenstandpunt' is altijd al een knuppel — de bewering en oktrooiering via een partij-apparaat van een begrip van realiteit, dat met de ervaren en te ervaren werkelijkheid niet overeenstemt. het beweert namelijk een strijdpositie zonder klassenstrijd —

zoals je zegt: 'waarvanuit' nog zou moeten worden gehandeld, niet al gehandeld wordt.

in 1969 waren het de ml, ksv en ao-groepen, die met het 'klassenstandpunt' de politieke beweging aan de universiteiten gedepolitiseerd hebben doordat ze een politiek als juist afschilderden die door geen enkele student meer emotioneel gevolgd kon worden — het was een likviderende positie tegen de anti-imperialistische protestbeweging en ik denk dat dat de horror voor dat begrip en zijn inhoud is, dat het de emotionele identificering van proletarische politiek als mogelijkheid uitschakelt. het is een katechismus.

we gaan juist niet van een standpunt uit, wat 't er ook voor een is, maar van klassen-strijd als het principe van de hele geschiedenis en van de klassen-oorlog, als de realiteit waarin proletarische politiek zich realiseert en zoals we geconcludeerd hebben: alleen in en door de oorlog.

het standpunt van de klasse kan alleen de beweging van de klasse in de klassenoorlog zijn, het gewapend strijdende wereldproletariaat, reëel haar avantgarden, de bevrijdingsbewegingen — of zoals george jackson zegt: "connections, connections, connections" — dus beweging, interactie, communicatie, coördinatie, samen strijden — strategie.

dat is in het begrip 'klassenstandpunt' allemaal geparalyseerd — en zo ga jij er ook mee om: je probeert het aan inge op te dringen; maar dat

zou je eigenlijk al lang moeten weten: dat er nauwelijks iets walgelijks is dan volgekletst te worden.

of zo: klassenstandpunt is een hoera standpunt.
zeker — het heeft ook iets heldhaftigs. alleen zijn we niet daarop, maar op werking uit.

maar genoeg. heb de indruk alsof ik een lam paard toespreek, wat niet de zin van de zaak is. die is jou van je voetstuk af te halen — dus stap maar eens af. je schept op.

tekst 3
brief van ulrike aan
hanna krabbe

wat de politici kletsen is niet dat wat de mensen denken, maar wat ze dienen te denken —

en als zij 'wij' zeggen proberen ze zo te kletsen, dat de mensen, wat en hoe ze denken, daarin herkennen en verwoord vinden —

maar de staat zou de demoskopie (opiniepeiling) niet nodig hebben, noch de binnenlandse veiligheidsdienst, als de indoktrinatie door psychologische oorlogvoering zo makkelijk zou zijn —

het legale land is niet het werkelijke land, zegt gramsci of gewoon: de heersende mening is niet de mening van de beheersten —

dat is shit, wat je daar schrijft, je denkkonstruktie is imaginair. alsof de vijand de ideologie zou zijn die hij produceert, alsof het gebabbel, de platituden die uit die kist aan de muur met de toonval van de konsensus van de politici stroomt, alsof de media en de mensen die met die rotzooi gebombardeerd worden één en hetzelfde zouden zijn — alsof het niet reëel, m a t e r i e e l de counterinsurgencymachine uit bundeskriminalamt, bundesanwaltschaft, b.v.d., regering, media, inlichtingendiensten enz. zou zijn, alsof de vijand niet materieel, maar ideëel zou zijn.

zo vraag je je niet af wat dat werkelijk voor een toestand is, die brandt daar 'normaal' noemt —

en vergeet je bij buback's zin, dat h i j het karakter van de konfrontatie: oorlog en de dimensie ervan: internationaal, begrepen heeft en daar als functie van het internationale us-kapitaal spreekt, maar zeg je 'absurd' en i.p.v. tot een analyse kom je tot een w o o r d : 'cia' dat metaforisch het morele verval van buback's politiek konstateert — wat immers al bekend is; je verradt jezelf daarmee, omdat je je in feite beklaagt dat het oorlog is n a d a t je in deze oorlog duidelijk aan onze kant bent gaan staan en begonnen bent te vechten.

jouw tekst richt zich tot de openbaarheid van Amerikaanse burgerrechtsbewegingen — waarbij men zich dan afvraagt: als dat jouw zaak is, waarom ben je i.p.v. daar te zijn hier? je bent echter hier.

het internationalisme waarbinnen je gestreden hebt en in de samenhang raf bent is ook niet dat van de Internationale organisatie van staten, zoals uno en genève, het is de internationale van de tegen het imperialisme oorlogvoerende bevrijdingsbewegingen in de derde wereld en in de metropolen — o o r l o g — is het geheel. daarin kun je je niet oriënteren, als je van geruchten uitgaat, maar a l l e e n door de studie van de feiten en hun samenhang in de klassenstrijd.

als je in de isolatie de inspanning niet kan opbrengen — voortdurend en altijd — de r e a l i t e i t te begrijpen door die tot zijn t e r m te brengen, de materialistische term ervan in de samenhang van de strijd — klassenstrijd begrepen als oorlog —, word je wit, steek je af, word je ziek, d.w.z. krijg je een ziekelijke verhouding tot de werkelijkheid — dat is het verraad via de kapitulatie voor de realiteit van de folter, van de inspanning die door verzet verlangd wordt, anders is het slechts een woord.

het gaat niet — je kan het je niet veroorloven in de isolatie bij dat alles ook nog jezelf te kwellen. wat niet betekent dat niet — dat heeft andreas daar beneden gezegd — bepaalde ervaringen geleden zouden moeten worden in het proces van de bevrijding van de vervreemding — maar het is iets anders of men zich afbeult om de politiek, de feiten en hun samenhang en de groep te begrijpen om te handelen, of dat men zich afbeult omdat de isolatie alle illusies over jezelf wegneemt en dat kan tamelijk bitter zijn. en als het zo is, dat onder jouw prestatie-structuur door jouw socialisatie een angst en een wanhoop zit, dan vecht je juist daarvanuit —

je moet misschien maar begrijpen — ik weet 't niet — dat men met woorden alleen iets kan bereiken, als ze het begrip aan de werkelijke situatie brengen, waarin iedereen in het imperialisme zit; dat het zinloos is met woorden te willen agiteren, omdat a l l e e n voorlichting agiteert, waarheid is —

dat in het milieu waar wij in vechten — postfascistische staat, konsumentencultuur, metropolenchauvinisme, massamanipulatie door de media, psychologische oorlogvoering, sociaaldemocratie — dat tegen de repressie waar we hier mee te maken hebben ontstelt en is geen wapen is. het is bot en leeg. wie werkelijk ontsteld, dus betrokken é n g e m o b i l i s e e r d i s, schreeuwt niet, maar denkt er over na wat men kan doen. dat is spk — de strijd door geschreeuw vervangen. dat is niet alleen walgelijk, dat maakt je in de isolatie kapot, omdat het tegenover de keiharde materiële repressie alleen ideologie stelt, i.p.v. de geestelijke inspanning, die fysiek is.

de massa's bewapenen — dat doet nog allereerst het kapitaal: de smerissen en het leger en de rechtsradikalen. dus voordat je de westduitse massa's zo goed vindt of überhaupt 'de massa's' — denk na, hoe het hier werkelijk is — ho schreef in 1922 in l'humanité: 'de massa is principieel tot de rebellie bereid, maar volkomen onwetend. ze wil zich bevrijden, maar ze weet niet hoe ze dat moet beginnen'; dat is niet onze situatie.

waar wij op het moment hier het meest over nadenken, is, hoe we de ten dele gruwelijke ervaringen, die wij in de isolatie opgedaan hebben, waarvoor de begrippen zijn: verraad, kapitulatie, zelfverwoesting, depolitiserend, zo duidelijk kunnen maken, dat jullie ze niet nog eens moeten overdoen. dus als het juist is dat in de guerilla ieder van ieder kan leren, moet het mogelijk zijn die ervaringen over te dragen—voor—waarde daarvoor is alleen kollektiviteit als proces begrijpen, daartegenover zijn autoriteitstoestanden, waarin personen geïnstitutionaliseerd worden, een antagonisme. kollektiviteit als proces betekent s a m e n strijden—tegen het apparaat, en juist reëel en niet imaginair.

dat is shit: 'psychiatrie'-plaats.

de lijn in ossendorf is zoals overal vernietiging, daaraan werken de psychiaters mee, zoals de methoden die de staatsschutz toepast totaal psychiatries gekonstrueerd zijn—psychiatrie, zoals imperialistische wetenschap überhaupt, is middel, niet doel.

psychiatisering is een lijn van de psychologische oorlogvoering, om in de verwoeste fighter de zinloosheid van revolutionaire politiek te demonstren, de strijders hun geloofwaardigheid te ontnemen, en een politietaktiek, om door vernietiging van een 'opgedrongen bevrijding' zoals buback dat noemt hun militaire relevantie: rekrutering, weg te nemen.

wat bückner 1) daar doet is niet psychiatisering—het is terreur, hij wil jullie kapot maken, met begrippen als therapie, hersenspoelingspoging ben je daarbij gewoon fout, je schuift daar iets tussen terwijl de aanval frontaal loopt, de methode ossendorf is—zoals überhaupt de methode gevangenis, alleen in ossendorf door de perfectie van het gebouw en de hechteniskonceptie die het uitdrukt en die door bückner en lodt belichaamd worden juist septies, totaal—de gevangene de keel zo af te knippen, dat hij tenslotte zijn eigenwaarde, zijn begrip van zichzelf, het gevoel wat terreur is, verliest.

het begrip is vernietiging, de psychiatisering is daarin alleen een moment en een vehikel naast andere, als je daarop blijft staren, merk je niet wat er verder nog aan de gang is.

'geen vensters'— zeker, maar daar steekt toch ook nog gebrek aan begrip van de isolatie achter, van het sadisme waarmee het verzonnen is, de perfectie van de uitvoering, de totaliteit van de vernietigingswil van de staatsveiligheidsdienst, gebrek aan begrip van de scherpheid van het antagonisme waar wij ons strijdend in gezet hebben en dus van het feit dat het fascisme hier inderdaad heerst, wat dus inderdaad niet alleen een bewering van ons is maar het exacte begrip voor het karakter van de repressie die op je afkomt als je in deze staat begint revolutionaire politiek te maken. ze kunnen niemand psychiatiseren die het niet toelaat /wil. jouw psychiatriegeschiedenis mystificeert de isolatie. d i e heeft een werking—daartegen valt te strijden en natuurlijk moeten jullie de oorlog voeren tegen de pesterijen van bückner; dus verlangen: geen akoestische, a l l e e n zichtkontrolle bij de samensluiting, zoals in stammheim.

maar hier was dat natuurlijk ook een strijd, tot de smeris die mee l u i s t e r t weg was en wij op de grond konden zitten enz. vanzelf loopt a l l e e n repressie. dat is toch duidelijk.

je bent ook een klootzak, je haalt de eis konzentratie en de lijn krijdsgevangenen uit 't naaikistje alsof dat een dreiging zou zijn—tegen müller. 1) dat is onzin. we moeten op konzentratie uit zijn en op de toepassing van de konventie van genève—wat verwacht je van müller? we bestrijden ze en de strijd houdt nooit op en z l j zullen de voorwaarden van de strijd voor ons nooit vergemakkelijken. als je natuurlijk alleen op het nivo van burgerlijke moraal argumenteert, is je munitie gauw op, het is waardeloos. dus pas op jezelf—omdat niemand dat in de isolatie voor jou kan doen.

ook niet bernd.

1) bückner is de 'veiligheidsinspekteur' van de gevangenis keulen-ossendorf.

müller is de rechter van het proces in düsseldorf.

tekst 4
verklaring van jan
carl raspe in het
proces
11-5-1976

er valt niet veel te zeggen.
we geloven dat ulrike geëxecuteerd is.
we weten niet hoe, maar we weten door wie
en we kunnen de berekening van de methode bepalen.
ik herinner aan herold's zin' akties tegen de raf moeten steeds zo af-
gewikkeld worden; dat er geen plaats overblijft voor sympathisanten
en buback: 'de staatsveiligheidsdienst bestaat bij de gratie van men-
sen die zich er voor inzetten. mensen zoals herold en ik vinden altijd
een weg' . . .

het was een koel beraamde executie — zoals holger geëxecuteerd is, zo
als siegfried hausner geëxecuteerd is. als ulrike besloten zou hebben
te sterven omdat ze het als laatste mogelijkheid zag om zich — revolu-
tionaire identiteit — tegen de langzame vernietiging van de wil in de
agonie van de isolatie te handhaven —

zou ze het ons gezegd hebben. in ieder geval andreas:

zo was de relatie.

ik geloof dat de executie van ulrike nu — op dit moment — zijn reden
heeft in de culminering, een eerste politieke doorbraak van de interna-
tionale konfrontatie guerilla / imperialistische staat brd.
daarover zijn informaties, waar ik nu niet over praten wil.

de moord past in de strategie, waarmee de staat zich de laatste zes
jaar probeert te handhaven:

fysieke en morele vernietiging van de raf.

en richt zich op alle guerillagroepen in de brd, waar ulrike een essen-
tiële ideologische functie voor heeft.

te zeggen valt nog —

de hele tijd, dat ik de relatie tussen ulrike en andreas ken — en ik ken
die sinds 7 jaar — was deze gekenmerkt door intensiteit en tederheid,
sensibiliteit en zorgvuldigheid.

en ik geloof, dat juist door het karakter van die relatie ulrike de 8 maan-
den dode vleugel volgehouden heeft.

het was een relatie, zoals die zich tussen broers en zusters kan ont-
wikkelen — georiënteerd op een identiek doel, als de functie van deze
politiek, en daarom was deze relatie vrij — omdat vrijheid alleen moge-
lijk is in de strijd om bevrijding.

er was in die jaren geen breuk in hun verhouding.

dat zou niet mogelijk geweest zijn, omdat die bepaald werd via de poli-
tiek van de raf.

en als in de groep überhaupt principiële tegenstellingen zijn ontstaan,
waren ze gedefinieerd door konkrete praktijk, in het theoretische arbeids-
proces, zoals het in de gevangenis alleen mogelijk is, kunnen ze van
uit de identieke situatie van de strijd en de geschiedenis van de groep
geen basis hebben.

dat dat precies zo was, bewijzen de discussies, ulrike's brieven en ma-
nuscripten tot aan vrijdagavond. zij geven het werkelijke karakter van
die relatie weer.

nu 'spanningen', 'vervreemding' tussen ulrike en andreas, tussen ul-
rike en ons aan te voeren; om met deze primitieve en duistere infamie
het projekt van ulrike's executie voor de psychologische oorlogvoering
beschikbaar te maken:

dat is buback, en het is buback's stommitieit:

geen enkele van deze pogingen heeft tot nu toe tot iets anders geleid
dan tot het steeds duidelijker begrip van de reactie in de brd als fas-
cisme.

wat habermas daar ontwikkelt, heeft een voorwaarde, waar wij over, zeggen, dat het de vorm van de proletarisering van de klasse in de metropolen is: de individualisering door de totaliteit van de vervreemding. In de totaal maatschappelijk toegeëigende produktie, is de individualisering is de voorwaarde voor manipulatie, vrijheid tegenover dat apparaat is alleen in de totale negatie ervan, d.w.z. in de aanval tegen het apparaat mogelijk in het strijdende kollektief, dat de guerilla wordt, moet worden, als ze strategie wil worden, dus wil overwinnen.

kollektiviteit is een moment in de structuur van de guerilla en — subjectiviteit als voorwaarde in elk afzonderlijk als zijn beslissing te vechten vooropgesteld — haar belangrijkste, het kollektief is de groep, die als groep denkt, voelt en handelt.

leiding in de guerilla is degene of zijn degenen die het kollektieve proces van de groep openhouden en organiseren in het proces van haar praktijk: antiimperialistische strijd, vanuit haar zelfbeschikking en de beslissing van ieder een moment van de interventie te zijn, dus vanuit het begrip van ieder dat hij dat wat hij wil alleen kollektief kan, en het bedoelt de groep, die alles wat hij is: militair, politiek, strategie, kiem van de nieuwe maatschappij, in zijn proces als groep aan de antiimperialistische strijd verplicht, prakties, r e e l inhoudt.

de lijn, d.w.z. vanuit de strategie de logika en rationaliteit van de afzonderlijke taktiese stappen: akties, wordt door allen uitgewerkt — hij ontstaat in het diskussieproces uit ervaring en weten van allen en wordt zo kollektief bepaald en is dan bindend.

anders gezegd: de lijn wordt uit het proces van de praktijk en uit de analyse van de voorwaarden, ervaring en anticipering ervan ontwikkeld — wat als onverdeeld proces mogelijk is, omdat over het doel en de wil het te bereiken eensgezindheid bestaat.

het proces van de koördinatie van de praktijk van de groepen verloopt dan, als de lijn uitgewerkt en begrepen is, militair als bevel — de uitvoering ervan verlangt absolute discipline bij gelijktijdig absolute zelfstandigheid, d.w.z. autonome oriëntering en beslissingskracht in elke situatie onder veranderde voorwaarden.

wat de guerilla op elk moment verenigt is de wil van ieder de strijd te voeren —

zo is leiding een f u n k t i e, die ze voor haar proces nodig heeft. die valt niet te usurperen. ze is het absolute tegendeel van dat wat de psychologische oorlogvoering over de leiding van de raf: andreas, beweert. als andreas zo zou zijn als het bundesanwaltschaft hem beschrijft zou er geen raf bestaan, zou het proces van de politiek van deze 5 jaar niet bestaan, zouden gewoon gezegd: wij niet bestaan. hij is de leiding van de raf, omdat hij van begin af aan dat was, wat de guerilla het meest nodig heeft: wil, bewustzijn van het doel, beslistheid, kollektiviteit —

als wij zeggen: de lijn wordt uit het proces van de praktijk en uit de analyse van de voorwaarden, ervaring en anticipering ervan ontwikkeld, dan is de leiding degene die de verste blik, de grootste sensibilliteit en de meeste kracht ter koördinering van het kollektieve proces heeft, waarvan het doel de zelfstandigheid en autonomie van ieder afzonderlijk — militair: de zelfstandige strijder — is.

dit proces is niet autoritair organiseerbaar, daar is geen bende- toe in staat en de leiding ervan in de gedaante van een bende- chef uitgesloten —

het doel van de hetze van het bundesanwaltschaft tegen andreas is duidelijk: het bereidt daar mee de demobilisering van de publieke opinie tegen de moord op hem voor —

het beschrijft de hele zaak zo, alsof men alleen die ene figuur: andreas, uit zou hoeven te schakelen en het probleem dat de stadsguerilla voor deze staat is — maihofer (min.v.binnenl.zaken) zegt dat het het enige probleem zou zijn dat deze staat niet in de hand heeft — zou opgelost zijn.

wij betwijfelen dat. wij hebben in het proces van deze 5 jaar van andreas geleerd — omdat hij dat is wat wij het voorbeeld noemen — namelijk iemand van wie men kan leren — strijden, strijden en weer strijden — omdat aan dat wat hij doet en wij doen niets irrationeel, niets afgedwongen, niets smartelijk is —

een van de redenen waarom het bundesanwaltschaft andreas het meest haat, is, dat hij inderdaad met alle wapens vecht — dat we van hem geleerd hebben, dat er geen wapen van de bourgeoisie is dat niet omgedraaid en tegen haar gericht zou kunnen worden: het taktiese principe dat gebaseerd is op het begrip van het proces waarin het kapitaal zijn revolutionaire tegenstelling ontwikkelt.

en zo is andreas de guerilla, waarvan che zegt dat hij de groep is — hij is diegene van ons, die zich al lang en al altijd de funktie van de bezitsloosheid eigen heeft gemaakt — de funktie van de guerilla die

de groep anticipeert en zo haar proces kan leiden, omdat hij begrepen heeft, dat hij die nodig heeft en hij heeft vanuit het feit van de totale onteigening, van de metropolenvorm van de proletarisering: de individualisering, de metropolenvorm van de guerilla ontwikkeld, de sterkte van de subjektiviteit, van de wil als motor in het proces van de opbouw van een guerillaorganisatie in de brd — waarbij nog eens herinnerd moet worden, dat aan het begin van alle revolutionaire initiatieven, die aan een objektief, natuurlijk proces — we denken daarbij aan de massastakingsbeweging in rusland 1905, aan de oktoberrevolutie — richting, duurzaamheid, coherentie, strategie, continuïteit en dus politieke kracht gegeven hebben, dat dat door de beslissing en de wilskracht van enkelingen kwam — voor gramsci is wil de conditio sine qua non: de sterke wil als motor van het revolutionaire proces, waarin subjektiviteit prakties wordt.

wat er aan de gang is, is dat de sociaaldemokratie via het enorme economische potentieel van het westduitse imperialisme onder de hegemonie van het us-kapitaal - dat a l l e strategische industrieën in de brd : elektro, chemie, olie, auto, machinebouw controleert - in westeuropa het reaktionaire proces organiseert - op twee niveaus, waarvan het vehikel het sociaaldemocratische ontwikkelingsmodel is: kredieten die aan politieke restricties gebonden zijn en de funktie hebben kapitaalinvesteringen voor te bereiden, doordat ze de militarisering van de politiek - brandt: 'stabiliteit is de anticipatie op de catastrofe, om die te verhinderen' (in een brief aan Olof Palme) - met het middel van de economische chantage afdwingt om - en dat is geostrategie haar projekt - aan de staten, die in de imperialistische keten aan de brd ondergeschikt zijn, haar fascisemodel: institutionele strategie, counterinsurgency, organisatie van de staat volgens het model van parlementaire democratie bij gelijktijdig uit - geschakelde kommunistische partijen, zodat het blok aan de macht altijd alleen dat van het us-kapitaal k a n zijn, op te dringen.

binnen westeuropa is de hoofdvijand usa de bondsrepubliek van de sociaaldemokratie omdat alleen zij, vanuit haar geschiedenis, over de socialistische internationale en het kontakt met de vakbonden beschikt, om het konsoledierungsprojekt van het nieuwe fascisme in europa door te voeren

het is zo: e l k e aanval op de us-aanwezigheid van het us-kapitaal hier i s direkt met de imperialistische staat gekonfronteerd en - vroeg of laat - direkt met het openlijk agerende us-leger. in e l k geval dwingen aanvallen op Amerikaanse inrichtingen hier de staat als dat te reageren wat hij sinds '45 is: funktie van het us-kapitaal è n institutionele versluiering van de werkelijke status van de brd in het Amerikaanse statensysteem: door de usa militair bezet gebied.

dat is o o k een mobiliseringslijn - maar essentieel is dat d e z e ontmaskering van de sociaaldemokratie door de aanval van kleine gewapende groepen het voor haar onmogelijk zal maken westeuropa als militair machtsblok voor de strategie van het us-kapitaal te organiseren.

omdat het fascisme, hier z i c h t b a a r gemaakt, n o o d z a k e - l i j k alles wat er aan politiek ressentiment in het buitenland tegen de brd is - oud antifascisme, en in alle groepen in het spektrum van uiterst links tot in de sociaaldemocratieën en in de nationale regeringen aan ressentiment tegen het duitse imperialisme, zijn hegemoniestreven - tegen de brd mobiliseert. en wel op de lijn: hoofdvijand usa. dus de strategische lijn waarop aan de eerste demarkatielijn - het front - het-noord-zuid-konflikt - gewapend gestreden wordt: wereldproletariaat / us-imperialisme.

waar het om gaat is in de metropolen de tweede demarkatielijn, die gedetermineerd is door de dialectiek van de terugwerking van de bevrijdingsoorlogen aan de periferie van het systeem in de metropolen, dus de poging van de strategische rekonstruktie van het us-kapitaal door het terugnemen van zijn lijnen in de centra - ideologies, politiek, militair, e k o n o m i e s immers ook (wat we hier maar niet verder uitleggen) - naar het f r o n t te ontwikkelen, naar de politiek-militaire konfrontatie - het proces dat de klassenstrijd in de metropolen als onderdeel van de bevrijdingsoorlog in de 3e wereld definieert, doordat het hier anticipeert wat proletarische politiek tegenwoordig is: bevrijdingsoorlog.

dat is - kort - de strategie die we vanuit onze ervaring en dat wat we hier zoal geleerd hebben op het oog hebben, de lijn waarop het kapitaal en zijn staat gedwongen zijn op de aanval van kleine revolutionaire groepen overtrokken te reageren en deze te vermenigvuldigen - d.w.z. de mechanika van het apparaat zelf ontwikkelt in het imperialisme een front en dus zijn antithese: een politieke situatie, waarin de polariseringsprocessen op gang komen, waarin verzet - illegale structuur - guerrilla als de zaak van ieder en allen, die hun situatie in het imperialisme herkend hebben, begrepen kan worden en wij zeggen: begrepen zal worden.

hier zou ook iets over organisatie structuur/samenstelling van de metropolenguerilla, die aan dit front strijdt, te zeggen zijn - dat laten we natuurlijk hier.

nouja - men moet eens het strategische projekt, waar de usa via de sociaaldemokratie op uit is, analyseren: integratie van de apparaten van de binnenlandse en buitenlandse veiligheid (d.w.z. integratie van de politie-apparaten in de structuur van de navo) de omzetting van het

hele staatsapparaat inclusief de ideologische staatsapparaten — scholen, media, alle instanties — in een reusachtige inlichtingenoktopus, een proces dat alle ambtenaren en employées tot het geven van informatie aan de verfassungsschutz (bvd) dwingt. daarover heeft hier slechts één krant bericht.

institutionele strategie van het nieuwe fascisme; die de politieke justitie tot een functie van counterinsurgency, van politieke politie maakt terwijl tegelijk de staatsveiligheidsmachine uitgebreid wordt: bundes-kriminalamt, binnen het bka de afdeling terreur ('te') in bonn, bundes-grenzschutz, mobiele einsatzkommandos, uitbreiding van de bereitschapspolizei, nivellering van de deelstaatspolitie onder het kommando van het bka, politiewetten. komputerisering is zo een kwalitatieve sprong: van het kaartensysteem naar de elektronische data-bank, die de nieuwe repressietechnologieën van de institutionele massakommunikatie, die door de psychologische oorlogvoering toegepast worden, pas mogelijk maakt.

institutionele strategie is erop gericht vertikaal en horizontaal (west-europa), dus binnen en tussen de staten, een door intelligence gestructureerd militairapparaat op te richten, dat de maatschappijen penetreert, de staten via de ministeries van binnenlandse zaken, de internationale verstrengeling van de repressiemachines, integreert, zonder zelf ook een politieke uitdrukking te hebben, wat betekent: aan openbare controle totaal onttrokken is. een transnationale machtsstructuur tenslotte onder kommando van het pentagon, een militaire machine die tegelijk zijn eigen propaganda-apparaat als apparaat van de totale manipulatie door psychologische oorlogvoering is — voorzover het systeem van de inlichtingen- inwinning en -output als psychologische oorlogvoering één gesloten systeem wordt, waarin manipulatie en controle en dus nieuwe manipulatiemodellen in één gesloten apparaat ontwikkeld, uitgespuwd en verder ontwikkeld kunnen worden.

in die samenhang hoort natuurlijk het door legaal links helemaal niet begrepen feit van haar reeds voltrokken internering in de komputer van het bka, van henzelf en hun hele relatie — en vriendenkring. waarbij al duidelijk is: als het bka 394 wapenverzamelaars in één gekoördineerde actie te pakken kan krijgen, kan het natuurlijk ook heel gemakkelijk links in één actie naar de stadions afvoeren.

stadsguerilla is een tactiek die de strategie laat zien, doordat ze die anticipeert. bedoeld is: de internationale rekonstruktie van proletarische politiek en dus de reactie vanuit haar internationale voorwaarden.

op het nivo van de strategievorming van revolutionaire politiek betekent dat: de nationaalstaat als apparaat van de binnenlandse repressie vanuit zijn internationale determinatie voor het multinationale us-kapitaal te begrijpen.

het systeem van de nationaalstaten binnen het staten systeem van het us-imperialisme is een systeem van frontsegmenten in de oorlog die het repressieapparaat van het us-kapitaal aan beide segmenten — aan de kristallisatiepunten van de demarkatielijn arm-rijk in de noord-zuid-tegenstelling en aan de tweede demarkatielijn binnen de metropolen, hier in het vooruitlopen op massaal proletarisch tegengeweld — voert.

daarbij is belangrijk te constateren, dat aan de ene kant de staat van het kapitaal vanuit de dwang, die door de kapitaalbeweging — de materiele basis van de hele zaak — aan hem opgelegd wordt, handelt, een functie van het kapitaal is, maar dat in de mate waarin het kapitaal vanuit zichzelf geen productief perspectief meer kan ontwikkelen — of, om een uitdrukking van de burgerlijke economie te gebruiken: niet meer innovatie-kapabel is — het opgehouden heeft het subjeet van de maatschappelijke reproductie van staatsactiviteit te zijn.

een figuur als schmidt weet dat zonder het probleem van de economie, de crisis, de inflatie, de werkeloosheid, in één woord: de problemen van de wereldmarkt te hebben opgelost het imperialistische systeem in zijn bestaan als staat een kolos op lemen voeten is.

maar het nieuwe, zo ook het nieuwe aan dit fascisme is dat het voor hem niet alleen om het veiligstellen van de heerschappij van het kapitaal om markten en konsolidering gaat, maar om de vorming van een militair-economische machtsstructuur, die zich als statensysteem onafhankelijk van zijn politieke basis en van de dwang van de kapitaalbeweging kan handhaven.

hier is de staat subjeet van de politiek en hij wordt niet meer door concurrerende kapitaalfrakties geregeerd, maar hij is de direkte uitdrukking van het kapitaal, omdat er onder de hegemonie van het us-kapitaal geen economische en dus geen politieke autonomie van de kapitalen tegenover het us-kapitaal bestaat.

voor ons komt het er hier op aan van uit de internationalisering van de kapitaalbeweging de dialectiek van de transformatie van de nationaalstaten in het statensysteem van het us-imperialisme naar een nieuw, internationaal georganiseerd fascisme te laten zien, dus de veranderde functie van de nationaalstaat vanuit de dwang van het strategiese defensief, waar het imperialisme zich sinds zijn nederlaag in vietnam in bevindt.

het centrale moment waar het daarbij om gaat is te laten zien dat t.a.v. de determinatie van de reactie als internationaal georganiseerd en geprojecteerd proces revolutionaire strategie internationalisties moet zijn — d.w.z.: dat de politiek-ekonomiese analyse van de huidige situatie met het begripsschema van marx samenvalt, betekent konkreet dat de strategie van het kommunisties manifest 'proletariërs aller landen verenigt u' een nieuw organisatories ferment in de guerilla, die de internationale rekonstruktie van proletariëse politiek anticipeert - heeft teruggevoonden, de organisatievorm van het proletariëse internationalisme zal in de centra van het kapitaal de metropolenguerilla zijn.

tekst 7

andreas / ulrike :
lijn voor het proces
tegen het kommando
holger meins

het politieke proces, waaruit de stadsguerilla in de brd voortkomt, is begonnen in berlijn — '66, '67, '68.

rol — geschiedenis brd — us-statensysteem
antikommunisme

politiek — ekonomies — militair subcentrum / strategiese spil
---kapitaalbeweging---omsingeling---bevrijdingsoorlogen /
demarkatieHijnen --- nieuw links

oorzaken : proletarisering

voorwaarden : strategies subcentrum — us-expansie
politiek — ekonomies — militair

mogelijkheid : strategiese explosiviteit — moment van instabiliteit
a) ideologische functie — als gedeeld land
b) politiek ekonomies — militaire functie — 'etalage v.d.
vrije wereld' model van kapitalistische ontwikkeling
en stabiliteit. voorbeeld :
legitimatie- en integratiefunctie voor de strategie van
het us-kapitaal — 3e wereld
europa

overeenkomstig : reactie — t.o.v. europa

haar m o g e l i j k h e i d : 'totalisering van het geweld'

- a) inhoudelijk : fascisme — institutionele strategie
- b) de feiten : zie r. pusch, notstandsgesetze etc. ;
counterinsurgency ; militarisering
van de politiek door de legitimatie
van counterinsurgency

verbrijzeling van l i n k s
ghettoisering

'agholi' over : sektenkritiek
partijkritiek
over partij/institutionele strategie

illegale politiek

vanuit de voorwaarden van ekstreme en totaal gestructureerde repressie
de taktiese mogelijkheden

- a) industriestaat
- b) strategies subcentrum (proletarische internationalisme)

stadsguerilla — raf
revolutionaire interventie-methode

kontinuiteit — zin van de actie

solidariteit (signaal van identiteit)
met degenen die existentieel en politiek met het systeem gebroken heb-
ben, aan de breuk trouw zijn gebleven en doorgevochten hebben en daar-
om e k s e m p l a r i e s vernietigd dienen te worden

zin van de politiek van de gevangenen

functie van het voorbeeld

- a) subjectief
- b) objectief — e v i d e n t i e

verklaring over de politiek van de actie

konkreet : dialektiek van de nederlaag —
militair een nederlaag
politiek een overwinning

we hebben gezegd

de oktoberrevolutie bepaalde de structuur van het reaktionaire proces in het westen, d.w.z. de ontwikkeling van het kapitaal werd nu een expliciet politiek proces m.b.t. de internationale samenhang tussen revolutie en imperialisme —

ten tweede: hij bracht tenslotte in een langdurig en pijnlijk proces van de sovjet akumulatie de militair-politieke demarkatielijn oost — west teweeg —

de derde lijn die hieruit voortkwam is de bevrijdingsstrijd van de volken van de 3e wereld doordat ze zich in de door de oktoberrevolutie georganiseerde derde internationale zelf internationalisties konden organiseren en dat betekent: hun strijd op het politieke nivo brengen, dat proletarische politiek nodig heeft om doeltreffend te kunnen worden — dat was één van de centrale theses van lenin voor de organisatie van het wereldrevolutionaire proces op het eerste (of tweede?) — staat in dat verschrikkelijke kominternboek dat we hebben — kijk maar na of neem het mee als je het hebt — nou ja, anders vergeet ik het weer.) kongres van de derde internationale, dat de revolutie zich van het eerste moment af op politiek nivo van het kontrarevolutionaire proces moet bewegen, dat hij zonder het nivo van de kontrarevolutie in zijn initiatief te anticiperen zijn nederlaag anticipeert, anders gezegd moet mislukken:

verdediging van de verovering van de macht in één land — oktoberrevolutie — en organisatie van het wereldrevolutionaire proces waren voor lenin één zaak.

hoewel, als men al over lenin spreekt, men deze figuur van de russische revolutie geen recht doet zonder te zeggen dat een essentieel moment in lenin's internationalisme-begrip zijn begrip van revolutionaire moraal was, d.w.z. hij vat het volk dienen eksakt op als: het wereldproletariaat dienen; en bedoelde daarmee niet alleen zijn persoon of zo, maar hij bepaalde vanuit dit standpunt het binnenlandse proces in rusland voor en na de oktoberrevolutie als instrument van het wereldrevolutionaire proces — 'er aan ondergeschikt', functioneel.

wij vermelden dat hier terloops, omdat nog steeds een groot deel van nationaal bekrompen links zich op lenin beroept en lenin-citaten immers ook in de hetze van revisionisties links tegen het internationalisme van de raf een rol spelen, de tegenzin, die intussen in hun wensdenken tenminste door niet revisionisties links tegen lenin ontwikkeld is, heeft met dat wat lenin werkelijk gedaan heeft en waarvoor hij in de internationale kommunistische beweging gevochten heeft — proletarisch internationalisme — nauwelijks iets te maken. daar horen natuurlijk ook de geschiedvervalsingen bij van de marx-engels-uitgave van het moskou instituut der wetenschappen — maar zoals gezegd — dat alleen terloops — ons interesseert hier niet het theoretische begrip van lenin maar het reële proces dat door de oktoberrevolutie en de derde internationale in gang gezet is.

de marx-orthodoxie was en is moet men wel zeggen nog steeds blank, zo speelt in de kritiek en analyses van de politiek van de derde internationale de bewuste functie ervan voor de ontwikkeling van de antikoloniale revoluties in oostazië nog steeds geen rol (als dat wel zou gebeuren, zou overigens het stalin-beeld gerelativeerd moeten worden, want in de koloniale kwestie was stalin leninist tot ultra-links, en wat hen niet zou bevallen zou de gelijkstelling van stalin en hitler zijn. nou ja — doorstrepen maar, of naar de kritiek op de ml overdragen en de identiteit van anti-kommunisme met hun politiek tegen het sociaalimperialisme analyseren, die varkens beroepen zich op stalin — of hoe zit dat? — nou ja, zeg eens — of: stalinisme en china's buitenlandse politiek) —

(rudolf) schlesinger schrijft "voor de machtspolitieke ruggesteun, die de russische revolutie aan de antikoloniale revoluties kon geven — en ge-
woon om redenen van zelfbehoud moest geven — deed het er niet toe hoe men de russische revolutie zelf opvatte" en "de kwestie van een isolering van de revolutie was voor de koloniale landen niet meer relevant, omdat een ondersteuning door de sovjetunie immers al bestond"
m.b.t. het feit dat brandt via de socialistische internationale het kontrarevolutionaire projekt van de sociaaldemokratie — haar ontwikkelings-
projekt als projekt ter onderwerping van de staten van het us-statensys-
teem aan het ontwikkelingsmodel van het us-kapitaal, kapitaalinvesteren ten koste van de nationale soevereiniteit, d.w.z. konkreet in het geval griekenland, turkije, spanje, portugal binding aan de navo, in het geval joegoslavië toenadering tot de navo — organiseert, moet men zich herinneren dat die partij haar wortels in de tweede internationale heeft, waarvan het votum in de koloniale kwestie een-
duidig en altijd racisties, chauvinisties, altijd het votum voor de imperialistische uitbuiting, tegen de bevrijding van de volken van de

derde internationale was.

en men kan revisionisties links, die zich op lenin beroept, evenals anti-revisionisties links die lenin afwijst, er aan herinneren dat lenin's imperialisme theorie, zijn theorie van de functie van de staat na de verovering van de macht door het proletariaat tegen de sociaaldemocratie, tegen de zimmerwaldse konferentie, tegen de 2e internationale ontwikkeld is. —

vanuit het standpunt van het wereldproletariaat, doordat lenin eenduidig partij voor de bevrijdingsbewegingen van de derde wereld tegen het imperialisme koos.

en niet een abstrakt-theoretische positie, waarvan of waarvoor hij zou hebben gevochten, maar het centrum van alle vraagstellingen van lenin is de organisatie van de insurrektie in de globale samenhang, dus de organisatie van de gewapende strijd tegen het imperialisme, het is smerige, kleingeestige opportunistische berekening, wat lenin's geschrift over het links radikalisme tot zijn voornaamste geschrift gemaakt heeft — het is een geschrift tegen het linkskommunisme dat tegenwoordig zijn karikatuur in de sponti-scene heeft, voor wie de internationale dimensie van de revolutionaire strijd net zo min bestaat als voor alle andere sektes, of anders gezegd: hoe is het mogelijk dat een kbw'er (kommunistische bund west-deutschland) zich eerder in portugal, doordat hij daar in een landbouwkommune werkt, laat doodschieten, resp. in levensgevaar begeeft dan hier vanuit de illegaliteit tegen het systeem dat intussen ook in portugal weer op arbeiders kan schieten, te strijden — na alles wat in chile met de precisie van een klok gebeurt en volbracht is?

de derde internationale heeft de kommunistiese partijen als operatoren van de gewapende strijd, tenslotte van de boerenrevoluties in china en indochina georganiseerd, de kommunistiese partijen van korea en indonesië zijn onder de bescherming van de k.l. zover gekomen de anticoloniale revolutie te organiseren, terwijl de kommunistiese partijen van latijns amerika als produkten van europees-georiënteerde, intellectuelen de latijnsamerikaanse basis, de autochtone bevolking niet bereikt hebben.

de derde internationale — dat is essentieel — was anti-blank zodat als men zich tegenwoordig afvraagt waar de sovjet unie zijn prestige in de derde wereld — behalve natuurlijk door de wapenleveranties aan de bevrijdingsbewegingen — vandaan haalt, dat de historische lijn is die hij als uitgangspunt kan nemen en neemt.

de chinese poging aan het begin van de 60er jaren om het sri-sovjet-konflikt als konflikt tussen blank kommunisme en het kommunisme van de zwarte, gele, rode enz. bevolking in latijns amerika, afrika en azië te ontwikkelen, was, moet men achteraf gezien zeggen, de poging om de sterke traditie van de derde internationale voor china te usurperen, om die te breken —

voor zover de chinese buitenlandse politiek juist niet de gekleurde bevrijdingsbewegingen tegen het imperialisme organiseert maar neutraliseert, tot aan de ondersteuning van reaktionaire regimes zoals dat van bandaranaike op ceylon (sri lanka) tegen de bevrijdingsbewegingen die door de reactie 'guevaristen' genoemd worden, voor hun vernietiging, waarvoor mevr. bandaranaike de counterguerilla-uitrustingen — helikopters enz. — geleverd heeft.

nouja — we zullen wel zien, dit stuk gaat evtl. samen met een stuk over mi enz. — waar dan nog meer over de chinese buitenlandse politiek te zeggen valt —

dus er zijn toch twee lijnen: ten eerste — de drie ontwikkelingsmodellen: het chinese, dat de onafhankelijke staten in het noord-zuidfront neutraliseert en op deze manier voor de politiek van het imperialisme bruikbaar wordt —

het sovjet-model: oprichting van zware industrie/ongelijkheid/ondersteuning van de gewapende strijd —

het sociaaldemokratische model: economische hulp plus counter-guerilla. — anders: het chinese ontwikkelingsmodel, dat neutraliseert, het sovjet-model dat de antiimperialistische strijd steunt, het sociaaldemocratische dat de kontrarevolutie organiseert — tenslotte het blanke kommunisme

we zullen wel zien.

we zijn niet erg gesteld op proklamatie en het zou tegenover de schijnopenbaarheid van dit proces zeer zeker zinloos zijn - tegenover de vertekende, gekorrumpeerde en totaal gemanipuleerde openbaarheid, die (zoals officier van justitie wonder zegt) hier l a a t gadeslaan. het probleem is en ook dat is een onderdeel van deze erbarmelijke vertoning - daar om speelt die in dit gebouw en daarom speelt die in stamheim en niet in een stad waar legaal links een openbaarheid kan organiseren - dat er hier in feite niemand is, die naar dat wat wij zeggen anders luistert dan met banale sensatiezucht, het oor van de spion of van de markt. een inhoud kan die markt niet opnemen en waar het om onze politieke vernietiging gaat niet eens feiten. als de burgerlijke openbaarheid, die hier toegestaan is of laat gadeslaan, nog een controlefunctie zou hebben, zou het proces onmogelijk zijn. zijn projekt in het geklets van de politici, in het militaire karakter van de procesdramaturgie en in die gekorrumpeerde worm daarboven, zijn projekt van imperiale zelfbeschrijving, dat elk detail van deze jammerlijke vertoning bepaalt, is demagogies en het is ontwikkeld uit de hetze van 5 jaar psychologische oorlogvoering.

wij strijden op een inderdaad totaal georganiseerd terrein en ik wil dat nu niet nog eens opsommen
iedereen weet intussen, dat hier alle onwettelijke middelen geprobeerd en toegepast werden en worden om ons niet in staat onszelf te verdedigen te maken, omdat dat volgens het begrip van de gemilitariseerde justitie identiek is—niet in staat tot politieke artikulatie in deze konfrontatie, die de staat moet vrezen, want ze draait de hele zaak om. zoals het revolutionaire karakter van de konfrontatie duidelijk gemaakt wordt, wordt de beheersingspoging door de staat, die hele enorme inspanning van de reaktionaire mobilisering—die hier zelfs in de architectuur tot uitdrukking komt—als kontrarevolutionair, als klassen o o r l o g gedefinieerd.
daarom zijn we hier. we voeren dit proces of we hebben het geprobeerd, om in de jammerlijke maatregel—die het is, in het feit dat de staat hier gedwongen is met alle middelen, schmidt heeft het vaak genoeg gezegd, aan vier gevangenen legitimiteit af te dwingen—, dus in de demonstratie van zijn sterkte zijn zwakte te laten zien en te interpreteren.

het argument van een wetenschappelijke redenering van onze politiek (waar we geloof ik ook nu toe in staat zijn) is hier in ieder geval een absurditeit.
onze interesse kan alleen zijn een concept — ervaring en analyse — te ontwikkelen waarvan de legale publikatie, als het hier uitgesproken is, niet door het bundesanwaltschaft verhinderd kan worden.
we hebben een beslissing genomen tegen een complexe beschrijving, het gefundeerde begrip van revolutionaire strategie nu, op dit tijdstip, om drie redenen:
prinzing zou ons in ieder geval in de rede vallen, omdat het te lang duurt en omdat hij zijn job hier als staatsveiligheidsrechter zo opvat: politieke inhoud in deze procedure te blokkeren —
ten tweede—de tekst wordt geanalyseerd, dat is de ervaring en we weten niet zeker of we met de rekonstruktie van strategische bepalingen niet aan de staatsveiligheidsdienst wapens zouden leveren zonder ze gelijktijdig aan de organisatie van gewapende revolutionaire politiek ter beschikking te stellen —
tenslotte — en ook dat is belangrijk — spreken we alleen namens de gevangenen vanuit hun discussie en voor ons, we spreken niet namens de groepen die illegaal strijden.
en daarbij valt te zeggen
de kontinuiteit van de stadsguerilla, de continuïteit van haar revolutionaire aanval wordt overgedragen in haar actie, nauwelijks in de proklamatie van haar gevangenen.
een complexe ontwikkeling van de samenhang: al zo'n aanspraak zou fout zijn, omdat deze vertoning voor het proces van de ontwikkeling van de stadsguerilla zonder betekenis is.

we denken ook, dat de poging tot een wetenschappelijke redenering een minimum aan consensus vereist — die van de argumentatie, waar die zo openlijk en wreed niet bestaat en ook alleen al door de schunnige maatregelen van prinzing om deze tekst te verhinderen — is het een tegenstelling op zich nog afgezien van het feit dat deze rechtbank maandenlang bewezen heeft dat hij inhoudelijke argumentatie niet kan en wil volgen.

het wetenschappelijke begrip van onze politiek—haar theorie alleen op het nivo van de analyse van 1970 zou tegenover deze rechtbank totaal zinloos zijn, het zou alleen voor de analytici van de staatsveiligheidsdienst—na de evidentie die 5 jaar stadsguerilla bewezen hebben—belangwekkend zijn.

verklaring betekent ook altijd iets tegen de wrede machinatie hier verdedigen—doordat men daaraan op ingaat—zelfs als het naar voren brengen van een konfessie—is het een interactie waarin wij op deze rechtbank, op deze verfoening zouden moeten ingaan. dat is onmogelijk—ook tacties—en het is nog onmogelijker geworden in deze drie jaar. het proces heeft inhoudelijk niets met ons te maken. wat ons aangaat is de maatregel en de mogelijkheid die uit te leggen. daar heeft andreas een hoop over gezegd en we zullen bij de verzoeken m.b.t. de bewijsvoering waarschijnlijk nog wezenlijk meer zeggen—dat zullen we wel zien.

nu zal andreas of zullen wij kort—of relatief kort volgens de lijnen van de discussie—nadat (off.v.justitie) zeis concepten en een tenminste theoretisch belangrijk manuscript direct voor het proces gejat heeft zonder het terug te geven, alleen over twee aspecten van de zaak spreken:

- 1) de noodzaak van onze politiek vanuit een historische bepaling en het proces van het verzet konkreet, waar 5 jaar geleden de raf zich uit ontwikkeld heeft en daaruit ontwikkelt
- 2) de mogelijkheid als het fragment van het fragment van de beraming van het revolutionair proces, dat door de stadsguerilla als tactiek geanticipeerd wordt.

bij het abstraktienivo dat het proces intussen door prinzing's bekrompen, wormachtig en wreed vasthouden aan de normale strafprocedure bereikt heeft, hebben we eigenlijk geen andere keus dan tegenover hem onze abstraktie te stellen.

men moet hier bedenken, dat we dat niet van begin af aan van plan waren—het dus niet ons plan was of zo deze procedure met de inhoud van revolutionaire politiek te konfronteren, alleen doordat we die hier als een seminarie voordragen. we hadden een of meer korte verklaringen op het oog en de voorstelling, de inhoud in de bewijsprocedure te konkretiseren—

zover onze voorstelling van de dramaturgie. intussen is duidelijk dat we dat ten eerste waarschijnlijk niet kunnen, omdat we te ziek zijn, wat waarschijnlijk met prinzing's plan overeenstemt, die hier immers met alle middelen voor ons niet in staat zijn ons te verdedigen gevochten heeft en vecht, en met de—zoals hij het noemt—'definitieve' regeling van de hechtenisomstandigheden, waarmee onze toestand van slechts gedeeltelijk in staat zijn de procedure te volgen bevroren moet worden en verder achteruitgaat, en ten tweede omdat hij het direct zou verhinderen, doordat hij ook verzoeken voor de bewijsprocedure af zal wijzen—zoals, en dat moet men daarbij nog eens bedenken, elk verzoek in de afgelopen 6 maanden. wat gewoon betekent, dat het feit en de samenhang van onze politiek zich door de bewijsprocedure niet laten aantonen, niet laten overdragen. we zullen dus proberen het uit te leggen doordat we inderdaad het ritueel van een procesverklaring proberen—maar dat—hoeveel fragmentarisch—als een complex, wetenschappelijk geheel in onze analyse, tenminste als de lijnen van onze analyse. tamelijk veel van wat daarover belangrijk zou zijn heeft het bundesanwaltschaft direct voor het begin van het proces gejat—

a.:

de zaak is nu bepaald door de absurde arbeidsomstandigheden en is er in feite van afhankelijk dat we niet in de rede gevallen worden; valt prinzing ons vaker in de rede, dan zullen we er mee ophouden—omdat we alleen gedeeltelijk een manuscript hebben en er bovendien niet langer over konden discussiëren en het te eniger tijd eens duidelijker en omvattend gestructureerd laten publiceren.

de hele poging, dit hier via het protocol beschikbaar te maken, wordt, om dat nog eens te preciseren, bepaald door de internationale discussie van militant, antirevisionistisch links in europa en niet alleen in europa. we zullen laten zien, hoe de omsingeling en totale integratie van de traditionele klassenorganisaties van het proletariaat in de politiek van het kapitaal in de brd histories bepaald is en we proberen te laten zien, hoe dit proces alleen internationaal doorbroken kan worden door de internationale politieke rekonstruktie van het proletariaat: vanuit de kapitaalontwikkeling de strategie van de klasse. guerilla in de metropolen is de bewuste uitdrukking, de interpretatie, de bewuste-subjektieve poging deze rekonstruktie in en vanuit zijn internationale dimensie duidelijk te maken.

we moeten, om dat te beschrijven, om dat vatbaar te maken, ook op economische categorieën ingaan. het valt alleen, hoe fragmentarisch en verkort ook, vanuit het begrip van de objectieve tendens te ontwikkelen (tendens niet op het begripsnivo van schmidt, maar van marx.)

zeker—

dat is ongebruikelijk en ik heb ook nog nooit gehoord dat zoiets in een politiek proces geprobeerd is. maar het is niet alleen een reactie op de poging, op de platte demagogische poging aan dit proces elke politieke

in h o u d te ontzeggen.

zoals sartre - geloof ik - gezegd heeft ligt het misdadige in het feit ons als misdadigers te willen behandelen - hoewel we dat natuurlijk in zoverre juist moeten vinden, omdat revolutionaire politiek en niet alleen revolutionaire maar elke poging tot democratisering, sociale oppositie in deze staat noodzakelijk gekriminaliseerd moet worden en gekriminaliseerd wordt en we ook met de vorm van verzet, die de klassenjustitie gewone kriminaliteit noemt, geen problemen hebben.

het is in tegendeel een p r a k t i e s e poging om de censuur en de illegalisering van onze teksten te doorbreken; wat hier gezegd wordt kan zoals het tot nu toe is i n i e d e r g e v a l gepubliceerd worden, en hoewel wonder ook daar iets wreeds op verzint, proberen we het.

juist daarom doen we geen concessies aan degenen die hier zitten.

feit is en dat valt nog eens te konstaten—we weten allemaal (en daarmee bedoel ik de gevangenen) zeker, dat onze strategie en praktijk door de ontwikkeling bevestigd is en hoe die erdoor in 5 jaar bevestigd is—we hebben fouten gemaakt maar we zouden zeggen dat het objectief noodzakelijke fouten waren vanuit de zwakte van proletariëse politiek in de brd.

en—als deze tekst dat—maar nu andersom—zou voeden—er is in de raf geen scheiding tussen theoretici en praktici—dus dat soort arbeidsdeling uitbuiting en hiërarchische structuur, dat de psychologische oorlogvoering op ons projekteert, er was volkomen duidelijkheid daarover en bij ieder, hoe de belastingen en de problemen en de structuur van een groep, die vanuit de illegaliteit georganiseerd wordt en strijdt, te begrijpen en te bepalen zijn. aan onze opvatting van de noodzaak ervan is niets veranderd. we hebben inderdaad geleerd, dat illegaliteit ook het enige bevrijdende gebied in de klassenoorlog is waarin menselijke betrekkingen mogelijk zijn. we hebben de emancipatorische, bevrijdende dialectiek ervan, ook subjectief leren kennen: over leerproces, existentiële radikaliteit en kollektieve structuur valt hier niets te zeggen—of weinig—want intussen is het ook zo, dat de reactie van de imperialistische staat van de sociaaldemocratie, van het spd-imperialisme: de counterpropaganda en de wrede repressie van de staatsveiligheidsdienst tegen ons tot hun term—counterinsurgency—gebracht, propaganda v o o r o n s is geworden het maakt de dimensie en de relevantie duidelijk, die proletariëse politiek, die de aanval van kleine gewapende illegale groepen—die hun strategie tegen het us-kapitaal en de imperialistische staat vanuit de internationale samenhang van de antiimperialistische bevrijdingsstrijden bepalen—in deze fase van het strategische defensief van het imperialisme heeft.

u :

over de leidingstructuur van de groep valt hier iets te zeggen omdat de personalisering van de psychologische oorlogvoering als methode ter splitsing van het proletariaat—ze personaliseert revolutionaire politiek om te verhinderen dat die als politiek van de klasse begrepen wordt—tegelijk het propagandistische terrein voor de fysieke likwidatie van afzonderlijke strijders is.

de isolatie diende de groep te breken en het plan van het bundesanwaltschaft was mij (Ulrike) eerst d.m.v. de dode vleugel, daarna door stereotactische chirurgie geestelijk te verminken, terwijl andreas rond dezelfde tijd, zomer '73, via onze hongerstaking door wateronthouding vermoord diende te worden; we hebben dat hier met feiten laten zien en daaraan is niets overdreven—holger is vermoord, o m d a t h i j i n d e groep een leidende functie had, d.w.z. omdat hij een moment van oriëntering in de groep was.

de guerilla is een kaderorganisatie—het doel van haar kollektieve leerproces is de gelijkheid van de strijders, de kollektivering van elk, zijn geschikt—maken tot analyse, praktijk, zelfstandigheid en de bekwaamheid zelf een gewapende kern op te bouwen en het kollektieve leerproces open te houden. dit proces heeft andreas in de raf geïnstitutioneerd en andreas was van begin af aan in de raf dat wat iedere strijder wil worden en moet worden: de politiek en de strategie in de persoon van elk afzonderlijk.

de guerilla is de groep.

haar kollektieve proces als aan de mechanica van hiërarchische imperialistische structuur onderworpen—en het objectieve, de noodzaak van de omverwerping als individuele wil, als het bijzondere—dat is waarover wonder hier als 'politieke motivatie' wil kletsen.

(een opmerkelijke infamie—dat de representant van een instantie, die hier direct het belang van het us-kapitaal en het us-leger met 128 militaire-bases en 7000 atoomkoppen op het territorium van de brd vertegenwoordigt, zich verbeeldt dat hij gewapende strijd tegen het us-kapitaal en de imperialistische staat nog zou kunnen kapitaliseren.)

leiding in de guerilla is de functie, de verhouding van subjectiviteit en noodzaak, wil en objectiviteit in de praktijk van de groep, haar struk-

tuur en aktie duidelijk te maken.

ze ontstaat vanuit het proces van de groep, de complexe dwang van de strijd vanuit de illegaliteit als overdracht van de kollektieve leer- en werkprocessen, het initiatief van elk in het kollektieve proces, als initiatief vanuit en voor de praktijk, als speciale functie maakt ze de continuïteit van het leerproces, van de ervaring, van de interactie, van het handelingsvermogen van de organisatie mogelijk tegen alle wrijvingen door uiterlijke en innerlijke oorzaken.

leiding en kollektiviteit zijn in de guerilla geen tegenstelling — ze krijgen hun identiteit uit de bepaling van elk afzonderlijk en zo van het kollektief en zo van haar leiding, van het doel — vrijheid, bevrijding, en uit de ervaring van ieder, dat leven en subjektiviteit alleen in de gewapende anti-imperialistische strijd mogelijk zijn; gewapende strijd vanuit de illegaliteit de enige mogelijkheid tot prakties-kritiese werkzaamheid in het imperialisme is.

leiding is een functie, die niet de groep konstitueert, maar die in het proces van de konstituering van de groep ontstaat.

ze volgt uit haar praktijk en haar kollektieve proces en ze komt — dat is de ervaring — bijdegene terecht, aan wie ze op grond van zijn anticiperingskracht en beslistheid om het kollektieve proces open te houden opgelegd wordt, als last, en het is, dat is de ervaring, steeds degene of zijn degenen voor wie leiding geen behoefte is, die in het imperialisme altijd alleen een behoefte naar heerschappij kan zijn.

kortom men moet zeggen dat leiding in de guerilla initiatief is, interactie en altijd, op elk moment, het voorrang blijven geven aan de praktijk, aan de politiek als proletariëse politiek, dat is de aktie — tegen de tendens naar de reproductie van imperialistische structuren zoals heerschappij, schematisering, arbeidsdelende systematiek, concurrentie en de irrationele reflexen van individualisering en angst.

deze functie heeft in de raf andreas, omdat hij proletariëse politiek — en dat is de insurrektie — in de raf overdraagt als leiding in de functie deze feitelijk — door kollektieve praktijk — overbodig te maken, als het begrip van het speciale in het algemene, van het mogelijke in het noodzakelijke, van het subjektieve in het objektieve, van de theorie voor de praktijk, daarom haten bundesanwaltschaft, deze rechtbank, bundeskriminalamt en regering andreas het meest, voor hen gaat het er om het nieuwe, de nieuwe mens, de nieuwe maatschappij, waarvan de kienvorm de guerilla in haar identiteit van macht, subjektiviteit, leerproces, praktijk is, te vernietigen.

de psychologische oorlogvoering moet personaliseren, omdat ze dat wat de guerilla konstitueert — de kollektieve strijd vanuit de illegaliteit tegen de staat — niet kan aanvallen zonder de politiek van de guerilla, haar vrijheid, d.w.z. haar vrijheid te strijden, te propageren, ze moet personaliseren, om het centrale moment van haar vrijheid, illegaliteit en dat betekent het in staat zijn om te handelen, als onvrijheid te beschrijven.

maar doordat herold zegt: 'baaders en meinhofs', betekent deze meer-voud, dat dat wat door de methode personalisering duidelijk gemaakt zou moeten worden — namelijk de aktie van de guerilla als de zaak van enkelingen te laten schijnen — niet duidelijk gemaakt is, herold kan natuurlijk niet begrijpen wat een kollektief is, zijn meervoud-reflekteert, dat wij velen zijn vanuit de objektieve noodzaak, die materieel is, te strijden, leiding betekent ook het duidelijk maken van de dialektiek van mogelijkheid en noodzaak, van het feit dat met de noodzaak de mogelijkheid te strijden, d.w.z. zich te organiseren, aanvallen uit te voeren en hun werking, groeit.

zo heeft leiding subjektief ook de functie van de bemoediging en is een moment van de mobilisering, haar functie sluit haar institutionalisering uit, ze is van de kollektieve interactie van de groep precies zo afhankelijk als de groep van haar —

ze sluit alle dode en zo dodelijke structuren van imperialistische bureaucratieën uit, radikaal —

vanuit de eenvoudige dialektiek, dat zoals de organisatie van het leger het toppunt van imperialistische structuur, en dat betekent vervreemding, is, is in de guerilla als militaire organisatie van proletariëse politiek de vervreemding noodzakelijkerwijs totaal opgeheven; die is opgeheven door de politiek — of wordt het in een voortdurend proces.

de politiek van de guerilla is de basis van haar vermogen tot handelen — is haar mogelijkheid.

maar wij zouden zeggen, dat de counterpropaganda, die andreas tot het toppunt van imperialistische structuur personifieert, intussen omgekeerd is, wat het door de omvang van de hetze duidelijk maakt, is de sterkte van de subjektiviteit, de sterkte van proletariëse politiek — en wij weten, dat de naam allang rebellie symboliseert; dat de propaganda van de staatsveiligheidsinstanties tegen ons deze naam tot het voorbeeld voor velen heeft gemaakt, dat andreas voor ons is: voorbeeld voor — zoals mao zegt — "de politiek is de kommandant", m a w : proletariëse politiek, de politiek van de bezitslozen.

de rationaliteit van de bewering dat de raf politiek zou zijn begonnen en zich dan gedepolitiseerd zou hebben, bedoelt dat de staatsveiligheidsdienst geen penetratiemogelijkheid voor zichzelf in de raf heeft gevonden, dat de raf van begin af aan door andreas een revolutionair politiek-begrip had—waar over marx in zijn 2e feuerbach-these zegt: "de vraag, of aan het menselijke denken materiële waarheid ten deel valt, is geen vraag van de theorie, maar een praktische vraag. in de praktijk moet de mens de waarheid, d.w.z. de werkelijkheid en macht, de konkreetheid van zijn denken bewijzen. de strijd over de werkelijkheid van een denken, dat zich van de praktijk isoleert, is een puur scholastiese kwestie". andreas wordt als symbool van deze politiek vervolgd, omdat hij de eenheid van analyse, kollektiviteit en aktie belichaamt.

revolutionaire theorie is kritiese theorie: waar we die geformuleerd hebben om te publiceren, hebben we het als wapen bepaald en steeds betrokken op duidelijk geschetste problemen van de praktijk van de strijd vanuit de illegaliteit: theorie die geen relatie met de praktijk heeft, dus die ons niet onze situatie verklaart en de mogelijkheid laat zien die te veranderen, heeft ons nooit geïnteresseerd. dus dat soort theorie, dat door de psychologische oorlogvoering bedoeld wordt wanneer ze mahler en mij (ulrike) tot theoretici van de raf naar voren schuift, dus kolumnisme of het vervreemde sjoemelen met het begrippenapparaat van marx in de hem tot dogma vervalsende receptie van de mi — om reageren van het gelijk-willen-hebben, b.v. zoals mahler dat in zijn geschrift "de gewapende strijd in westeuropa" gedaan heeft. de theoretiese geschriften van de raf waren kranten, die het doel hadden enkelingen ervan te overtuigen dat en waarom het juist is de stadsguerilla te ondersteunen. we hebben ze als wapens bepaald, omdat alles wat voor de gewapende strijd vanuit de illegaliteit nuttig is een wapen is.

over andreas spreken betekent over ons spreken, want als wij zeggen dat de funktie van leiding is, die prakties, door kollektiviteit, overbodig te maken, betekent dat dat de guerilla een politiek-militaire organisatie is, moet zijn, als illegale organisatie en dat betekent dat ieder leiding wordt, zich in staat moet stellen leiding te zijn —

waarvoor het omvattende begrip is:

zich in staat stelt te leren —

ervaring te transcenderen, de eigen ervaringen evenals die van de groep evenals die van de bevrijdingsbewegingen van de 3e wereld en dat ieder zich in staat stelt ervaringen over te dragen; ook leren is alleen in de strijd tegen de staat, tegen de methode hetze/leugen/rotzooi, tegen de structuur van imperialistische socialisatie en indoktrinatie en alleen kollektief mogelijk en alleen met het doel om tot gewapende aktie te komen.

kollektieve leiding in parentese met gramsci betekent, dat het projekt door ieder in de guerilla begrepen moet worden, opdat ieder zijn taak bij de verwezenlijking en uitvoering als een funktie van het geheel ziet — dat het projekt, een handeling tweeeegbrengend, daaraan positieve en negatieve konsekwenties vooruit laat zien, toestemming en reaktie, en in zich al de antwoorden bevat voor de organisatie, dus een veld opent. dat is — een verhouding van theorie en praktijk.

a.:

het koncept van de personalisering van revolutionaire politiek in de psychologische oorlogvoering is erop gericht — en is zo het propagandistiese korrelaat van de folter door isolatie, om de strijders te desocialiseren — de strijders te verontmenselijken. de revolutionaire aktie, die altijd, hoe dan ook overgedragen, door de massa's begrepen wordt — via de ontmenselijking van de strijders als fremdkörper in de maatschappij te laten lijken. personalisering is erop gericht de revolutionaire uitzonderingstoestand als wrede imperialistiese alledaagsheid te doen voorkomen, om de latente haat van de massa's tegen de staat, tegen het parasitisme van de staat, de parasitaire, niets anders dan surplus vretende machine van de repressie en ideologische staatsapparaten uit bundesanwaltschaft, justitie, politie enz. naar de guerilla af te leiden.

het is erop gericht het volk in de uitzonderingstoestand waar het in leeft door afschrikking ervan af te houden deze in de werkelijke uitzonderingstoestand, de uitzonderingstoestand voor zichzelf te veranderen.

maar juist omdat de machine niets anders kan dan projekteren, tot geen andere waarneming dan tot zelfbespiegeling en tot geen andere produktie dan tot reproductie in staat is, valt hij onvermijdelijk in de kuil vol rotzooi die hij met de psychologische oorlogvoering zelf gegraven heeft. vertoeilijk, dat wordt langzamerhand begrepen, zijn diegenen die deze rotzooi bedenken als ideologiesurrogaat en legitimatiekompensering.

kortom: leiding — wat ze zou moeten zijn, is het konkrete begrip van de situatie en de transcendering ervan: het doel en de overdracht ervan in de structuur van de strijdende groep/organisatie. gewoon gezegd: in de noodzaak (dat is de geschiedenis, die het koncept doet ontstaan en zo de geschiedenis van de groep en elk afzonderlijk in zijn begrip: revolutionaire strijd) — in de noodzaak van het antagonisme, waar we ons, onze politiek, strijdend inzetten, dus van zijn

geweld en de complexe dwang ervan voor ieder, is vrijheid, bevrijding mogelijk.

u. :

in die samenhang—psychologische oorlogvoering—hoort wonder's jammerlijke idee, dat andreas nooit in een fabriek zou hebben gewerkt—omdat het laat zien hoe het in de psychologische oorlogvoering verweten—schappelijke antikommunisme geschiedenis, vooroordeel, aanwezige structuren usurpeert om ze te bevroren.

het is ook onzin. andreas heeft in de fabriek, op de straat, in de bajes geleerd en begrepen—zoals het bij de verdraaiing van de feiten door de psychologische oorlogvoering hoort dat de raf een groep uit vogels en chicks van de hoogste middenklasse met burgerlijke socialisatie zou zijn, als men al op sociologie ingaat dan valt daarover te zeggen dat de helft van ons uit proletarische verhoudingen komt—lagere school, ambachtsschool, fabriek, jeugdgesticht, gevangenis. die bewering negeert en dat is zeker ook ignorantie, dat met de derde reële hergroepering van de sociale structuur aan het begin van de 60er jaren massaal proletariserings—en deklasseringsprocessen plaats hadden—in het proces van de vermeting en technokratisering van de universiteiten, de concentratie van de media enz., die de innerlijke oorzaak van de mobilisering aan de universiteiten vanaf 1966 waren. de uiterlijke oorzaak was de Amerikaanse oorlog in vietnam. en het probeert het feit onder tafel te werken dat alle strijders in de raf in de basisprojecten van nieuw links sinds pasen'68 geleerd en gewerkt hebben.

de strijd zelf proletariseert de strijders. bezitsloosheid en—dat is het begrip van de koreaanse partij voor de proletarische verhouding tot de strijd voor het kommunisme—het dsoetshe karakteriseren het proletariaat als antagonist van het imperialisme, d.w.z. als subjeet van de bevrijding. dat is beslist geen sociologies proletariaat-begrip. het interesseert ons ook niet. proletariaat is geen begrip uit de afstammingsleer van de fascistien—het geeft een verhouding aan. de verhouding van de guerilla tot het volk. het geeft de verhouding aan van het proletariaat tot de imperialistische staat, gedefinieerd als aartsvijandschap, als antagonisties, als klassenoorlog.

proletariaat is een strijdbegrip.

satre zegt: "het is waar, dat het proletariaat de dood van de bourgeoisie in zich draagt; het is waar, dat het kapitalistische systeem door structurele tegenstellingen ondermijnd wordt; maar dit houdt niet noodzakelijk het bestaan van een klassenbewustzijn of van een klassenstrijd in.

opdat er überhaupt bewustzijn en strijd bestaat, moet er iemand vechten."

maar waar komt wonders's zin vandaan? bedoelt wonder 'arbeid maakt vrij'? - dus het concentratiekamp. of bedoelt hij de protestantse werkmoraal, dus—citaat—'de arbeid als de bron van elke rijkdom en elke cultuur', wat de mentaliteit uit het programma van gotha is waarmee de oude sociaaldemocratie tijdens de grote werkeloosheid in 1930 niets anders kon ondernemen dan de politieke macht, nadat die allang uit haar handen gegleden was (omdat ze die nooit aan het reichswehrministerium, het ministerie van defensie, onttrokken had) tenslotte aan de fascistien af te staan.

daarover — over het gemystificeerde arbeidsbegrip van het programma van gotha heeft marx kort en droog gezegd: "dat de mens, die geen ander eigendom bezit dan zijn arbeidskracht, in alle maatschappij- en cultuurstoestanden de slaaf van de andere mensen moet zijn; die zich tot eigenaars van de materiële arbeidsomstandigheden gemaakt hebben"; waaruit marx de economische noodzaak en het politieke recht van de arbeiders heeft afgeleid de fabriek te verlaten, zich te bewapenen en tegen de staat te vechten. en wij beroepen ons op marx alleen omdat hij de noodzaak van de insurrectie, de klassenstrijd als klassenoorlog tegen het parasitaire net van de repressieve en ideologische apparaten, tegen de burgerlijke staat, wetenschappelijk beredeneerd heeft. het geklets is alleen cynies—bij meer dan 4% resp. meer dan een miljoen werklozen in de brd en bijna 5 miljoen in westeuropa, waarop het sociaaldemocratische antwoord dit keer haar eigen fascisme-project 'binnenlandse veiligheid', de integratie van de repressieve staatsapparaten in westeuropa onder het kommando van het informatiemonopolie dat het bundeskriminalamt heeft en de integratie van de apparaten van de binnenlandse en buitenlandse veiligheid in het kader van de nato, dus onder het kommando van het pentagon, is. (we zullen daarover—over de politieke functie van de sociaaldemocratie voor het us-kapitaal, haar fascisme-project en de institutionele strategie van het nieuwe fascisme hier nog iets zeggen).

net zo min als het i e g a l e land het werkelijke land is, is het leven in de fabriek het werkelijke leven van de arbeiders. het bundesanwalt-schaft sympathiseert natuurlijk met de knechting van het fabrieksprole-tariaat en fetterijzeert zo ook heel logies de fabrieksarbeid — als mas-ker van de parasitaire staatsveiligheidsmachine — omdat, als de arbei-ders niet meer naar de fabriek zouden gaan — dus de fabriek waarvan h i e r alleen sprake kan zijn: arbeid onder het kommando van het ka-pitaal — het zootje van staatsveiligheidsmaskers tegenover ons niets meer te vreten zou hebben. (en dat aan het eind van onze strijd de be-vrijding van de arbeid door de ondermijning en tenslotte opheffing van de repressieve en ideologische staatsapparaten staat — weet wonder als ouwe sociaaldemokraat — als ouwe sociaaldemokratische rat). de stoffelijke inhoud van de schampere opmerking is dus dat andreas of w i j het bundesanwaltschaft alstublieft zouden moeten voeden: een fatsoenlijk mens is in het begrip van het bundesanwaltschaft een mens die het bundesanwaltschaft voedt — het o n d e r w o r p e n subject, de mens die voor de staat dat is en ook niets anders van plan is dan er voor de staat te zijn. het is zoals andreas gezegd heeft: de gevangene die buback's foto in zijn kast heeft, is het staatsburgermeaal van het bundesanwaltschaft.

j :

we vinden deze verzoeken (tot dagvaarding als getuige van kissinger enz.) korrekt, maar natuurlijk definiëren wij onze politiek niet in volkenrechtelijke categorieën want de politiek van de raf — gewapende proletarische politiek — heeft kriteria :

- die van de revolutionaire praktijk, van de gewapende actie,
- die van het doel - van de strategische en tactische bepaling ervan, en
- die van het revolutionaire moreel ; dat wordt ontwikkeld in de strijd om het begrip van de dialectiek die tussen subjektiviteit — het existentiële — en de overdracht daarvan in het objectieve — de noodzaak als vehikel — op het moment, waarop ze één worden, bestaat en doeltreffend kan worden (wat de functie van de politiek is, de dimensie ervan).

het is een banaliteit te zeggen dat justitie, de staatsveiligheidsdienst, deze rechtbank hier, dit level — anti-institutionele politiek — als het antagonisme ervan alleen kan definiëren met het doel van de vernietiging van revolutionaire politiek door de vernietiging van de revolutie - nair.

(anti-institutionele politiek is een richtformule — het is natuurlijk geen organisatievijandige bepaling — ook al krijgt deze de anarchisme-diffamering meteen opgeplakt — juist omdat de dimensie en totaliteit van institutionele politiek volkomen anders wordt begrepen dan voor de 2e wereldoorlog.)

wat hier de absurde poging om revolutionaire politiek te veroordelen alleen kan opleveren, is een systeem van leugens, valse getuigenissen, gemanipuleerde getuigen, bewijsvervalsingen en — verduistering, dossiermanipulatie, door de politie omgekochte getuigen en die uiterst infame streek die buback en prinzing met hoff wilden uithalen, met zijn totaal door de staatsveiligheidsdienst geformuleerde getuigenis, waarin doelgericht een belastende konstruktie tegen andreas vervalst werd. het contrast daarmee ontwikkelen de feiten en statistieken die de verdediging vandaag nog eens gepresenteerd hebben zij kontrasteren ook met wonder's suggestieve geste naar prinzing's bewijsmiddelenflooi - enmarkt : ' deze moordwerktuigen ' - waarom wij inderdaad alleen kunnen lachen.

er zijn geen ooggetuigen, de expertisen zijn door het bundeskriminalamt vervalst, vingerafdrukken worden b.v. op de een of andere fles woningen binnengebracht opdat prinzing kan bewijzen dat wij in die woningen waren, met het zelfde doel worden schrijfmachines waar verklaringen op zouden zijn geschreven van de ene woning naar de andere vervoerd, beschrijven zogenaamde getuigen de gebeurtenissen vanuit de opsporingshetze van de tv, enz., enz. : - om 't even

irifaam is niet de veroordelingsdwang die in het hele poppentheater zichtbaar wordt : irifaam is de onbeschoftheid van de methode die de staatsveiligheidsdienst, de rechtbank enz. gebruiken om ter versluie - ring van hun bewijsnood de hier voor iedereen zichtbare uitzonderingsprocedure als normaal te demonstreren ; om een t.a.v. de geschiedenis en realiteit van deze staat al lang banaal veroordelingsproject door te drijven.

a :

de verzoeken zijn mogelijk, omdat ze twee samenhangen duidelijk maken :

- 1) definiëren ze — als dat überhaupt juridies gaat — ongeveer de tegenstellingen waar deze politiek zich uit ontwikkeld heeft en mogelijk was ;
- 2) maken ze in aanzet transparant, wat het onderwerp van deze procedure is, preciezer : wat het onderwerp van juridiese overwegingen hier überhaupt alleen zou kunnen zijn :

de totale bepaling, controle en beschikbaarheid van deze staat naar binnen en naar buiten voor de internationale binnenlandse politiek (welt-innenpolitiek) van de oppermacht : van het us-kapitaal, d.w.z. de centrale strategische functie van de brd als economies, politiek en militair subcentrum van het Amerikaanse imperialisme — hier ontwikkeld aan zijn functie 1) voor de openlijke agressie tegen de volken van de derde wereld, konkreet : aan het onderwerp van deze procesprocedure : vietnam, en 2) de verborgen agressie tegen de staten van de westeuropese periferie.

maar

juridiese categorieën zijn alleen een gekodificeerde uitdrukking van de reële machtsverhoudingen. de verzoeken van de verdediging zullen dus direkt nutteloos zijn, het infame ritueel hier zal over hun argumentatie heen walsen alsof ze niet uitgesproken zouden zijn als reflex van de globale ontwikkeling van het antagonisme dat het hele politieke leven in de kapitalistische metropolen sinds '70 gemilitariseerd heeft. in ieder geval, dat woorden geen

evidentie meer hebben spreekt alleen voor de evidentie van de politiek van de aktie; daar blijven wij natuurlijk bij.

Ik konstateer hier nog eens:

dát is het ook en direkt wat de reusachtige onwerkelijkheid van het projekt van deze staatsveiligheidskeuken definieert, zoals die hier sinds 12 maanden procedeert. In feite heeft tegenover de verborgen konceptie van deze procedure een fascisties militairgerechtproces tenminste de waardigheid van de ondubbelzinnigheid van een maatregel die zich voor zijn middeelen uitsprekt.

g:

als ons wat betreft de zaak in '72 iets dwars zit, dan is 't de wanverhouding tussen ons hoofd en onze handen

en — b - 52. we zouden militair graag efficiënter zijn geweest.

gewoon gezegd:

wij zijn verantwoordelijk voor

de aanvallen op het cia-hoofdkwartier en het hoofdkwartier van het 5e us-corps in frankfurt

en op het us-hoofdkwartier in heidelberg —

voorzover wij in de raf sinds '70 georganiseerd waren, in haar gestreden hebben en aan het proces van de konceptie van haar politiek en structuur deelgenomen hebben.

voorzover zijn wij zeker ook verantwoordelijk voor akties van kommando's — b.v. tegen de springer-wolkenkrabber, waar wij niets over wis-
ten, met welke konceptie wij niet instemmen en waarvan wij de toedracht afgewezen hebben.

te overwegen valt niet een verzetsrecht in de brd — zoals het hier niet om rechten gaat — maar

wat de politiek van de raf uitdrukt is het bewustzijn van de plicht tot verzet in de brd en exakt dat was 2 dagen lang de inhoud van de verklaring ter zake ' zoals het genoemd wordt.

dus niet alleen de verklaring van verantwoordelijkheid,

maar

wat verantwoordelijkheid tegenover imperialistische politiek alleen kan zijn: verzet, strijd, is in de tekst, die in januari hier gebracht is, uiteen gezet. de rechtbank heeft hem naast zich neergelegd — een reactie die slechts 2 verklaringen toelaat: ze hebben niets begrepen —

maar waarschijnlijker, prinzing mag de show niet verkorten, omdat die door de dramaturgie van de bondsdag-verkiezingsstrijd bepaald is.

gewapende anti-imperialistische strijd en het defensief van de kontra-revolutie in de psychologische oorlogvoering tegen het volk.

dit proces hier is een tactische manoeuvre van de psychologische oorlogvoering van het bundeskriminalamt, het bundesanwaltschaft, de justitie tegen ons — met de bedoeling het politieke belang van onze processen in westduitsland en de daarin geprogrammeerde vernietigingsstrategie van het bundesanwaltschaft te versluieren; door afzonderlijke veroordeling een beeld van verdeeldheid van ons te geven; door enkelen van ons publiekelijk naar voren te schuiven de politieke samenhang van alle processen tegen de gevangenen uit de raf in het bewustzijn van de openbaarheid te verbreken, om het feit dat er op het terrein van het westduitse imperialisme en in westberlijn een revolutionaire guerilla is weer uit het geheugen van de mensen te wissen. wij — raf — zullen aan dit proces niet deelnemen.

anti-imperialistische strijd

anti-imperialistische strijd, als dat niet alleen een holle frase wil zijn, is er op gericht het imperialistische heerschappijstelsel te vernietigen, te verwoesten, te verslaan — politiek, economies, militair; de kulturele instellingen waarmee het imperialisme de homogeniteit van de heersende elites produceert en de kommunikatiesystemen waarmee het zich ideologisch handhaaft.

vernietiging van het imperialisme militair betekent in internationaal verband: van de militaire bondgenootschappen van het us-imperialisme overal ter wereld — hier: van de navo en bundeswehr; in nationaal verband: van de gewapende formaties van het staatsapparaat, die het geweld-monopolie van de heersende klasse, haar macht in de staat belichamen — hier: van de politie, bundesgrenzschutz, inlichtingendiensten; economies betekent: van de machtsstructuur van de multinationale concerns; politiek betekent: van de wel of niet tot de staat behorende burocratieën, organisaties en machtsapparaten — partijen, vakbonden, media — die het volk beheersen.

proletarisch internationalisme

anti-imperialistische strijd hier is niet en kan ook niet zijn: nationale bevrijdingsstrijd — het historisch perspectief niet: socialisme in één land. in overeenstemming met de transnationale organisatie van het kapitaal, de wereldomvattende militaire bondgenootschappen van het us-imperialisme, de kooperatie van politie- en inlichtingendiensten, de internationale organisatie van de heersende elites in het machtsbereik van het us-imperialisme — is aan onze kant, de kant van het proletariaat, van de revolutionaire klassenstrijd, van de bevrijdingsstrijden van de volken van de derde wereld, van de stadsguerilla in de metropolen van het imperialisme: het proletarisch internationalisme.

sinds de parijse kommune is duidelijk, dat een volk in een imperialistische staat bij de poging zich in het nationale kader te bevrijden de wraak, de gewapende macht, de aartsvijandschap van de bourgeoisieën van alle andere imperialistische staten tegenover zich krijgt, zoals nu de navo een mobiele eenheid voor binnenlandse onlusten opricht, die in italië gestationeerd zal worden.

"een volk dat andere onderdrukt kan zich niet zelf emanciperen" zegt marx: wat aan de metropolenguerilla, de raf hier, de brigade rosse in italië, de united peoples liberation army in de usa de militaire relevantie geeft, is het feit dat ze in het kader van de bevrijdingsstrijden van de volken van de derde wereld, in de solidaire strijd het imperialisme hier, waar vandaan het zijn troepen, wapens, instructeurs, technologie, kommunikatiesystemen, kulturfascisme ter onderdrukking en uitbuiting van de volken van de derde wereld exporteert, — in de rug kan aanvallen. dat is de strategische bepaling van de metropolen-guerilla: in het achterland van het imperialisme de guerilla, de gewapende anti-imperialistische strijd, de volksoorlog te ontketenen, in een langdurig proces. — want de wereldrevolutie is zeer zeker niet een kwestie van een paar dagen, weken, maanden, niet een kwestie van slechts een paar volksoptstanden, geen kort proces; niet de machtsovername van het staatsapparaat — zoals de revisionistische partijen en bewegingen het zich voorstellen resp. beweren, voorzover ze zich überhaupt iets voorstellen.

over de term nationaalstaat

in de metropolen is de term nationaalstaat een door de realiteit van de heersende klassen, hun politiek en hun heerschappijstructuur door niets meer gedekte fictie, die zelfs niet meer door taalgrenzen bestaat, sinds er in de rijke landen van westeuropa miljoenen arbeidsemigranten zijn. er ontstaat in tegendeel door de internationalisering van het kapitaal,

door nieuwe media, door de wederzijdse afhankelijkheid van de economische ontwikkeling, door de uitbreiding van de Europese gemeenschap, door de crisis, ook subjectief een internationalisme van het proletariaat in Europa — zodat aan de onderwerping, controle, institutionalisering, onderdrukking ervan al jarenlang door de vakbondsapparaten wordt gewerkt.

de nationaalstaats-fictie, waar de revisionistische groepen zich met hun organisatievorm aan vastklampen, stemt overeen met hun legaliteitsfetisjisme, hun pacifisme, hun massa-opportunisme. we verwijten de leden van die groepen niet dat ze uit de kleinbourgeoisie komen, maar dat ze in hun politiek en organisatiestructuur de ideologie van de kleinbourgeoisie reproduceren, voor wie al altijd het internationalisme van het proletariaat vreemd is, die — en dat kan volgens de klassensituatie en reproductievoorwaarden ervan niet anders zijn — zich al altijd complementair met de nationale bourgeoisie, met de heersende klasse in de staat organiseert.

het argument dat de massa's nog niet zo ver zouden zijn herinnert ons, raf en gevangen revolutionairen in de isolatie, in de vleugels, in de kunstmatige hersenspoelkollektieven, in de gevangenissen en in de illegaliteit alleen aan de argumenten van de koloniale pigs in Afrika en Azië sinds 70 jaar: dat de zwarten, de analfabeten, de slaven, de gekoloniseerd, de gefolterden, de onderdrukten, de hongerenden, de onder het kolonialisme, onder het imperialisme lijdende volken nog niet zo ver zouden zijn om hun bestuur, de industrialisering, hun schoolwezen, hun toekomst als mensen in eigen hand te nemen. het is het argument van mensen die bezorgd zijn over eigen machtsposities, die er op uit zijn het volk te beheersen, en niet op emancipatie en bevrijdingsstrijd.

de metropolenguerilla

onze aktie op 14 mei 1970 is en blijft de exemplarische aktie van de metropolenguerilla: daar in zijn/waren al alle elementen van de strategie van de gewapende antiimperialistische strijd: het was de bevrijding van een gevangene uit de greep van het staatsapparaat. het was een guerilla-aktie, was de aktie van een groep die tot militair-politieke kern werd door de beslissing de aktie te ondernemen. het was de bevrijding van een revolutionair, van een kader dat voor de opbouw van de metropolenguerilla onmisbaar was en is, niet alleen zoals elke revolutionair in de geleiden van de revolutie onmisbaar is. maar omdat hij toen al alles, wat de guerilla, het militair-politieke offensief tegen de imperialistische staat pas mogelijk maakt, al belichaamde: de beslistheid, de wil te handelen, de capaciteit zichzelf alleen en uitsluitend via de doelen te bepalen, daarbij het kollektieve leerproces van de groep open te houden, van begin af aan leiding als kollektieve leiding te praktiseren, de leerprocessen van ieder kollektief over te dragen.

de aktie was exemplarisch omdat het in de antiimperialistische strijd überhaupt om bevrijding van gevangenen gaat, uit de gevangenis die het systeem voor alle uitgebuite en onderdrukte lagen van het volk al altijd is en met geen ander historisch perspectief dan dood, terreur, fascisme en barbaarsheid; uit de gevangenschap van de totale vervreemding en zelfvervreemding, uit de politieke en existentiële uitzonderingstoestand waar het volk in de greep van het imperialisme, de konsumptiekultuur, de media, de controleapparaten van de heersende klasse, in afhankelijkheid van de markt en van het staatsapparaat gedwongen is te leven.

de guerilla, niet alleen hier, — dat was in Brazilië, in Uruguay, op Cuba en voorheen in Bolivia niet anders, — heeft niets en de eerste fase van haar opbouw is de moeilijkste, voorzover de afkomst uit de door het imperialisme geprostitueerde burgerlijke klasse en de erdoor gekoloniseerde proletarische klasse niets biedt wat in deze strijd bruikbaar zou zijn. men is een groep van kameraden, die besloten heeft te handelen, het nivo van de traagheid, van het verbale radikalisme, van de steeds wezenlozer wordende strategiediskussies, te verlaten, te strijden.

maar er ontbreekt nog alles — niet alleen alle middelen; er blijkt pas nu, wat iemand voor een mens is. duidelijk wordt het bestaan van het metropolenindividu, dat uit de verrottingsprocessen, de dodelijke, verkeerde, vervreemde samenlevingsverbanden van het systeem komt — fabriek, schrijftafel, school, universiteit, revisionistische groepen, ambachtsschool en gelegenhedsjobs. duidelijk wordt de uitwerking van de scheiding van beroeps- en privéleven, van de arbeidsdeling in geestelijke en lichamelijke arbeid, van de bevoogding in hiërarchies georganiseerde arbeidsprocessen, de psychische deformaties door de warenmaatschappij, van de in verrotting en stagnatie overgaande metropolenmaatschappij.

maar dat zijn wij, daar komen we vandaan: het gebroed uit de vernietigings- en verwoestingsprocessen van de metropolenmaatschappij, uit de oorlog van allen tegen allen, uit de concurrentie van ieder tegen ieder,

van het systeem waarin de wet van de angst, van de prestatiedruk heerst van het één-op-kosten-van-de-ander, uit de splitsing van het volk in mannen en vrouwen, jongeren en ouderen, gezonden en zieken, buitenlanders en Duitsers en uit de prestigegevechten, en daar komen we vandaan: uit de isolatie in de ééngezinshuizen en betonsilo's van de voorsteden, in de cellengevangenissen, asielen en dode vleugels, uit de hersenspoeling door de media, de konsumptie, de stokslagen, de ideologie van de geweldloosheid; uit de depressie, de ziekte, de deklassering, uit de belieding en vernedering van de mens, van alle uitgebuite mensen in het imperialisme, tot we de nood van elk van ons als noodzaak van de bevrijding van het imperialisme, als noodzaak tot de antiimperialistische strijd begrepen hebben en begrepen dat er met de vernietiging van dit systeem niets te verliezen, maar in de gewapende strijd alles te winnen valt: de kollektieve bevrijding, leven, menselijkheid, identiteit; dat de identiteit van het volk, van de massa's, van de stukloonwerkers, van de 'lumpen', van de gevangenen, van de leerlingen, van de onderste massa's hier en van de bevrijdingsbewegingen van de derde wereld onze identiteit is, onze identiteit: gewapende antiimperialistische strijd de identiteit van de massa's en omgekeerd — ook al kan en zal dat pas in een langdurig proces van de ontwikkeling van het militair-politieke offensief van de guerilla, van de ontketening van de volksoorlog reëel worden.

dat is het verschil tussen werkelijk revolutionaire en slechts vermeend revolutionaire, in werkelijkheid opportunistische politiek: dat wij van de objectieve situatie uitgaan, van de objectieve voorwaarden, van de feitelijke situatie van het proletariaat, de massa's in de metropolen — waar bij hoort dat het volk in alle lagen en van alle kanten in de greep en onder controle van het systeem is, de opportunisten gaan van het vervreemde bewustzijn van het proletariaat uit — wij gaan van het feit van de vervreemding uit, waaruit de noodzaak van de bevrijding volgt. "er is geen reden" schreef lenin in 1916 tegen het koloniale renegatenzijn kautsky, "serieus te veronderstellen dat in het kapitalisme de meerderheid van de proletariërs in organisaties samengevat zou kunnen worden, ten tweede — en dat is de hoofdzaak — gaat het niet zo zeer om het ledenaantal van de organisaties maar integendeel om de reële, objectieve betekenis van hun politiek: representeert die politiek de massa's, dient ze de massa's, d.w.z.: de bevrijding van de massa's van het kapitalisme, of representeert ze de interessen van de minderheid, de verzoening met het kapitalisme? — we kunnen niet en niemand kan precies berekenen welk deel van het proletariaat de sociaalchauvinisten en opportunisten volgt en zal volgen, dat zal pas de strijd laten zien, dat zal uiteindelijk de socialistische revolutie bepalen, maar het is onze plicht, als we socialisten willen blijven, die p e r, naar de o n d e r s t e massa's, naar de werkelijke massa's te gaan: daarin zit de hele betekenis van de strijd tegen het opportunisme en de hele inhoud van deze strijd".

de guerilla is de groep

de functie van leiding in de guerilla, de functie van andreas in de rafis: oriëntering — niet alleen in elke situatie de hoofdzaken van de bijzaken onderscheiden, ook in elke situatie aan de hele politieke samenhang in alle details vasthouden, bij de details, de technische, logistische afzonderlijke problemen nooit het doel, de revolutie, in de samenhang bondgenootschapspolitiek nooit de klassenkwestie, in de taktische samenhang nooit de strategische uit het oog te verliezen; d.w.z.: nooit in het opportunisme vervallen, het is "de kunst beginselvastheid met soepelheid in het handelen dialecties te verbinden, de kunst bij de leiding van de revolutie de ontwikkelingswet toe te passen, die de progressieve veranderingen in kwalitatieve sprongen verandert", zegt le duan, het is ook de kunst "niet terug te schrikken voor de reusachtigheid van de eigen bedoelingen", maar ze volhardend en onverstoortbaar te vervolgen, de beslistheid uit de fouten te leren, überhaupt te leren. — elke revolutionaire organisatie, elke guerillaorganisatie weet, dat het principe 'praktijk' de ontwikkeling van deze capaciteiten vereist — elke organisatie die van het dialectische materialisme uitgaat, waarvan het doel de overwinning in de volksoorlog is en niet de oprichting van een partijburocratie, deelname aan de macht van het imperialisme.

we praten niet over democratisches centralisme, omdat de stadguerilla in de metropool brd geen centralistische apparaat kan hebben, ze is geen partij, maar een politiek-militaire organisatie, die haar leidingfuncties kollektief uit elke afzonderlijke eenheid, groep, ontwikkelt — met de tendens die in de groepen, in het kollektieve leerproces op te heffen, het doel is altijd de zelfstandige, taktische oriëntering van de strijders, van de guerilla, van de kaders, de kollektivering is een politiek proces, dat overal plaatsvindt, in de interactie en communicatie, in het leren van elkaar in al de werk- en opleidingsprocessen, autoritaire leidingsstructuren hebben in de guerilla geen materiële basis, ook omdat de werkelijke, d.w.z.: vrijwillige ontwikkeling van de produktiekracht van ieder een voorwaar-

de voor de doelmatigheid van de revolutionaire guerilla is: met zwakke krachten revolutionair te interveniëren, de volksoorlog te ontketen.

psychologische oorlogvoering

andreas staat, omdat hij dat is en van begin af aan was: revolutionair— in het middelpunt van de psychologische oorlogvoering van de smerissen tegen ons, sinds 1970, vanaf het eerste opdagen van de stadsguerilla in de aktie voor zijn bevrijding uit de gevangenis.

het principe van psychologische oorlogvoering, om het volk tegen de guerilla op te hitsen, de guerilla van het volk te isoleren, is: de materiële, reële doelen van de revolutie waar het om gaat— bevrijding van de heerschappij van het imperialisme, van bezette gebieden, van kolonialisme en neokolonialisme, van de diktatuur van de bourgeoisie, van militaire diktatuur, uitbuiting, fascisme en imperialisme — door personalisering en psychologisering te verdraaien, te mystificeren, het begrijpelijke onbegrijpelijk te maken, het rationele als irrationeel te tonen, de menselijkheid van de revolutionairen als onmenselijkheid. de methode is: hetze, leugen, vuilspuiterij, racisme, manipulatie, mobilisering van de onbewuste angsten van het volk, van de gedurende decennia—en eeuwenlang koloniale uitbuitersheerschappij ingebrande reflexen van existentieangst en bijgeloof tegenover onbegrepen machten omdat de heerschappijstructuren ondoorzichtig zijn.

In de poging van de smerissen door psychologische oorlogvoering de zaak: revolutionaire politiek, gewapende antiimperialistische strijd in de metropool brd en haar invloed op het bewustzijn van het volk door personalisering en psychologisering te vernietigen, tonen ze ons dat wat zij zijn, de structuur van de raf als die waardoor zij heersen — zoals hun heerschappij-apparaten georganiseerd zijn en funktioneren: als kukluxklan, als maffia, als cia en zoals de karaktermaskers van het imperialisme en hun marionetten zich handhaven: met chantage, omkoping, concurrentie, protektie, wreedheid, over-lijken-gaan.

de smerissen vertrouwen in hun psychologische oorlogvoering tegen ons op de versmelting van de prestatiedruk en de angst die het systeem iedereen ingebrand heeft die gedwongen is zijn arbeidskracht te verkopen om überhaupt te kunnen leven. ze vertrouwen op de sinds decennia, sinds eeuwen tegen het volk gerichte hetzesyndromen van de heersende klasse uit antikommunisme, antisemitisme, seksuele onderdrukking, onderdrukking door godsdienst, door autoritaire schoolsystemen, racisme, op de hersenspoeling door konsumentenkultuur en imperialistische media, door heropvoeding en 'wirtschaftswunder'.

dat is het schokkende aan de guerilla in haar eerste fase, was het schokkende aan onze eerste aktie, dat mensen handelen zonder zich door de dwang van het systeem te laten bepalen, zonder zich met de ogen van de media te zien, angstvrij. dat mensen handelen doordat ze van de werkelijke ervaringen, hun eigen en die van het volk uitgaan. want de guerilla gaat van de feiten uit die het volk dagelijks aan den lijve ondervindt: uitbuiting, terreur van de media, onveiligheid van de levensomstandigheden ondanks de hoge technische ontwikkeling en grote rijkdom in dit land — psychische ziekten, zelfmoorden, kindermishandelingen, schoolellende, woningnood, dat was het schokkende aan onze aktie voor de imperialistische staat: dat de raf in het bewustzijn van het volk begrepen werd als dat wat ze is: de praktijk, de identiteit die logies en dialekties uit de bestaande verhouding volgt — de praktijk die als uitdrukking van de werkelijke verhoudingen, als uitdrukking van de enig reële mogelijkheid ze te veranderen, omver te werpen, het volk zijn waardigheid teruggeeft, de strijden, revoluties, opstanden, nederlagen en rebellieën van het verleden weer een zin geeft, die voor het volk het bewustzijn van zijn geschiedenis weer mogelijk maakt, omdat de hele geschiedenis de geschiedenis van klassenstrijden is, omdat een volk dat de dimensie van revolutionaire klassenstrijd verloren heeft, dat gedwongen is in de toestand van de geschiedenisloosheid te leven, van zijn zelfbewustzijn, d.w.z. van zijn waardigheid beroofd is.

aan de guerilla kan iedereen voor zichzelf bepalen waar hij staat, kan überhaupt pas eerst ontdekken waar hij überhaupt staat, zijn plaats in de klassenmaatschappij, in het imperialisme ontdekken, voor zich bepalen. want velen denken dat ze aan de kant van het volk staan — maar zo gauw als het tot confrontaties met de politie komt, zo gauw als het volk begint te vechten, rennen ze weg, verraden, remmen, gaan aan de kant van de politie staan. het is het door marx zo vaak uitgesproken probleem dat iemand niet is wat hij zelf denkt te zijn, maar wat hij volgens zijn werkelijke funkties, zijn rol in de klassenmaatschappij, is; dat is als wat hij, als hij niet bewust tegen het systeem handelt, d.w.z. zich bewapent en vecht, door het systeem geleefd, voor de bedoelingen van het systeem reëel geïnstrumentaliseerd wordt.

de smerissen proberen in hun psychologische oorlogvoering de feiten, die door de aktie van de guerilla weer recht gezet zijn — namelijk dat niet het volk van de staat maar de staat van het volk afhankelijk is, dat niet het volk op de naamloze vennootschappen, de multinationals, hun fabrieken is aangewezen maar de kapitalistenklootzakken op het volk, dat de politie er niet voor is om het volk tegen misdadigers te beschermen maar er voor is om de uitbuitersorde van het imperialisme tegen het volk te beschermen, het volk niet van de justitie is maar de justitie van het volk, wij niet van de aanwezigheid van Amerikaanse troepen en inrichtingen hier maar het us-imperialisme van ons —, weer op zijn kop te zetten, door de personalisering en psychologisering projekerende op ons wat zij zijn, de klichees van de anthropologie van het kapitalisme, de werkelijkheid van zijn karaktermaskers, van zijn rechters, officieren van justitie, gevangeniszwijnen, van de fascistische: het zwijn dat zijn vervreemding geniet, dat er van leeft anderen te kwellen, te onderdrukken, te exploiteren, wiens existentiebasis carrière, promotie, trappen, leven op kosten van anderen is, de uitbuiting, de honger, de nood, de ellende van enkele miljarden mensen in de derde wereld en hier.

de heersende klasse haat ons omdat de revolutie ondanks honderd jaar repressie, fascisme, antikommunisme, imperialistische oorlogen, volkenmoord weer de kop opsteekt. in de psychologische oorlogvoering heeft de bourgeoisie, de smerissenstaat alles wat ze aan het volk haten en vrezen op ons en speciaal op andreas gericht — hij is het symbool van het gepeupel, van de straat, van de vijand; hebben ze in ons herkend wat ze bedreigt en omver zal werpen: de beslistheid tot de revolutie, tot het revolutionaire geweld, tot de politiek-militaire aktie — de eigen machteloosheid, de beperktheid van hun middelen wanneer het volk zich bewapent en begint te vechten.

niet ons, maar zichzelf toont het systeem in zijn hetze tegen ons aan, zoals elke hetze tegende guerilla informeert over degenen die hem produceren, over hun zwijnpens, hun doel, eierzuchten en angsten. ook 'zelfbenoemde avantgarde' b.v. is onzin. avant garde te zijn is een funktie waar men zich noch toe kan benoemen noch aanspraak op kan maken. het is een funktie, die het volk aan de guerilla in zijn eigen bewustzijn, in het proces van zijn eigen ontwaking, in de herontdekking van zijn eigen rol in de geschiedenis geeft, doordat het in de aktie van de guerilla zichzelf herkent, de noodzaak 'op zich' om het systeem te vernietigen als noodzaak 'voor zich' herkent, door de aktie van de guerilla, die het reeds tot noodzaak voor zich gemaakt heeft. het begrip 'zelfbenoemde avantgarde' brengt een prestigedenken tot uitdrukking, dat zijn plaats in de heersende klasse heeft, dat op heerschappij uit is — met de funktie van de bezitsloosheid van het proletariaat, met emancipatie, met dialekties materialisme, met antiimperialistische strijd heeft dat niets te maken.

de dialektiek van revolutie en kontrarevolutie

dat is de dialektiek van de strategie van de antiimperialistische strijd: dat door het defensief, de reaktie van het systeem, de eskalatie van de kontrarevolutie, de verandering van de politieke uitzonderingstoestand naar de militaire uitzonderingstoestand de vijand zich herkenbaar maakt, zichtbaar — en zo, door zijn eigen terreur, de massa's tegen zich op gaat zetten, de tegenstellingen verscherpt, de revolutionaire strijd dwingend maakt.

marighela: "het fundamentele principe van de revolutionaire strategie onder de voorwaarden van een permanente, politieke crisis is zowel in de stad als op het land zo'n omvang van revolutionaire akties uit te voeren, dat de vijand ertoe gedwongen is de politieke situatie van het land in een militaire te veranderen. dat zal tot gevolg hebben dat de ontevredenheid alle lagen doordringt en de militairen zullen de enig verantwoordelijken voor alle misgrepen zijn."

en a.p.puyan, een perziese kameraad: "door de druk van het verscherpte, kontrarevolutionaire geweld op de verzetstrijders zullen alle andere beheerste lagen en klassen onvermijdelijk nog massiever onderdrukt worden. daardoor verscherpt de heersende klasse de tegenstellingen tussen de onderdrukte klassen en zichzelf en door het scheppen van zo'n atmosfeer, waar ze onvermijdelijk toe geraakt, wakkert ze het politieke bewustzijn van de massa's sprongsgewijs aan."

en marx: "de revolutionaire vooruitgang breekt zich een baan in de verwekking van een machtige, gesloten kontrarevolutie, in de verwekking van een tegenstander, zodat door de bestrijding daarvan de partij pas tot een werkelijk revolutionaire partij rijpt."

doordat de smerissen in 1972 met 150 000 man de totale mobilisering voor de opsporing: tegen de raf hadden doorgevoerd — de volksopsporing via tv, inschakeling van de bondskanselier, centralisering van de

hele politiemacht bij het bundeskriminalamt—waren daarmee op dat tijdstip door een getalsmatig kleine groep van revolutionairen al alle materiële en personele krachten van deze staat ingezet; er werd materieel zichtbaar, dat het geweldsmonopolie van de staat beperkt is, zijn krachten afmatbaar, dat het imperialisme takties een mensenvretend monster, strategieën een papieren tijger is, er werd materieel zichtbaar, dat het aan ons ligt als de onderdrukking blijft en eveneens aan ons als die gebroken wordt.

nu

zijn de zwijnen van plan; na alles wat ze in hun psychologische oorlogvoering tegen ons voorbereid hebben, andreas te vermoorden. wij politieke gevangenen uit de raf en andere antiimperialistische groepen zijn vanaf nu in hongerstaking. de likwidatie-opsporingen van de smerissen tegen de raf en hun psychologische oorlogvoering tegen ons stemt overeen met het feit dat de meesten van ons zich al jarenlang in isolatie-hechtenis bevinden, dat betekent: vernietigingshechtenis. maar we zijn vastberaden niet op te houden met denken en met strijden—we zijn vastberaden de steen die de imperialistische staat tegen ons heeft opgetild op zijn eigen voeten te laten vallen.

de smerissen zijn van plan andreas—zoals ze het al bij de vorige hongerstaking zomer '73 geprobeerd hebben—door wateronthouding te vermoorden. toen ging dat zo, dat men de advocaten en de openbaarheid deed geloven dat hij na een paar dagen weer te drinken zou krijgen—in werkelijkheid kreeg hij niets en dat varken van een arts in schwalmstadt zei tegen hem, toen hij na negen dagen zonder drinken al blind geworden was: "u bent over 10 uren dood of u drinkt melk". de minister van justitie van hessen kwam ook nog even in zijn cel om dat te bekijken en het bajes-artsenkorps van hessen vergaderde in die tijd in wiesbaden in het ministerie van justitie, daarover bestaat in hessen een verordening, dat hongerstakingen door vloeistofonthouding gebroken moeten worden. de aanklachten tegen het arts-varken dat de moordpoging uitgevoerd heeft zijn afgewezen, de aanklacht-procedure is stopgezet.

daarover valt nu te zeggen: als de smerissen hun bedoelingen en plannen in daden zouden omzetten, door andreas water te onthouden, zullen alle stakende gevangenen uit de raf daarop met de weigering van elke vloeistofopname antwoorden. datzelfde geldt voor elke moordpoging door wateronthouding, waar en op welke stakende gevangene die ook toegepast wordt.

andreas kon toen — met slechts 21 onderbrekingen van de kant van prinzing — spreken, omdat een franse advocaten-delegatie het proces bijwoonde, hij analyseert daar het verloop van het proces vanuit zijn tegenstelling
— juist, zoals 7 weken later, vanzelfsprekend door de 3e senaat van het bundesgerichtshof (de hoge raad) bevestigd, gebleken is:
wij zijn uitgesloten.

het probleem van het verzoek bij deze en elke poging van de advocaten ons (en intussen zichzelf, hun wettelijke functie en daarmee de grondwet-rulne) te verdedigen, is de uitzichtloosheid ervan, wat al duidelijk wordt door het feit dat prinzing aangekondigd heeft dit stopzettingsverzoek voordat het gemotiveerd was binnen 4 uur af te wijzen.

de procedure kan wettelijk niet stopgezet worden, nadat hij 5 jaar lang onwettelijk of zoals maihofer zegt bovenwettelijk gevoerd wordt en wel niet door de justitie maar als een functie van een militair gekoncipieerde kontrarevolutionaire mobilisering van de executieve macht.
ik gebruik een citaat van herold uit het hessenforum (een manifestatie in mei 1975) — nadat hij ons sinds 5 jaar excessief gebruikt, bijvoorbeeld om zijn apparaat groter te maken :

herold vraagt zich af t. a. v. de oorzaken van het terrorisme, waarbij hij het begrip ten behoeve van de psychologische oorlogvoering ombuigt - omdraait zoals we hier al uitgelegd hebben, want stadsguerilla is noch als politiek concept terrorisme, noch kan haar aktie militairtakties in de historische en militairwetenschappelijke betekenis van dit begrip gedefinieerd worden.

herold vraagt zich dus af op het hessenforum
' of het in zijn verschijningsvormen in duitsland evenals echter ook in de hele wereld een produkt van de hersens van daders is, van de baa-ders en meinhofs — sterke pluraal —
of dat het terrorisme juist een weerspiegeling is van bepaalde maatschappelijke situaties in de westerse wereld — maar ook de oostelijke - en dat het terrorisme in zekere zin in de bovenbouw slechts de problemen reflekteert die objektief bestaan. '

nouja,

daarop moet men zeggen (omdat het moeilijk wordt om op zo iets in te gaan: men moet het definiëren; en het valt te kritiseren dat schily het niet gedefinieerd heeft) — dat al deze categorieën verkeerd gebruikt worden, dus hoe fataal het klinkt als een smeris probeert zich in marxistische begrippen uit te drukken; want bovenbouw zou hier alleen kunnen betekenen de statelijke bovenbouw van de produktiewijze, de ekonomie; op revolutionaire organisatie valt het begrip zo helemaal niet toe te passen — en zo wordt het dan tenslotte ook waar, zoals we een paar dagen geleden gezegd hebben:

het terrorisme van de staat reflekteert inderdaad de problemen van het kapitaal, die aan de basis objektief bestaan: crisis, 'rijpheid' van de tendens, opheffing van de waardewet, ekonomiese, politieke en ideologische terugwerking van de bevrijdingsoorlogen enz. —
terwijl de strategie van de stadsguerilla alleen — alleen — zoals hij zegt, vanuit de maatschappelijke reflex van de tegenstellingen, die hij problemen noemt, mogelijk is, ontstaat, als een revolutionaire transmissie, dat zou pas de korrekte bepaling zijn.

maar hij vraagt zich dan verder af :

' of hier met de ontwikkeling van het terrorisme in duitsland niet indicaties zichtbaar worden voor een objektieve wetmatigheid van een historische ontwikkeling of zeer verkort gezegd, of het terrorisme hier niet een nieuwe vorm van surrogaatoorlog, volksoorlog, kleinoorlog, guerrillastrijd voorstelt, of het de grote oorlog vervangt. als het hier niet om subjektieve maar om objektieve factoren gaat, dan moeten wij een andere bestrijdingsvorm nemen dan tot nu toe, dan heeft het geen zin op hoofden te slaan of zoals sommigen eisen ze af te slaan, maar dan gaat het er juist om op de historische oorzaken, op de wetmatigheden in te werken. '

ik vind 't belangrijk nog eens te herhalen dat zich daarin twee lijnen aftekenen, dus de lijn 'op hoofden slaan' en dat is de lijn die prinzing door het bevelen van de isolatie volgt, en dat is de lijn die het bundesanwaltschaft door de vleugel, door folter sinds 3 jaar volgt, en er is de poging — ik zal dat nog precieser uitleggen — het probleem, zoals het verschijnt, herold voor ogen staat, te beheersen

wij konstateren daarover kort: oorzaak is de breuk tussen basis — de maatschappelijke toeëigening van de produktie, internationale kapitaal-koncentratie — en bovenbouw — hier de burgerlijke staat in zijn functie de kapitalistische produktieverhouding tegen de globale tendens van de produktiekrachten naar het socialisme te handhaven, als algemene bepa-

ling wordt in die breuk guerilla als revolutionaire strategie mogelijk, voortstaat zij en ontwikkelt zij zich. In dit kader is het erg goed te zien dat de breuk is ook de reactie gedetermineerd, de door de staat, de institutioneel overgedragen strategie van het kapitaal kan alleen proberen de tegenstelling fascisties op te lossen. Het verschil van dit fascisme met het oude, nationaal bekrompen fascisme is, dat het niet als reaktionaire strategie van de nationale monopolies van het nationale kapitaal—via een nationalistische beweging/mobilisering—de staat overneemt en de maatschappij penetreert, maar dat het in overeenstemming met de tendens van het internationale concentratie- en monopoliseringsproces als strategie van het leidende, het us-kapitaal de nationaalstaat als functie van zijn 'weltninnenpolitiek' voor zich beschikbaar maakt en via de nationaalstaat de nationale maatschappijen penetreert, d.w.z. de nationaalstaat wordt machine van het internationaal georganiseerde kapitaal tegen de natie, tegen het volk, de burgerlijke grondwetstaat als uitdrukking van de klassentegenstellingen in het nationale kader moet in de antagonistische ontwikkeling tussen maatschappelijke toeëigening van de produktie en internationale kapitaalconcentratie door de sterke staat, zoals de zaak nu genoemd wordt, dus fascisties opgeheven, getransformeerd worden of de opheffing van de kapitaalverhouding ontbindt hem in de rijpheid van die tegenstelling en hij wordt revolutionair opgeheven.

het is de tegenstelling waarin zich tegen, dus door revolutie—het initiatief, door gewapende politiek in de metropolen de schijn—en daarvoor is dit proces een goed voorbeeld—de schijn, de burgerlijke ideologie, het burgerlijke staatsbegrip zelf opheft, de ideologisering is een essentiële transmissie van de insurrektie—op haar strategie loopt de staats-apologie (van de natuurlijkheid) van de kapitaalverhouding stuk—loopt het projekt van de totale juridisering van de klassentegenstelling stuk en is de staat gedwongen om als het tegenover de maatschappij antagonistische apparaat van het oorlogvoerende kapitaal openlijk op te treden.

dat is de ontwikkeling waarin zich al aftekent hoe de aanval van kwantitatief kleine groepen door de overdracht van de openlijke counterbeweging een nieuwe kwaliteit krijgt—waarin hij massaal kan worden.

in de tegenstelling fascisme / revolutie is onze politiek een konkrete reflex van wat herold 'objektieve problemen' noemt, om zijn apparaaten zijn strategie van de politionering van de maatschappij als programma van reaktionaire beheersing aan te bieden.

ik zou zeggen, bij herold is het bijzonder duidelijk, want hij is ook de man die deze oorlog hier voert tenslotte. hij zegt 'de tendens van de politionering van de oorlog' en 'verplaatsing van de militaire konfrontaties naar binnen'—dus: ik ben de man die deze oorlog moet voeren, dus geef me het apparaat, geef me het geld en vooral: geef me politieke macht. hij spreekt dat voortdurend uit, hij schrijft zijn militaire apparaat een 'maatschappelijk inzichtsprivilege' toe—aldus zijn totalitaire woordschepping, en eist grondwettig verankerde legislatieve kompetentie—

dus hij verlangt wetten te kunnen maken, waar ze nog niet voor hem gemaakt werden. hij eist daarmee politieke macht. in werkelijkheid wordt daarin de strategische dwang van de reactie uitgedrukt om het onderscheid tussen politie en politiek op te heffen.

zo is het op te vatten, en men kan het alleen samen zien, als hij de kwestie van de 'objektieve oorzaken'—bepaalt als essentieel voor 'de verhouding tussen politie en politiek', voor het feit 'wie het terrorisme zou moeten bestrijden—de politiek of de politie', en hij zegt dan natuurlijk 'ik geloof de politiek'—de justitie valt daar helemaal buiten, kan hij er buiten laten, omdat zij in de processen tegen de stadsguerilla, dat ziet hij juist, door de politieke politie volkomen geïnstrumentaliseerd is, functie van de politie wordt.

de historische oorzaken waarop hij invloed wil uitoefenen, waarschijnlijk met zulke subtiele instrumenten als de nieuwe politiewet, zullen hem natuurlijk blijven ontgaan—de wetmatigheden beïnvloeden het systeem dat hij dient en de machine die hij uitbreidt niet, het reageert op hen en zijn reactie ontwikkelt het verzet dat hij dient te beheersen. herold propageert de politiestaat en dat is ook een van de groteske konstellaties, die de deformatie van de imperialistische staat verklaarbaar maakt, waarmee hier wordt gewerkt:

het is herold, de smeris, die uit alle macht naar wettelijke normen tegen de guerilla streeft (tenslotte volkenrechtelijke) omdat ze voor zijn machtsaanspraak functioneel zijn. terwijl de rechter, prinzing, vanuit zijn onvermogen om tot begrip van zijn zaak te komen, ze moet likwidieren in de poging een uitdrukkelijk politieke konfrontatie in de poel

van een strafproces, waarin hij zich kan oriënteren, te beheersen. he-
rold is op de hoogte van de reactie, maar beide lijnen zijn uit-
drukking van het rechtswaak en het legitimatiegat waarin de proce-
dure loopt — vanaf de eerste aktie van de raf. beiden karakteriseren de
procedure als militaire voltrekking en beiden zijn uitdrukking van de te-
genstelling waarin de staat alleen nog te g e n zijn konstitutionali-
teit kan reageren. noodtoestandswetten, beroepsverboden, speciale wet-
ten tegen insurrektie.

het staatsapparaat breekt de grondwet en in die breuk vervalt elke ideo-
logiese overdracht. wat overblijft is het ideologiesurrogaat van de staats-
veiligheidsstaat — psychologische oorlogvoering. dat is de inhoud van deze
vertoning en zo gaat het hier niet om recht, zo worstelt de staat hier met
alle middelen waar hij over beschikt — en dat heeft schmidt immers vaak
genoeg gezegd, dat het om a l l e middelen gaat — en dat zijn juist alle
georganiseerde middelen van repressie, leugen, manipulatie, techniek —
om de zelfvertoning van imperiale almacht tegen de in onze politiek, inde
insurrektie bewust geartikuleerde historische tendens waarin hij tegenover
de maatschappij antagonistisch wordt, dus illegitiem.

het is dezelfde ontwikkeling waarin de guerilla haar legitimiteit, de zin
van haar politiek krijgt — bij gebrek aan legitimiteit van het heer-
sende geweld.

want de politieke doelen van de guerilla en dat wat zich daarvan in
haar methode en structuur duidelijk maakt, brengen verwachtingen en
houdingen teweeg die op de g e b r u i k s — waarde georiënteerd zijn,
niet op de ruilwaarde, waarvan de basis, in de objektieve tendens naar
de maatschappelijke toeëigening van de produktie vervallen, weggevre-
ten wordt. zij verliest haar maatschappelijke zin, de materiële basis
van haar ideologische bepaling. zo is dat, wat een foute analyse van de
konfrontatie als overtrokken, paniekerige, onevenredige reactie van de
staat tegen de politiek van de guerilla moet weergeven, in tendens in
feite als konfrontatie over de zin van politieke praktijk verklaarbaar
want de staat is — als funktie van het monopolistische kapitaal in en van
uit de ontwikkeling van zijn crisis — in deze konfrontatie gedwongen
door administratieve planning zijn controle op maatschappelijke terrei-
nen die histories tot nu toe aan zijn greep onttrokken waren, uit te brei-
den, hij is in de funktie van de handhaving van de heerschappij van de
ruilwaarde tot die expansie gedwongen.

daaruit worden onvermijdelijk counterstrategieën tegen de de-ideologi-
sering ontwikkeld, waarmee de overproportionele legitimatiebehoefte
(van de staat) gekompenseerd dient te worden; een gevolg van zijn ad-
ministratie, ook van de maatschappelijke reproductie, die tot nu toe bui-
ten zijn controle liep.

de staat probeert in deze ontwikkeling de materiële realiteit en basis,
die aan zijn legitimatie-ideologieën in het proces van de toeëigening
van de maatschappij door de staat onttrokken wordt, door psychologische
oorlogvoering als ideologiesurrogaat k u n s t m a t i g, dus door de
b e r a a m d e uitbreiding van zijn r e p r e s s i e te kweken. maar
repressie dwingt onderwerping af zonder deze te kunnen legitimeren. in
tegendeel — zij ontwikkelt met het verzet ertegen ook de legitimiteit
d a a r v a n .

de politiek van de guerilla, illegaliteit, is de tegenstelling van de toe-
eigening van de maatschappij door de staat. daarom trekt zij e l k e
repressie van de staat, maar ook e l k e hoop op bevrijding tot zich.
waarbij nog te zeggen valt dat het projekt van de totale penetratie van
de maatschappij door de staat — de fascistische tendens naar de totale
staat — een van het oude fascisme kwalitatief verschillend proces is, om-
dat het wetenschappelijk gekoncipieerd en geïnstrumenteerd is.

(voor het geval dat we hier nog eens tot een principiële theoretische be-
paling komen, zal ik dat uit leggen — als strategie tenminste in de kon-
ceptie, ook al loopt het niet reël, want de hoofdzaak zijn de structuren
waarin de reactie strategieën vormt — zonder het strategische bewustzijn te
kunnen bereiken; daarbij is essentieel hoe de strategieën van de repre-
sie vanuit het vervreemde produktieproces zelf ontwikkeld worden).

toen schmidt verleden week zei dat de essentiële gevaren voor de wes-
terse industriestaten 'van economische en psychologische aard'
zijn — spreekt hij daar over. hij als apologeet van de staat psychologi-
seert in die zin de hele maatschappij — op de plaats van de politiek
als een maatschappelijk proces zet hij de psychologiseren zo programma-
ties de wetenschappelijk geïnstrumenteerde repressie — psychologische
oorlogvoering, bijvoorbeeld —
hij propageert een begrippenapparaat dat geen maatschappelijke legitima-
tie meer behoeft en heeft. daarmee is de manipulatieve penetratie van

de maatschappij door de staat tot programma verheven - natuurlijk zegt hij ook iets over de voorwaarden: de tendens naar het antagonisme tussen maatschappij en imperialistische staat, tussen de produktiekrachten en de produktieverhouding die door de staat uitgedrukt wordt. (en niet alleen uitgedrukt wordt - maar die hij in de mate waarin hij zelf kapitalist wordt in de groeiende betekenis van zijn economische rol niet alleen als gewelddadige (geweldsapparaat, geweldsmonopolie) en politieke (en ideologische) verbindingslijn beschermt - maar ook als economische verbindingslijn op de terreinen waar voor maatschappelijke reproductie kapitaal nodig is maar die te weinig winst opleveren).

het is dit antagonisme waar de staat met de fascistische strategieën van de binnenlandse veiligheid op reageert. zij bepalen de conceptie van deze procedure en van dit proces hier tot in het detail. de staat toont zich hier als staat in de klassenoorlog naar binnen - de ontwikkeling die brückner gedefinieerd heeft als binnenlandse feinderklärung - waarin elke politieke oppositie buiten en binnen de ideologische staatsapparaten - want de vakbonden en partijen zijn in de brd onderdeel van het staatsapparaat, zijn in de brd in feite van de staat - repressief bestreden, uitgesloten en tenslotte geïlegaliseerd en - via een met het technologische nivo van de produktie overeenstemmende controle- en registratie-machinerie onderdrukt wordt. ik bedoel, het nivo is zoëven ook duidelijk geworden: schily toont hier met het voorbeeld van de vleugel in bruchsal aan dat daar een executiemachinerie gekoncipieerd en ingericht is, volgens de instructies van het bundesanwaltschaft. het bundesanwaltschaft reageert daarop met: 'hoe weet u dat?' het is duidelijk: u wilt dat verbergen en als het toch bekend wordt heeft u politiereflexen.

maar verder - ik praat daarover, omdat precies dat exemplarisch hier aan de gang is, als leerstuk - het wordt uitgedrukt in het karakter van het proces als showproces en meer nog in zijn middelen - de dwang tot voortdurende doorzichtige leugen, tot manipulatie, de dwang ons te knevelen, zoals het tot nu toe gebruikelijk was, de werkelijk al automatische schending van het strafprocesrecht, de groffe afwijzing tot nu toe van alle verzoeken van de verdediging - er is werkelijk nog geen enkel verzoek voor de verdediging beslist in 3½ maand, dus ook niet in kleinigheden - het wordt uitgedrukt in de arglist waar prinzing's procesvoering van afhankelijk is.

herold, nog eens, zegt -

en dan spreekt hij ook over het programma en de moeilijkheden - 'de tendens... is de bewuste opbouw van tegenmacht met het doel, in een proces, waarvan men dan ook in de een of andere fase spontaniteit verwacht, de loyaliteit van de burgers tot zich te trekken, daarom worden immers ook in deze hele strijd niet alleen militaire categorieën toegepast, maar toenemend ook als het ware volkenrechtelijke categorieën toegepast.' en hij citeert een rechtsexpert, die zegt 'hier gaat het juist niet om een vorm van kriminaliteit maar om een volkenrechtelijke confrontatie waarbij het nodig zou zijn juist die strijdenden de voorrechten van de konventie van Genève toe te kennen.'

(nouja daar ziet het hier niet naar uit, de voorrechten die hier overwonnen worden zijn de vleugels. is die executiemachine in bruchsal, die al voor het vonnis klaar was.)

herold lonkt hier naar wettelijk normen - volkenrechtelijke - nadat de binnenlandse zich in de conceptie van de binnenlandse reactie als oorlog moesten opheffen en hij doet dat beslist vanuit de ervaring met de opiniepeilingen in 1972, '73 en '74, die ten dele tot aan 20% - wat betreft de volwassen bevolking - sympathisanten van de raf hebben laten zien - en dat zijner toch maar 4 keer zoveel dan die de partij van de minister van binnenlandse zaken hebben gekozen. wij zeggen natuurlijk niet dat dat een solide of ook alleen maar op de een of andere manier grijpbare politieke basis laat zien, zo'n opiniepeiling. wij vinden ze helemaal onbruikbaar. maar ze laten toch maar zien (ze zijn immers ook niet voor ons gemaakt; maar de staat, de statelijke reactie vat die opiniepeilingen enorm ernstig op; er valt heel precies in elke eskalatie van de opsporing na te gaan hoe die opiniepeilingen in het mobiliseringsprogramma ingebouwd zijn) dus ze laten toch maar zien dat de staat tendentieel in de mate verzet ontwikkelt - de loyaliteit naar ons keert - waarin hij moet proberen, in een onwettige mobilisering zoals de opsporing tegen ons, de loyaliteit af te dwingen.

herold gaat er natuurlijk van uit, volgens het informatienivo van zijn machine, dat hier justitieel niets te beheersen valt, er is de continuïteit van de stadsguerrilla in de brd, die is door onze arrestatie niet gebroken in tegendeel... zij is sterker dan in 1972 en wie historische analogieën van de insurrektie kent, weet dat ze door zulke shows als stammheim ontwikkeld wordt. in zoverre is het hele concept van de processen op de ontwikkeling stukgelopen, en wordt hier ook geen recht gezocht - er kan

niet eens de poging gedaan worden — ik geloof, dat dat in deze 3 maanden elke dag duidelijker geworden is — maar de justitie probeert noodgedwongen in de gevangenissen en in de procesvestingen een militair begrepen konfrontatie met ongeschikte middelen door te zetten — a.l.s. militaire konfrontatie, maar wel tegen sinds 3 1/2 jaar geïsoleerde gevangenen, en zo zou ik ook het beklagen waardige aan de propagandistische inspanning van zo'n proces verklaren: maar nu over het begrip van de hele zaak: de justitie, die zichzelf als de justitie openlijk en in een openbare functie oorlog voert, likvideert zij met de wettige normen, waarbinnen zij ideologies als verbindingslijn tussen staat en maatschappij gelegitimeerd wordt, de hele ideologische motiveringssamenhang rechtsstaat en verscherpt zo de tegenstelling die zij dient te overbruggen: ze wordt maatregeljustitie, instrument van de counterinsurgency, maar zichtbaar wordt, begrijpbaar in die breuk — en hier bijzonder duidelijk — de imperialistische staat afs funktie van het kapitaal tegenover elke poging — in de gepsychologiseerde propaganda en in de psychologische oorlogvoering op de tegenstelling alleen nog reagerend — tegenover elke poging van de handhaving van zijn maatschappelijke legitimatie.

het zou kunnen zijn, dat herold die tegenstelling, waaruit histories altijd verzet ontwikkeld is, bedoelt, terwijl prinzing, die niets begrijpt, nog steeds op 'de hoofden slaat' door het bevelen van de isolatie en nu door de poging zich door onze psychiatisering te redden, maar ook de psychiatrie is ongeschikt, is geen oplossing — legitimatie kan die hem niet geven — wat die wel als konsekwentie van zijn lijn op kan leveren — op grond van de persoonlijkheidsstructuur van de politieke gevangenen — is: hij kan ons fysiek vernietigen: 'de hoofden afslaan', wat prinzing in wittlich gelukt is. ik vind dat niet overdreven — niemand die het proces volgt kan het overdreven vinden —

want wat hier immers toch maar op tafel ligt, is dat deze onwettige rechter — met zijn onwettige maatregel, die de tegenstelling in onze hoofden dient op te lossen — door vleugel en psychiatrie weliswaar niet aan z'n trekken kwam, maar ons fysiek kapot heeft gemaakt, waarbij wij op het idee komen, dat 't lijden van deze 40 gevangenen in drie jaar, aan de grenzen zoals schmidt vindt van de grenzenloze rechtsstatelijkheid, op alle niveaus tenslotte een dialectiek vóór ons heeft: omdat de hoofden onder inzet van alle middelen in de vleugels, de dagelijkse kwelling van 5 maanden dwangvoeding, de kwellingen in de kammeringscellen enz. niet gebroken konden worden, deze demonstratie niet gelukt is, moet het vernietigingsbelang van de staat tegen de gevangenen zich ontwikkelen (tot aan zijn architektoniese uitdrukking in de vleugel in bruchsal en in 15 andere vleugels), moet het proces tot aan het niet in staat zijn om het proces te volgen vertraagd worden, maar moet zich ook verzet ontwikkelen — zoals in berlijn en stockholm duidelijk is geworden.

en omdat het geen zin heeft gehad op de hoofden te slaan — de gevangene groep tegen de psychiese verwoesting in ieder geval resistenter was dan tegen de fysieke gevolgen van de psychiese folter, loopt prinzing's procesvoering hier propagandisties op ons verzet en proces-ekonomies op onze lichamelijke zwakte vast.

de oplossing en maar zien hoe hij dat wil aanpakken — die nog voor hem overblijft, is inderdaad — en dat is waarschijnlijk iedereen op de laatste procesdag duidelijk geworden —

onze onwettige uitsluiting, zoals een journalist bedacht — de coup van de rechtbank, nadat deze het proces door de onwettige likwidatie van de verdedigingskapaciteit (en de verdediging) van de gevangenen zo zorgvuldig heeft voorbereid, zij moet ons nu uitsluiten, om de tegenstelling die die verdedigings- en procederingsinkapaciteit in het proces ontwikkelt, kwijt te raken.

maar ook daarin moet de poging om hier een proces, een bewijsvoering te tonen mislukken. tenminste als de poging het als openbaarheid georganiseerde deel van de reactie van de staat propagandisties de wettelijke contouren te geven en zo de legitimatie, die de militaire conceptie van de mobilisering door de staat in vijf jaar onwettige maatregelen moest opvreten, het kan niet lukken — en dat is de onoplosbare tegenstelling waarin het proces zich voortsleept —

omdat revolutionaire politiek niet justitiabel is, politieke justitie beheerst de tegenstelling, de konfrontatie, die zij hier dient te behandelen, niet — zij is de uitdrukking, hier door de totale beschikking en dispositie van de rechtbank door staatsveiligheidsapparaat en regering — hier wordt geen burgerlijk recht behandeld — hier voltrekt een tot in detail door de executieve macht totaal georganiseerd militair pragmatisme.

men hoeft alleen om zich heen te kijken.

prinzing wordt al bekritiseerd, omdat de show niet juist verloopt — hij wordt dysfunktioneel, omdat de traditionele funktie van de rechter in zijn wrede manipulatie van het proces vervloet; zijn verwardheid tussen het belang van zijn klasse, het fascisme in de vorm van de juridisering van alle maatschappelijke betrekkingen — dus via en door de vorm van de rechtsstaat — door te voeren.

en de openlijke rechtsbreuk, die in het arrangement van dit proces voortdurend zichtbaar is, wordt problematis, zijn tegenstelling is dat hij als rechter iets dient over te dragen dat er tenminste als recht uitziet — dat heeft busche (journalist van de frankfurter allgemeine zeitung) begrepen — omdat zijn funktie hier essentieel is in de vorm van het recht — hier van het rechtsstatelijke proces — zijn inhoud — als het systeem van regels waarmee het kapitaal zijn maatschappelijk reproductieproces controleert en beheerst — te transcenderen; als propagandisties projekt van de bewijsvoering.

dat zou inderdaad alleen nog gered kunnen worden door het proces stop te zetten — wat een wettige verzetsdaad tegen het staatsveiligheidsaparaat zou zijn, wat zijn zaak beslist niet is, anders zou hij hier niet zitten als onwettige rechter, zoals intussen bekend is.

het was onvermijdelijk, dat prinzing, nu het burgerlijk recht niet meer zijn identifikatiesysteem is, nu hij het voor de dramaturgie van het bundesanwaltschaft heeft verlaten — op het laatst na holger's dood maar waarschijnlijk al bij het geknoei rond zijn stoel — dat deze rechter steeds openlijker en direkter op de macht moest steunen — de lijn wunder, buback, vogel, schmidt. hij zalaande touwtjes van de eksekutieve macht, hier van buback, de zaak tot elke prijs en met alle middelen door drijven — tot het tenslotte in de vleugel in bruchsal eindigt.

wij hebben daar intussen wel plezier in —

het proces, de bewijsvoering, wordt een antagonisme van zijn funktie in de hele procedure tegen de raf — van dat wat hier beraamd was. wat in stammheim niet lukt is het vertonen van intakt recht (als om zo te zeggen eeuwige natuurwet van de produktieverhouding, die het beschermt) en de zinloosheid van elk verzet daartegen —

wat plaatsvindt is alleen nog de demonstratie van zijn vervallen daarin het verval van de klasse waarvoor prinzing, de rechtbank hier, zwoegt.

de raf — de guerilla — is niet justitiabel, omdat de staat van het kapitaal als de reaktionaire kant van de tegenstelling gedwongen is ons, de guerilla, in de ontwikkeling van de sociale crisis exemplarisch als de mogelijkheid en de aktualiteit van een revolutionaire ontwikkeling te vervolgen. noodzake lijk in de categorieën van de oorlog, want de stadsguerilla, onze politiek, onze strategie is deel van de globale (internationale) antiimperialistische bevrijdingsoorlog, die de crisis in de metropolen determineert.

herold, nog eens, — hij heeft 't begrepen

'ik zie hier een objektief op gang gezet proces, dat wereldwijd is, en dat in zekere zin eindigt in de politionering van de oorlog; terwijl de grote oorlog juist toenemend aan substantie verliest tussen naties, omdat zij geschiedenisbepalende en hun geschiedenisvormende kracht verloren hebben, treedt juist een nieuwe vorm van agressie-ontlading op, die alleen internationaal begrepen kan worden.'

juist.

dat is een hacker- en beaufre-mengsel dat hij daar aanbiedt, de kriminalistiese aanpassing van het kriminologiese geschiedenisbegrip van Amerikaanse fascisten: ideologies natuurlijk door de Amerikaanse psychologie — 'agressie-ontlading' — bepaalt.

wij vinden wat hij zoal naar voren brengt in zijn stumperigheid heel komiek — de stumperigheid in zijn opvatting en in het gebruikmaken van Amerikaanse counterideologie laat zien voor wie hij deze oorlog voert — als onderdeel van de globale us-reaktie voor het Amerikaanse imperialisme.

maar tenminste de smerissen-kolportage van de internationale imperialistiese kriminologie, tegen de nood van de mensen hier, b.v. van prinzing, die een politiek showproces werkelijk als kriminalistiese farce willen afwickelen, omdat ze dat niet eens doorhebben.

ik stel nog kort ons begrip van de konfrontatie daar tegenover: als het fascisme, zoals herold en schmidt het representeren, als institutionele, statelijke strategie van het kapitaal de reaktionaire overdracht van de opwereldschaa antagonisties geworden produk-

tie verhouding is, dan is het internationalisme van de insurrektie, de opbouw van een politie-militair front in de centra van het imperialisme de revolutionaire uitdrukking van de breuk in de metropolen en zijn strategie—of het zal zijn.

dit proces van de insurrektie is het faire proces waar wij waarde aan hechten, waar we op uit zijn, alleen daarvoor zijn wij verantwoordelijk en alleen daarin moeten wij ons verantwoorden.

andreas 18 juni

nadat henck (de gevangenispsychiater) bij zijn ondervraging te kennen gaf, dat isolatie wel folter, maar als zodanig een 'filosofies probleem' zou zijn.

prinzing en het bundesanwaltschaft hebben andreas 17 keer onderbroken—om te verhinderen dat hij een aaneengesloten argumentatie ontwikkelt, die folter/isolatie-politiek definieert. dat hoort er direkt bij—verklaart ook de gaten, en het maakt duidelijk wat hier elke dag gebeurt.

tekst 13

andreas

18-6-1976

het verloop was als volgt: dode vleugel—en toen het niet lukte, de bekentenis uitbleef, maar de gevolgen van de isolatie zichtbaar werden—de poging ulrike voor 8 weken in een gesloten psychiatrische afdeling—'ter observatie'—aldus götte in opdracht van het bundesanwaltschaft—onder te brengen. toen dat niet lukte—de poging van de dwang-narkose en dwang-scintigrafie: het idee van het bundesgerichtshof om haar hoofd open te maken om te kijken waar de gedachten van de mensen vandaan komen—het konkrete projekt van het bundesanwaltschaft was de stereotaktiese ingreep in de hersens; witter diende dwang-narkose en dwang-scintigrafie toe te passen en voor de hersenchirurgiese ingreep bood löw zich aan—beiden van de universiteit homburg/saar. nadat de mobilisering het projekt heeft verhinderd—weer vleugel. de hongerstaking, de campagne, als reaktie op de campagne de wet die het mogelijk maakt verdedigers uit te sluiten en zonder gevangenen te procederen, d.w.z. de rest van openbare controle uit de weg te ruimen; want de 'ondervragingszitting', waarbij het niet in staat zijn het proces te volgen gekonstateerd wordt, is niet openbaar. de rechtbank komt in de vleugel—zoals in stammheim. dat bij het dwangonderzoek voor die zitting gevangenen inkapabel voor het proces gemaakt kunnen worden, is verleden week in zweibrücken aan carl (manfred grashof) bewezen.

wij willen beslist niet met de argumentatie over folter, zoals schily's verzoek het ontwikkelt, geïdentificeerd worden. d.w.z. wij maken ons niet tot haar objekt. via degene die gefolterd wordt tot het begrip van folter te komen is een ambivalente poging en het is onmogelijk, omdat het hier alleen zonder gevolgen betrekking kan hebben op de ontstentenis van een liberaal staatsinzicht over de deformatie van zijn staat, die onvermijdelijk is, omdat die door de tegenstellingen van de kapitalbeweging zelf bepaald is. in de counterbeweging van de staat tegen revolutionaire politiek, die moet martelen, moet de imperialistische staat alleen duidelijk worden. hij wordt door de verontwaardiging van het vervallen burgerlijke antifascisme alleen versluierd. het is af zo zwak in zijn korrumpiering in de sociaaldemokratie of in het revisionisme geketend, dat het zich niet eens meer relevant kan artikuleren.

een voorbeeld voor de oude ellende - zoals deze zich bij de staat heeft aangediend in de hoop hem te veranderen—heeft de staat haar veranderd, haar geïnstrumentaliseerd, zo lang het opportuun was, om aanradikaliseren te ontkomen en tenslotte gelijkwideerd als uitdrukking van de traditionele burgerlijke ideologie, burgerlijk humanisme, burgerlijke vrijheden, die het uitgebreide reproductieproces van het kapitaal op het gebied van de ideologische staatsapparaten stoort.

over folter valt alleen te spreken uitgaande van de inhoud en de strategie, die haar zullen afschaffen:

die van revolutionaire politiek. vanuit het standpunt van het burgerlijke antifascisme wordt het gepraat erover tot klacht, die de gefolterde depuncieert.

zeker, isolatie is folter, zoals degene die er aan blootgesteld is het beleeft is het als het langzame en zo reflekteerbare proces van de verwoesting van revolutionaire identiteit verschrikkelijker dan elke fysieke pijn—waarmee wij ervaring hebben. politiek bewustzijn is in de valkuil van de warenmaatschappij—de valkuil van vervreemde productie en vervreemde konsumptie met hun komplekse kulturele en psychologische mechanismen, waar te gen identiteit zich alleen kan ontwikkelen—altijd een proces, dat bevochten wordt. in de agonie van de isolatie dient dit proces gebroken en hersteld te worden—door het onttrekken van de voorwaarde: praktijk, bewuste sociale interactie, wordt de gevangene zijn geschiedenis ontnomen. zijn, voor zover die zijn bewuste, zijn politieke geschiedenis is.

dat is ook het einde van zijn persoonlijkheid.

zoals geschiedenis het proces is, dat en waarin zich persoonlijkheid konstitueert, verliest hij daarmee zichzelf. niet omdat hij zijn geheugen verliest (hoewel ook dat een verschijnsel is), maar omdat de capaciteit om zijn geschiedenis na te volgen, hem te reflektieren, hem te herkennen, verwoest is. hij wordt inkapabel zich tegenover dat wat aan hem voltrokken wordt, zich voltrekt, te verhouden.

het apparaat wordt de verhouding.

hij regredieert en spartelt zich dood tussen de mystifikaties van burgerlijke socialisatie die hem inhalen en hem, zoals hij is — alleen — als totale, vijandige, niet meer begrijpelijke macht belegeren.

hij wordt wit, zoals we gezegd hebben, slachtoffer (en zo wordt hij misschien ook onschuldig), op het moment waarop hij ophoudt mei vechten — niet meer kan vechten.

waarbij het wezen van zijn ellende is, dat hij dat moment lange tijd ziet aankomen en weet, dat jarenlange isolatie zo definitief is als een schot —

alleen onvoorstelbaar en — ook dat hoort bij de methode, de onvoorstelbaarheid — veel kwellender.

"de mens is in de meest letterlijke zin een zoön politicon, niet alleen een sociaal dier, maar een dier dat zich alleen in de maatschappij kan afzonderen, de produktie van de afgezonderde enkeling buiten de maatschappij — een rariteit die een door toeval in de wildernis geraakte geciviliseerde wel kan overkomen, die in zich al dynamies de maatschappelijke krachten bezit — is precies zo'n onding als taalontwikkeling zonder samenlevende en samen sprekende individuen." (marx, grondrisse)

wij hebben tamelijk lange tijd nodig gehad — in de vleugel — om de methode en de bedoeling van de isolatie te herkennen.

ik zou zeggen, de maatregel heeft zijn logika in het perspectief van het hele systeem:

de dwang om op de tegenstelling die het teweegbrengt met vernietiging te moeten reageren, omdat het daarin zijn uiteindelijke vernietiging begrijpt.

want wat 'heropgevoed' zou kunnen worden, wordt door de vleugel verwoest. dit is geen projekt van dwangsocialisatie — hoewel ook dwangsocialisatie het probleem, dat hij laat zien: het sociale tekort, alleen door verwoesting in de gevangene kan oplossen.

de poging de vleugel en de folter daarin zo op te vatten en te rechtvaardigen, komt van klug, intussen senator van justitie van hamburg. — heel natuurlijk — omdat hij een gekorrumpeerd liberaal masker is — dat zijn smerige job met de illusie van waarde — die ook heropvoeding zou verlangen — verheerlijkt, waar deze maatschappij niet meer over beschikt.

zijn grondprobleem is ook in dat detail van het antagonisme, dat heropvoeding of hersenspoeling als projekt legitimatie van het apparaat verlangt. dat betekent, om het te onderwerpen moet het apparaat het subjeet kunnen konstitueren.

maar de zaak tussen repressief staatsapparaat en (gevangen) revolutionair is dat allebei weten dat zij in hun onverzoenlijkheid (evenals in hun betrekking) uitdrukking van de tendens zijn waarin de legitimatie van de burgerlijke staat vervallen is.

het vermoeden van de potentie van dit verval ontwikkelt de vernietigingsstrategie van de staat tegen ons. posser als sociaaldemokraat bedoelt dat (en hij ondervond het concreet aan het gemis aan uitwerking van zijn paniekerige betwistingen). — hij was helemaal niet eens op heropvoeding uit, maar op de verwoesting van ulrike en de probleemloze verwerking van de verwoeste gevangene in het proces, die de bekentenis voor hem diende te verschaffen: de bezwijking. als funktionaris van de staatsdragende partij is hij pragmatieser:

het 'probleemloze' ritueel van de macht is de inhoud die hij wil overdragen, om het gat te dichten dat naar de afgrond van juist zijn kliek wijst.

toen wrijvingen optraden — omdat aan de zaak de diskretie, die deze nog nodig heeft, door de mobilisering van de advocaten onttrokken was — kwam hij zo ongeveer analoog met de waarheid van de sociaaldemocratie haar koopbaarheid — tenslotte is de hele partijtop brandt/schumacher in '45 door het Amerikaanse kapitaal tegen het Duitse proletariaat omgekocht — op het idee voor de staat een getuige te kopen. natuurlijk op regeringsnivo.

('...tegen...' is niet precies genoeg, de strategiese funktie van de sociaaldemocratie is het initiatief van het kapitaal in de krisis te beveiligen.)

dus de kroongetuige, de staatsgetuige.

die als institutie de toestand van de hele ideologische motiveringssamenhang rechtsstaat inderdaad betuigt,

en beslist voor onze politiek. ook al is hij slechts een bijkomstige uitdrukking van de breuk, waarin onze bepaling van de reactie van de staat op gewapende politiek te begrijpen valt.

want de strategiese bepaling moet in deze fase — de crisis van het kapitaal en de economiese crisis van de staat — waarvan elke guerilla-aktie de politieke interpretatie is — door de continuïteit van de aanval in een beslist lang en tegenstrijdig proces in de uiteindelijke poli-

lijke crisis van de staat veranderd worden, de breuk.
daarover zullen we hier nog spreken.

nou ja, ik kan ook niet over degene die gefolterd wordt praten. aan hem wordt tenslotte ook a l l e e n in de uiteindelijk openlijke likwidatie van de fictie van de subjektstatus van het objekt van staatsrepressie bewezen, dat de waarden van burgerlijke rechtsideologie voor de imperialistische staat lastige antiquiteiten zijn, als ze met de verwerkingsvoorwaarden van het kapitaal niet meer overeenstemmen.

te praten valt over degene die foltert, de staat. en het proces waarin de counterstrategie van de staat van folter afhankelijk is en overeenstemt met de ontwikkeling van een nieuw fascisme in het staatsapparaat de technologie, de apparaten en steeds een beetje achternaahinkend de wetten (en tenslotte de structurele en organisatorische voorwaarde in de massakommunikatie — die reflexen neutraliseert) produceert, waar folter institutioneel van uitgaat.

wij zeggen hier nog eens:

folter is g e e n revolutionair strijdbegrip.

voorlichting daarover heeft misschien een beschermingsfunctie — maar de mobilisering, die die nodig heeft, moet zich tegen de politiek keren waar de staat met folter op reageert (en zo tenslotte tegen de gevangenen zelf).

zolang het vehikel van zijn politiek de morele reflex van degenen is die in deze staat nog thuis zijn — en ook al is het omdat ze hem, als revisionisten, willen overnemen —

d.w.z. de mobilisering moet tegen ons lopen, als deze niet met de propaganda van gewapende politiek overgedragen is — h a a r moraal en strategie propageert, wat a l t i j d betekent z e l f tot de gewapende aktie komt.

* in de tijd dat ulrike in de dode vleugel in keulen-ossendorf zat was
k l u g staatssekretaris

** p o s s e r minister van justitie van de deelstaat nordrheinwestphalen.

ach wat veel duidelijker dan in de aanval van kleine revolutionaire groepen— en dat is een ervaring van de geschiedenis van de insurrektie, die overdraagbaar is, die hier bewezen wordt— is de ineenstorting van de legitimatie van het systeem in de reactie door de staat en zijn dialectiek te zien. via die reactie— de opgezwollen repressieve apparaten en de overdeterminatie die door hen uitgedrukt wordt— ontwikkelt zich de tactiek stadsguerilla, is zij werkzaam.

de raf, elke stadsguerillagroep en elke gewapende actie is bepaald en gelegitimeerd— ze weet dat of ondervindt het vroeg of laat— in de crisis van het imperialistische systeem. die doet de guerilla ontstaan— maakt haar mogelijk als de bewuste uitdrukking van de tendens. de openlijke repressieve reactie van het systeem op haar politiek is tegelijk de transmissie, waarin de actie van kwantitatief kleine groepen een nieuwe kwaliteit krijgt. daarin wordt de potentie van revolutionaire politiek, als die zich bewapent, duidelijk en daarin kan die massaal worden.

één nivo van overdracht, waardoor guerilla werkzaam is, is de openlijke repressie waarin de imperialistische staat gedwongen is de fascistiese oplossing van de crisis (die geen cycliese is en waarin zijn rol als politieke funktie van het internationale monopolie door de militair-strategies gekoncipieerde kapitaalbeweging geabsorbeerd wordt) gedeeltelijk te anticiperen— onder de voorwaarden van de konfrontatie die wij be-vechten: als openbaarheid.

dat betekent hij vindt het mechanisme van zijn reproductie naar buiten— oorlog— in het binnenland terug en dat in vormen waaraan het legiti-matoriese systeem tot ontbinding moet overgaan.

de officiële strategieën/organisaties van legaal buitenparlementair links en— natuurlijk— de linker vleugel van de parlementaire partijen zijn in die dialectiek door hun legalisme op de reaktionaire kant van de tegenstelling gefixeerd.

ze volharden in een legaliteit als terrein van socialistiese politiek (of klagen over haar verval), die door de staat zo gemakkelijk verlaten is, omdat hij zijn onderwerp en zijn funktie— de bescherming van de verwerkingsvoorwaarden en de integratie van de nationale kapitalen— verloren heeft. de kapitalistische nationaalstaat is politieke agent van het monopoliseringsproces onder de hegemonie van het us-kapitaal— in de sectoren die door het internationale concentratieproces van het kapitaal direkt bereikt worden tegen de belangen van de nationale bourgeoisie en de fossiele nationale kapitalen.

de mogelijkheid van 'relatieve autonomie' van de staat, waar de politiek van de linkse sociaaldemokratie zich op richt, was bepaald door de concurrentie en de tegenstellingen van de nationale kapitalen of in ongelijktijdigheden in het monopoliseringsproces. tegenover het internationale monopolie bestaat er geen relatieve autonomie van de nationale staat meer.

zo is ook een reaktionaire massamobilisering— waarvan de operator steeds nationalisme is— in de metropool nu gevaarlijk en beslist niet de vorm van de overgang. deze zou zich alleen tegen de internationale binnenlandse politiek ('weltinnenpolitik') van het internationale monopolie: de buitenlandse us-politiek, d.w.z. militaire politiek kunnen richten, die de kapitalistische nationale staten als verhouding tussen en binnen de staten organiseert. en zij is ook onwaarschijnlijk in het kader van tactiese manoeuvres waar sprake van was, omdat zij de operator van de institutionele strategie van het kapitaal ondermijnt: de sociaaldemokratie aan de macht.

haar job is niet de konsolidering van de sociale heerschappij van het kapitaal via een vorm van politieke heerschappij door de staat— maar zij vervangt de sociale heerschappij over de arbeiders door een omvattende politieke macht over de arbeid. ze is direkt transmissie van het omvattende kommando van het internationale monopolie over het nationale proletariaat en zo is ze de protagonist van de ontwikkeling— die de italiaanse arbeiders 'wereldfascisme' noemen.

omdat de grondwet als us-diktaat al uitdrukking van dit proces is en daardoor zijn b.v. de parallellen van de grondwetten van de 3 antikommunistiese counterstaat-oprichtingen door de usa, zuidkorea, zuidvietnam en bondsrepubliek bepaald— kan hij daartegen noch verdedigd worden noch kan het insisteren op de bedoelingen van zijn legaliteit:

terrein van socialistiese politiek zijn. waar het ons alleen om kan gaan, is de noodzaak van zijn radikale negatie te begrijpen.

b.v. door het feit dat de tegenstelling tussen nationaal proletariaat en us-kapitaal zo in de grondwet is neergelegd— want dat was zijn ticket, dat sinds '49 bijna alle openlijke en verborgen oorlogen van het us-imperialisme vanuit zijn territorium legaal gevoerd werden— vanuit een legali-

teit, die in de beide perspectieven van de reaktionaire militaire doktrine, waar hij door bepaald wordt: 'binnenlandse veiligheid' en nukleare vernietiging door of tegen de atoomwapens van het Amerikaanse bezettingsleger op zijn territorium (en dat is hier interessant, dat de grondwet op een militaire doktrine gebaseerd is en niet de militaire doktrine op de grondwet) — van begin af aan funktie van Amerikaanse strategie was en daarom nooit iets anders kon uitdrukken dan het wezen van imperialisme: oorlog.

en:

bedoeld is in de verzoeken: er is geen mogelijkheid van antifascistische mobilisering als socialistische politiek (dat ook m.b.t. strategiebepalingen van de een of andere discussie, die maihofer gepubliceerd heeft) die iets anders zou kunnen transporteren dan een radeloze en lachwekkende moraal als die niet betrekking heeft op de illegaliteit van het verzet — d.w.z.: tegen de legaliteit van het eigendom, die terrein van het fascisme is.

dit is uit een verklaring van de gevangenen op 21 augustus '75, die op de basis van notities in de kelder van het gerechtsgebouw ontstaan is, hier gerekonstrueerd aan de hand van het protokol.

delen daarvan werden in de 'verklaring over de zaak' in januari '76 verder ontwikkeld..

de strijd in de metropolen tegen de imperialistische staat bedoelt deze staat niet in zijn eigenschap als nationaalstaat in de zin van de 'officiële politieke uitdrukking van de heersende klasse/bourgeoisie' (marx, lenin: staat en revolutie)—het gaat er om dat de strijd tegen het Amerikaanse kapitaal onvermijdelijk met de imperialistische staat gekonfronteerd is, waar Amerikaans kapitaal is, is het Amerikaanse leger, consumptenkultuur, geheime diensten, marketing enz. en aanvallen tegen het Amerikaanse kapitaal zijn direct met de structuur, het know how, de technologie, gewoon de strategie van het Amerikaanse kapitaal in het defensief: counterinsurgency, institutionele strategie van de imperialistische staat gekonfronteerd—de nationale staat in zijn functie voor het internationale us-kapitaal.

het doel van de stadsguerilla—dat is essentieel—is niet direct de verovering van de staatsmacht, het overnemen ervan, de nationale revolutie, en het kan niet gewoon de mobilisering in het nationale kader zijn — niet in een land, waarin het proletariaat sinds '45 door het Amerikaanse kapitaal georganiseerd wordt— door de controle, die het us-kapitaal via de sociaaldemocratie en de vakbonden sinds hun rekonstruktie na '45 heeft, gefixeerd op de antikommunistische programmatiek van de buitenlandse en binnenlandse us-politiek, gepenetreerd, bepaald, gedirigeerd door de cia —

niet in een land, waarin het vehikel van het antikommunistische hersenspoeloffensief na '45 de us-konsumptenkultuur, het vehikel van de depolitiserings van de binnenlandse klassenstrijd de industriële groei en dus de groeiende levensstandaard kon zijn —

levensstandaard — gestructureerd als consumptenkultuur, d.w.z. door de massaproductie van consumptiegoederen, waarvan de voorwaarde in de productie door het taylorisme en fordisme, in de derde reële subsumptie door m.t.m.-systeem en automatisering, de totaliteit van de individualisering van het individu aan de lopende band en in het stukloonsysteem is, en op het nivo van de consumptie de totaliteit van de individualisering in de gemanipuleerde consumptie — essentieel daarbij is natuurlijk ook de beheersing van de hele woningbouwpolitiek in de rekonstruktiefase door de lobby van de huis- en grondeigenaren en hun interesse in woonsiloes, kleine woningen met hoge prijzen per m² en hun volkomen desinteresse in iedere vorm van gemeenschapsvoorzieningen. (wat na '45 spd-programma was: dorpshuizen in hessen enz.). dus een woningbouwpolitiek (sociale woningbouw) die het belang van de huis- en grondeigenaren met de katholieke familie-ideologie van de cdu en de structuur van de consumptenkultuur, van het individuele verbruik als resultaat van de organisatie van de winstproductie, in de levensomstandigheden van het proletariaat verankerde

(als reactie op de oktoberrevolutie, de revolutiestrategie die van de vakarbeider uitging, en als reactie op de steeds hogere organiese samenstelling van het kapitaal, dus om de daling van de winstvoet tegen te gaan maximale verhoging van de arbeidsproductiviteit door arbeidsanalyse en rationalisering met m.t.m. enz.)

afwijkend van guevara's analyse zeggen wij, het wereldrevolutionaire proces is één onverdeeld proces, het verloopt niet in etappen, maar in de mate waarin nationale territoria van de controle van het us-kapitaal bevrijd worden en in alle staten van het systeem—aan de periferie en in het centrum—groepen zich bewapenen en vechten—in de mate waarin de politieke en economische crisis kulmineert, ontwikkelt zich tegenmacht door tegengeweld, ontwikkelt zich de erosie van het politieke systeem van het kapitaal als globale proces.

het proletariaat in de imperialistische metropool kan door de ideologische staatsapparaten, vakbonden en partijen in alle levensuitingen door het kapitaal georganiseerd, geregistreerd en gecontroleerd, in het nationale kader niet de klasse voor zich worden.

wat wij gezegd hebben (spiegelinterview): 'proletarische politiek kan alleen als gewapende politiek de politiek van het proletariaat worden' betekent, proletarische politiek kan alleen als proletarische internationale de klasse konstitueren, revolutionaire strategie worden.

in het binnenland is de guerilla een positie van het verzet en de vorm van de mobilisering die hier alleen mogelijk is, is polarisering van de openbaarheid aan het openlijke, overtrokken optreden van de reactie van de staat tegen de guerilla.

we hebben gezegd: stadsguerilla is de interventiemethode van in het geheel zwakke revolutionaire krachten. interventie is de gewapende aanval vanuit de illegaliteit, de historische continuïteit waar ze uit voort komt—wij hebben dat aan de hand van de geschiedenis en functie van de paragraaf 129 uitgelegd, die sinds hij bestaat—de oprichting van het rijk—ter kriminalisering van fundamentele oppositie toegepast wordt— is politieke oppositie als uitdrukking van het klassenantagonisme in de legaliteit van de constitutionele staat, die in tegenstelling tot de staatsveiligheidsstaat aan de burgerlijke waarden gebonden was, als uitdrukking van het klassenantagonisme was legale oppositie met alle ambivalentie door haar funktionalisering voor de staat altijd—verzet.

in de breuk tussen recht en moraal door de opheffing van de geweldsverdeling in de imperialistische staat wordt politieke oppositie illegaal in de mate waarin de konsensus tussen maatschappij en staat, overgedragen door de waarden van de burgerlijke grondwet, zelf stukgebroken wordt. we willen dat hier met het voorbeeld van de beroepsverboden uitleggen —

omdat de noodzaak van de insurrektie intussen het resultaat is van elke reactie van de staat op oppositionele bewegingen binnen en buiten de instituties —

omdat door de negatie van de burgerlijke waarden in de imperialistische staat ook legale politieke oppositie, die zich daarop beroept, een nieuwe politieke dynamiek ontwikkelt als legale reflex van de insurrektie in de metropolen en de bevrijdingsstrijden aan de periferieën van het imperialisme — bijvoorbeeld in de beweging tegen de kerncentrales.

benjamini zegt over de burgerlijke waarden in de proletarische revolutie: 'de klassenstrijd, die een historicus, die aan marx geschoold is, steeds voor ogen staat, is een strijd om de ruwe en materiële dingen, zonder welke er geen fijne en spirituele zijn. desondanks zijn deze laatste in de klassenstrijd anders aanwezig dan als voorstelling van een buit, die de overwinnaar ten deel valt. ze zijn als vertrouwen, als moed, als humor, als list, als onwrikbaarheid in deze strijd levendig en ze werken door in de verte van de tijd. ze zullen steeds opnieuw elke overwinning, die de heersenden ooit ten deel gevallen is, in twijfel trekken. zoals bloemen hun hoofd naar de zon richten, zo streeft, op grond van een geheim soort heliotropisme, dat wat geweest is, ernaar zich naar die zon te richten die aan de hemel van de geschiedenis aan het opgaan is, tot die onopvallendste van alle veranderingen moet de historische materialist in staat zijn'.

gramsci heeft hetzelfde kort en bondig gezegd: 'het proletariaat is de erfgenaam van de klassieke duitse filosofie'.

wij spreken zo uitvoerig over waarden, moraal en het legitimatieprobleem van de imperialistische staat, omdat het probleem rechtvaardiging als probleem van de revolutie ons interesseert: het is m.b.t. zulke vertoningen interessant. de scherpste historische uitdrukking hiervan was het stalinisme van de 30er jaren in de sovjetunie —

rechtvaardiging of triomfalisme — dus de zekerheid van een eindoverwinning die niet uitsluitend door de revolutionaire strijd bepaald is, uit het revolutionaire gebruik van de crisis door de insurrektie — waren ook kenmerken van de theorie en propaganda van de derde internationale en hebben tegenwoordig hun inkarnatie in de maoïstiese ml-groepen. ze zijn uitdrukking van vervreemding, ook van de vervreemding van de marxistische theorie tussen kritische theorie en vervreemd dogmatisme door de afwezigheid van kritische praktijk, dus van een praktijk, die tegen de heersende repressie optreedt en die vrij is van verplichtingen die een ander doel hebben dan de ontwikkeling van de strijd.

de revolutie heeft geen rechtvaardiging nodig en dus geen ideologie, maar er zijn overgangen van de burgerlijke moraal naar de revolutionaire moraal van de stadsguerilla — of zoals lenin zegt 'het relatieve bevat het absolute'.

de vraag is hier ook gewoon: waar is de breuk — waar begint burgerlijke moraal immoreel te worden resp. wat kan de guerilla met burgerlijke moraal beginnen? wij zouden zeggen: niets. maar dat is niet alles wat daarover te zeggen valt.

in de beroepsverboden, in de gezindheidsjustitie, die het bgh-besluit in paragraaf 231a dekreteert, en in de nedersaksiese bvd-wet (verfassungsschutzgesetz), die alle staatsapparaten — bestuur, scholen, universiteiten, gezondheidsdiensten tot en met de omroepstations — tot een reusachtige intelligence-arm van de bvd dient te transformeren en daarmee gezindheid naar het punt waarop de reactie de maatschappij polariseert — heeft deze zaak zijn aktualiteit. het gezindheidsverbod is zon-

* paragraaf 129 van het duitse wetboek van strafrecht—'kriminele vereniging'—komt ongeveer overeen met artikel 140 van het nederlandse strafrecht.

der meer vernietiging van ideologie—wat ook betekent, dat waar linkse groepen rechtvaardiging produceren, zij zich in een maatschappelijk vakuum bewegen. een systeem, dat geen ideologie meer ontwikkelt, in tegendeel, waarvoor ideologie een 'veiligheidsrisiko' is—zoals Strauss voor brandt—kan niet meer op het nivo van de ideologie bestreden worden. daar heeft ook de voorstelling van ideologische klassenstrijd, zoals de sovjetunie hem nog steeds propageert—geen basis. de kwestie van de waarden heeft veel implicaties.

de burgerlijke moraal konstitueerde het burgerlijk subjekt. binnen die moraal—als moraal van het maatschappelijk verkeer—kan het zich vrij bewegen. zij konstitueerde de speelruimte van de maatschappij tegenover de staat en zij konstitueerde de orde in de speelruimte van de maatschappij tegenover de staat. binnen de orde van de burgerlijke maatschappij bestond de vrijheid van het proletariaat uit de verkoop van zijn arbeidskracht, doordat het zich aan het kommando van het kapitaal onderwierp—of uit zijn verhogering. vrijheid was zo voor het proletariaat binnen de burgerlijke maatschappij altijd slechts een eufemisme.

de imperialistische staat schaft, zoals hij haar economische basis: de vrije concurrentie afgeschaft heeft—de vrijheid af, doordat hij degenen kriminaliseert die er aan vast blijven houden, evenals aan hun recht zelf te denken, te oordelen, te handelen. in plaats van de burgerlijke moraal en ideologie als konsoliderende verbinding treedt de institutionele strategie met het doel van de juridisering van de klassenstrijd, de verambtelijking van het proletariaat, de verstatelijking van de maatschappelijke arbeidskracht.

het thema van de bijzondere trouw van de ambtenaar tegenover de staat was bijvoorbeeld de 'vrijheidslievend-demokratiese grondorde' ('freiheitlich-demokratische Grundordnung'). hoe verwormen in ambtelijk—duits ook ooit geformuleerd, waren daarmee grondrechten bedoeld: vrijheid, gelijkheid en menswaardigheid, lichamelijke ongedeedheid. volgens het vonnis van het Bundesverfassungsgericht (konstitutionele hof) volgens het verbod op het aannemen van radikaal-demokraten in overheidsdienst nu wordt 'van de ambtenaar verwacht, dat hij deze staat als een hoge, positieve waarde erkent, waardeert...' enz.

in het vonnis van het Bundesverfassungsgericht is uitdrukkelijk de staat bedoeld, die de grondrechten buiten werking stelt: de noodtoestands- en uitzonderingsstaat. want volgens dit vonnis moet de ambtenaar met de geldige grondwet 'ook voorzover die d.m.v. een grondwetswijziging veranderbaar is, instemmen' en 'zijn ambt vanuit de geest van de voorschriften uitvoeren', maar de geest en de richting van veranderingen en voorschriften kunnen altijd alleen zin en bedoeling van de laatste grondwetswijzigingen en de aktuele wetgevingsprojecten zijn—dat zijn de noodtoestandswetten, de legalisering van de executie van anti-imperialistische strijders op straat, de institutionalisering van hun probleemloze vernietiging in de gevangenissen, door isolatie in dode vleugels zonder openbaarheid door de verdedigers-uitsluitingswet resp. de speciale paragraaf 231 a, die het proces zonder verdachten legitimeert.

de plicht tot trouw van de ambtenaar en verzetsrecht sluiten elkaar volgens het vonnis van het Bundesverfassungsgericht uit. de ambtenaar wordt daarin politiek verplicht ('politische treuepflicht') in konfliktuaties: 'partij te kiezen' voor de staat, tegen het proletariaat resp. de momenten van proletarische organisatie en klassenbewustzijn, die er nog zijn, het in het ambtenarenrecht nog verankerde recht van de ambtenaar de gehoorzaamheid te weigeren als dat wat van hem verlangd wordt blijkbaar onrecht is—als antithese tegenover de rechtvaardigingsgrond van een ambtelijk bevel, waarmee nazi-verdachten hun deelname aan partisanen- en jodenmoorden voor westduitse rechtbanken konden rationaliseren, omdat daarmee de justitie, die aan nazi-terreur-vonnissen had deelgenomen zich zelf moreel kon vrijpleiten—in het vonnis van het Bundesverfassungsgericht vernietigd, voorzover het tegen het rechtsbewustzijn van het individu de staat als waarde absoluut stelt, de binding van de staat aan de waarden, die hij voorwendt te beschermen, kan alleen die van de personen zijn door wie hij ageert. met een beroep op zichzelf als absolute waarde heeft de staat zijn binding aan de maatschappelijke waarden van zijn grondwet gelijkgesteld.

de consensus maatschappij/staat wordt niet meer uitgedrukt via het tertium comparationis: de waarden, dus grondrechten—maar via het surrogaat ervan: psychologische oorlogvoering, als propagandistische vermomming van de politiek van de sterke staat, van zijn institutionele strategie ter verstatelijking van de maatschappij, waarvan de inhoud oorlog is en het medium de militarisering van de maatschappij.

de imperialistische staat slokt de burgerlijke staat op. in dit proces is zichtbaar, in de relatieve probleemloosheid waarmee het verloopt, in de zwakte van het protest ertegen, hoe oppervlakkig slechts de burgerlijke

waarden
heid van
heid van
niemand
raat van
doelidee
noot van
munisie
kelijke
wet van
eensten

met het
me, de
establie
werd ze
die artie
moet de
zich be

de bew
den. ni
le leran
binnen
staatsa
krities
van de

de bew
nu de b
ging wa
appel a
omdat
bele zi
staat d
gen ha
om uit
voordat
met de
menste
korrum
van de

natuurl
leen en
dat het
wet zo
de bev
van de
die in
eer va
in het
naar d
le van

verzel
tie in
west-
ten, te
strijd
verzel
lijke
ideolo

verzel
burger
heers
vertre

voor v
doorz
staat
tig wo

het re
se op
het is
de bu

het re
men c

waarden, ook vrijheid van meningsuiting, persvrijheid, onafhankelijkheid van de rechtbanken, wettige rechter, vrije advokatuur, evenredigheid van middelen bij politie-inzet, uitgaan van onschuld tot het vonnis, niemand mag wegens...enz. benadeeld worden—altijd in het staatsapparaat verankerd waren. er is zichtbaar wat ze hier altijd alleen waren: doelideologie voor antikommunisme. vrijheid was in de bondsrepubliek nooit vrijheid tegenover de staat. vrijheid was altijd alleen als antikommunistiese ideologie een propagandisties postulaat zonder politieke werkelijkheid. de westduitse democratie was zo lang en zo diep in de grondwet verankerd als daar in de politieke werkelijkheid niets mee overeenstemde.

met het optreden van de eerste massabeweging tegen het antikommunisme, de studentenbeweging, die de democratie tegen de staat, tegen het establishment, tegen de antikommunistiese elites hier wilde gebruiken, werd ze met de noodtoestandswetten afgeschaft. sindsdien moet degene die artikel 1 grondwet zegt, ook notstandsgesetze zeggen. sindsdien moet degene die artikel 1 grondwet wil zeggen en niet notstandsgesetze zich bewapenen (vanuit de logica van de grondwet zelf).

de beweging tegen de beroepsverboden kan geen sterke beweging worden. niet omdat er te weinig door getroffen zouden zijn—het betreft alle leraren, alle journalisten, alle advokaten, alle vakbondleden, d.w.z. binnen die beroepsgroepen en organisatievormen; binnen de ideologische staatsapparaten, allen die de aanspraak, het recht op eigen gedachten, krities denken nog niet hebben neergelegd of in het transformatieproces van de staat kritiese praktijk als hun zaak ontdekken.

de beweging kan geen sterkte ontwikkelen, omdat zij de aanleiding, die nu de beroepsverboden bepaalt en die de sterkte van de studentenbeweging was: het protest tegen de Amerikaanse oorlog in vietnam onder het appél aan de burgerlijke waarden, heeft verdrongen.

omdat die beweging zelf essentieel een teleurstellingsproces in de dubbele zin van het woord was, een desillusioneringsproces, waaruit deze staat de konsekwenties heeft getrokken, d.w.z. het initiatief weer in eigen hand heeft genomen, nog voordat de beweging zover was gekomen om uit haar kriminalisering met pasen '68 haar konsekwenties te trekken. voordat zij tot illegaliteit en bewapening kon komen; was de regering met de amnestie—in de juiste spekulatie op het feit dat de klassensamenstelling van de studentenbeweging ongewapend niets tegenover haar korrumpeling, d.w.z. haar ontworteling / desolidarisering ten opzichte van de vietnamese bevrijdingsstrijd te stellen zou hebben.

natuurlijk is de kwestie van het verzetsrecht als grondwettelijk recht alleen een proklamatie... dat het in de hessense grondwet verankerd was, dat het in de ambtenarenwet verankerd is—als frase, want volgens deze wet zou iedere gevangenisbeambte verplicht zijn en zou het recht hebben de bewaking van geïsoleerde gevangenen te weigeren—was het buigen van deze staat voor het dilletantisme van de pruisiese officier skaste die in 1944 heeft geprobeerd tegen hitler een coup te plegen om de eer van de duitse monopoliebourgeoisie te redden. zijn likwidatie nu in het vonnis van het bundesverfassungsgericht is de openlijke stap naar de totale, naar de staatsveiligheids-staat, die zich aan de controle van buiten of van beneden volkomen onttrekt, onttrokken is.

verzet is het continuüm in de geschiedenis van de binnenlandse oppositie in de brd sinds '45, van de oppositie tegen de restauratie, tegen de west-integratie, tegen de remilitarisering, tegen de noodtoestandswetten, tegen de Amerikaanse agressie in vietnam, tot aan de gewapende strijd van de stadsguerilla tegen de imperialistische staat.

verzet—en niet het marxisme, de socialisatiekwestie, kortom afzonderlijke programmatiese punten, die in al die bewegingen opdaagden, als ideologie.

verzet is het beroep op de waarden van de franse revolutie, dus van de burgerlijke democratie in haar menselijke inhoud, als verwachting van heerschappijvrije betrekkingen tussen mensen, als grens, waarvande overtredding onmenselijkheid is en niet geduld/verdragen kan worden.

voor verzet zijn de waarden, in laatste instantie hun maatschappelijke doorzetting door de revolutie—de instantie die aan het handelen van de staat grenzen stelt, die de grens bepaalt waarachter dit handelen onwettig wordt.

het recht en de bereidheid tot verzet stond/staat achter elke binnenlandse oppositie—

het is de weerspiegeling van het klassenantagonisme in de ideologie van de burgerlijke democratie.

het recht op verzet is in de grondwetten van de brd voornamelijk opgenomen om het werkelijke karakter van deze staat als counterstaat van het

us-imperialisme te versluieren, als buiging (zie boven) om zich verbaal, volgens de letter, tegen het oude fascisme af te zetten.

het wordt opgeheven/geëlimineerd/geïlegaliseerd op het moment waarop het westduitse imperialisme het als ruilwaarde niet meer nodig heeft (niet meer kan gebruiken) -

als gebruikswaarde krijgt het revolutionaire kwaliteit, omdat het begonnen is direkte uitdrukking van het klassenantagonisme te zijn— uitdrukking van de nieuwe maatschappij, die 'in de schoot van de oude nadert', als subjeet van de geschiedenis. de politieke anticipatie daarvan zijn de gewapende groepen van de stadsguerilla, is de subjektiviteit van de illegalen.

verzet, van zijn ruilwaarde, zijn functie als make-up van de westduitse counterstaat ontdaan, wordt het grondrecht van het zich bewapenende proletariaat, daarmee de waarden waar het op gebaseerd is: vrijheid, gelijkheid, broederschap, die de sociaaldemocratische counterstaat met het verzetsrecht van zich afgeworpen heeft, dat door de institutionele strategie onvermijdelijk als antagonisme erkend wordt. want verzet te vernietigen door juridisering en verstatelijking van alle conflicten in de maatschappij en tussen maatschappij en staat is het doel van de institutionele strategie. hij anticipeert de politieke crisis, hij anticipeert die als kontrarevolutie.

de binding van de staat aan de burgerlijke grondwet was zijn imperatieve binding aan de vrijheidswaarden van de franse revolutie, die met het pathos van de bevrijding van de mensheid de burgerlijke staat gekonstitueerd, het moment van het absolute zo in de burgerlijke staat tegen het gods-genadendom van het feodalisme geseekulariseerd had.

(daarbij is het natuurlijk geen toeval, dat schmidt nu, terwijl de waarden in de staat zijn afgeschaft, met kant's kategoriese imperatief over orde en vrijheid aankomt. filosofie vervangt daar legitimatie. het voorschrift in de broekzak van de smeris wordt tot ethies postulaat opgevoerd, in de mate waarin het de zedelijke motiveringssamenhang mist.) de aan de waarden gebonden grondwet kon zich veroorloven verzetsrecht toe te staan: als concessie is het een middel van klassenverzoening, van binding van het proletariaat, van zijn organisaties, aan de burgerlijke staat. onvermijdelijk wordt het, op 't moment waarop het noodzakelijk wordt het te gebruiken, door de staat, waar het zich dan tegen richt, geïlegaliseerd.

dat is belangrijk. want de geschiedenis van het verzetsrecht kenmerkt in de bovenbouw van de maatschappij de breuk tussen maatschappij en staat, precies het punt waarvan de kapitalistische produktieverhouding de keten van de produktiewijze—maatschappelijke toeëigening van de produktie en hoge organiese samenstelling van het kapitaal—wordt. het kenmerkt in de bovenbouw precies het historische moment waarop revolutionaire strijd als gewapende strijd, gewapende strijd tegen de imperialistische staat noodzakelijk wordt —

het punt waarop het proletariaat erfgenaam van de klassieke duitse filosofie is geworden, of het die erfenis aanvaardt of niet.

"de noodzaak van de triomf van de logika over de mythe, van de overwinning van het leven over de dood, valt, door logies konkluderen niet te bewijzen. zoals planck eens zei: 'logika alleen is niet in staat iemand uit zijn eigen zintuigenwereld te leiden; zij kan hem niet eens dwingen het zelfstandig bestaan van zijn medemensen te erkennen.' die noodzaak moet op de stelling steunen dat de aanspraak op leven, ontwikkeling en geluk geen rechtvaardiging nodig heeft. met die stelling staat of valt de noodzaak. maar die stelling is zijn enige, zowel onbewijsbare als onweerlegbare voorwaarde." (baran)

wij hebben dat eens uitgewerkt omdat het verzet is dat ons, de stadsguerilla, met de politieke oppositie in de brd na '45 verbindt.

verzet in hoe ervaren of onervaren ook is het spoor waaruit gewapend verzet ontstaat. verzet als een bepaalde, radikale, existentiële, morele identiteit, die de waarden van de franse revolutie bevat, d.w.z. ze niet aanhaalt, d.w.z. geen rechtvaardiging nodig heeft.

verzet is de essentie van proletariëse subjektiviteit als negatie van de imperialistische staat en van begin af aan illegaal, ook waar het nog niet gekriminaliseerd is/was.

bedoeld is ook verzet in tegenstelling tot politieke wereldopvatting / gezindheid, tot meningen, omdat het principieel buiten de markt staat, noch koopbaar noch verkoopbaar is.

het transformatieproces van het legale verzet van oud links, ook al is het steeds zwak geweest, naar het legale offensief van nieuw links in de protestbeweging tegen de oorlog in vietnam en naar de tactiek van de gewapende interventie kan strategie worden, doordat haar aktie in de impe-

rialistische staat de reaktionaire kant van de tegenstelling identificeert.

zo heeft bijvoorbeeld de beweging tegen de bouw van kerncentrales in wyhl duidelijk gemaakt, dat het de staat van het internationale monopolie is, die zich boven de waarden stelt en het doen van een beroep op die waarden tegen zijn maatregel illegaal verklaart.

de minister van binnenlandse zaken van de deelstaat rheinland-pfalz, schwarz, noemde ze heel konsekwent (op de manifestatie 'hessenforum') de beweging tegen de bouw van kerncentrales, die zich op het recht van lichamelijke ongedeerdheid tegenover de staat beroept, 'een voorbeeld voor noodzakelijk kriminologies onderzoek'. als staat van het multinationale us-kapitaal heeft hij geen belang bij het laten ontstaan van energie-knelpunten, d.w.z. bij het breken met de strategie van de olieconcerns en de usa tegen de opec-staten.

de protestbeweging tegen de bouw van kerncentrales krijgt haar kracht door het feit dat zij zich tegen een strategies projekt van de imperialistische staat als funktiehouder van het multinationale kapitaal richt, met een beroep op waarden die o o r l o g als middel van de klassenstrijd uitsluiten. zij appelleert aan de beschermingsfunctie van de staat, zo te zeggen aan de fabriekwetgevingsstaat van marx in kapitaal deel 1, de staat die het proletariaat tegen de overtredingen van het kapitaal — over-uitbuiting door tot-de-dood-afbeulen — beschermt, doordat hij de individuele kapitalist in het belang van de totaliteit van kapitalisten binnen de perken van de burgerlijke maatschappij door haar officiële politieke uitdrukking, de staat, brengt.

maar de staat is in zijn funkties veranderd. d.w.z. op die terreinen van het kapitaal die voor de reproductie van de maatschappij noodzakelijk, maar voor het kapitaal niet meer rendabel zijn, moet hij economische funkties overnemen, is hij ook direkt economies een funktie van de door de us-monopolies beheerste wereldmarkt geworden. als 'refeodalisering van de maatschappij' zag marx het punt komen waarop de maatschappij stagneert en verrot, omdat het proletariaat als klasse vóór zich te zwak — en dat betekent altijd de oude staat te sterk, burokratie en gemilitariseerd — is, om sociale omwenteling en door de machinerie geïnduceerde tegenstellingen tot politieke uitdrukking te laten komen.

in zijn economische funkties is de staat direkt, openlijk, repressieve staat. 'geweld is een economische potentie'. geweld is histories altijd zijn antwoord, niet alleen op de revolutionaire aktie van het zich daarin organiserende proletariaat, maar waar het zoals hier, in de brd, via door de staat toegeëigende vakbonden als kapitaalfunctie georganiseerd wordt, is het ook het antwoord op de resten van verzet resp. zijn in aanzet nieuwe verschijningsvormen: burgerlijk en gedeklasseerd protest — en de staat schakelt het uit:

via de gecentraliseerde structuur van het apparaat van de publieke mening, dat hij kan controleren en controleert —

en door politie-inzetten, die door eenheden uitgevoerd worden die fysiek en psychologies opgeleid en bewapend zijn om massa-akties te verslaan.

zichtbaar wordt daarbij, dat de beveiliging van de levensomstandigheden, zoals ze natuurlijk geproduceerd en maatschappelijk ontwikkeld worden, tegenover de in de metropool beslissende reproductievoorwaarde van kapitalistische produktie — de onafgebroken energievoorziening — een antagonistische tegenstelling geworden is, die tegen de mensen, voor het kapitaal, voor de machinerie opgelost wordt: de staat houdt het antagonisme door geweld in stand.

in het geval van de brd komt dit proces overeen met de atoomstrategie van de navo: doordat de brd — alle regeringen van de brd zich hier aan onderworpen hebben, eisen ze in het belang van de Amerikaanse strategie met de toepassing ervan in geval van een aanvals- en verdedigingsoorlog de atomaire zelfvernietiging.

de protestbeweging tegen de bouw van kerncentrales is direkt een uitdrukking van de noord-zuid-tegenstelling, d.w.z. van het front tussen kapitaal en wereldproletariaat. dat maakt de kracht van die beweging uit en maakt duidelijk waarom de staat als agent van het us-monopolie noch afstand kan doen van de bouw van kerncentrales, noch op het appél aan de grondwet, aan de waarden 'lichamelijke ongedeerdheid, recht op leven, menswaardigheid, vrijheid van beroepskeuze, bescherming van de familie', kan ingaan — in ieder geval niet zonder zijn projekt: vernietiging van de revolutie aan de periferie, in de 3e wereld, in gevaar te brengen, omdat daarvoor zoals men aan vietnam kon zien de binnenlandse konsensus een essentiële voorwaarde is, die aan beide kanten van het alternatief als formeel demokraties proces verbroken is.

voor de konferentie van genève van 1954 zei nixon: 'onze natie is de enige die op het vlak van de binnenlandse politiek sterk genoeg is om een positie te betrekken die azië zal redden...' — het was een foute inschatting: als gevolg en beslissende funktie van de vietnamese bevrijdingsoorlog was het de breuk van de consensus — het fnl kenmerkt het protest in de centra 'van de wereldpubliciteit' als haar na de russiese afweerraketten één-na-sterkste verdedigingslijn — die nixon aan de tafel en tenslotte de us-regering tot de aftocht van de militaire machine uit vietnam, laos en cambodja heeft gedwongen.

vanuit het feit, dat de internationale concerns de nationale staten alleen nog als instrumenteel medium handhaven, is voor de nationale staat voor vereffenende, de belangen van de heersenden met de belangen van de beheersten, verbindende politiek geen ander middel meer overgebleven dan geweld. daaruit kan een regionaal bekrompen, politiek verwarde beweging dialekties een strategiese relevantie krijgen — ook al verdedigt zij onhoudbare ekonomiese overblijfsels van het kleinboeren- en kleinburgerdom. belangrijk is haar existentiële dimensie van uit het beroep op de burgerlijke waarden, begrepen als recht op leven en geluk, die hun protest objektief aan onze kant brengt, die de dialektiek staat/revolutie tegen het projekt van de imperialistiese staat — hen te bevriezen — beweegt.

*intussen eist schlesinger openlijk dat dit als 'offer' van de navo-staten geleverd dient te worden, om de 'geloofwaardigheid' van de usa tegenover de sovjetunie te bewaren (b.v. 'stuttgarter nachrichten' 11-11-'76).

ie is de
is om
ute in-
bevrij-
kt het
ssiese
de ta-
chine

in al-
ale
belan-
meer
poli-
jgen —
t klein-
sie van-
even
dialek-
it—hen

staten
geno-
76).

toelichting van de vier gevangenen uit de raf bij het afwijzingsverzoek tegen de 2e stafsenaat van het oberlandesgericht stuttgart op 5-8-1975

de tekst is uit het schriftelijke band-protocol van de 23e procesdag . hiervan bestaat geen manuscript. de gevangenen konden natuurlijk niet zonder onderbreking spreken: prinzing heeft 48 keer onderbroken; tenslotte werd bij de een na de ander de mikrofoon afgezet, zoals gebruikelijk.

de onderbrekingen en de debatten daarover tussen advocaten en rechtbank zijn hier geschraapt.

de argumentatie is niet compleet, niet ten einde gevoerd, omdat de gevangenen tenslotte uitgesloten zijn.

de vorm: argumentaties in afwijzingsverzoeken te ontwikkelen, werd nodig, omdat er voor de gevangenen geen andere mogelijkheid is in het proces te spreken.

afwijzingsverzoeken kunnen normaliter niet door de rechter onderbroken worden. in stammheim was dat van begin af aan anders: ze werden na steeds kortere tijd stelselmatig onderbroken en tenslotte na twee of drie zinnen als niet ter zake doende afgekapt.

verklaringen zijn van het begin af aan—volgens een doelgericht voor dit proces, via een snelle procedure, aangenomen speciale wet—verhindert— behalve de fundamentele analytische verklaring van de gevangenen 'over de zaak' die drie dagen heeft geduurd. die verklaring, die volgens het strafprocesrecht aan het begin van de bewijsprocedure hoort, is door prinzing vijf maanden lang verhindert. hij is slechts gedeeltelijk gerekonstrueerd, omdat de protokol-band afgezet was. daarna hebben de gevangenen in het proces alleen nog twee getuigen ondervraagd en de bewijsverzoeken ingediend—over de rol en funktie van de bondsrepubliek als het aggressiefste subcentrum van het us-imperialisme en de een-na-sterkste schakel in de keten van het statensysteem van het monopoliekapitaal onder de hegemonie van het sterkste, het us-kapitaal voor de kontrarevolutionaire strategie van het us-kapitaal aan de periferie en voor de reaktionaire integratie in westeuropa

en over de funktie van de bondsrepubliek als centrale basis van de operaties van de cia tegen vietnam/zuidoostazië, afrika en westeuropa.

(de getuigenis van geen enkele daarvoor benoemde getuige is toegelaten.) de gevangenen waren daarna nog een keer in het proces en hebben de verklaring na de moord op ulrike meinhof afgelegd: het proces is zonder hen verlopen.

prinzing's activiteiten tegenover de media zijn het gevolg van zijn instrumentalisering voor het vernietigingsbelang en de vernietigingsstrategie van het bundesanwaltschaft en het staatsveiligheidsapparaat.

ze zijn door zijn procesvoering in het proces zelf voortdurend aanwezig—maar er niet toe beperkt. het onderscheid tussen 'buiten' en 'binnen' het proces heeft hij zelf allang opgeheven en hij past dit slechts toe waar dat in feite de verdediging beknot en volkomen verplettert.

als staatsveiligheidsfunktionaris ontwikkelt hij de produkten, de vervalsingen en konstrukties van het bundesanwaltschaft en het staatsveiligheidsapparaat zelfstandig verder—

als één van hun essentiële verbindingslijnen naar de pers, die allereerst vanuit zijn positie en funktie hier in dit proces (dat zelf slechts oorlogsmiddel is) mogelijk is—d.w.z. vanuit zijn funktie voor het staatsveiligheidsapparaat ontwikkelt hij de activiteiten die weer funktioneel zijn voor zijn besluiten, waarmee hij de vernietigingshectenis beveelt, en funktioneel voor het vonnis, dat het staatsveiligheidsapparaat onder het kommando van buback voorgeprogrammeerd heeft en met psychologische oorlogvoering konditioneert.

prinzing maakt daardoor zichzelf onderdeel van de psychologische oorlogvoering, daarom wijzen we hem af.

over die samenhang: vooringenomenheid van prinzing, staatsveiligheidsjustitie, psychologische oorlogvoering, folter en openbaarheid valt hier het een en ander te zeggen.

het moment van openbaarheid

in het gesloten systeem

vleugel

bundesanwaltschaft

rechtbank

staatsveiligheidspers

waren de advocaten: ströbele, groenewold, klaus croissant. ze zijn gearresteerd omdat ze voor buback identiek zijn met internationale informatie over de methodes die hij liever niet aan het licht zou laten komen. er is geen andere reden voor de uitsluitingsprocedures en de arres-

tekst 16
over staatsveiligheidsjustitie, psychologische oorlogvoering en imperialistische publiciteit
5-8-1975

taties

en ze zijn gearresteerd om de overgebleven advocaten van onze keuze, die buback in zijn onbeschoftheid 'zogenaamde vertrouwensadvokaten' (in zijn interview in 'quick') noemt, te intimideren (zogenaamde vertrouwensadvokaten, dus keuze-verdedigers, die de dus ook slechts 'zogenaamde' konventie voor de mensenrechten als grondrecht — zogenaamd grondrecht — aan een verdachte toekent). intimidatie was het woord in buback's interview in 'welt am sonntag' in maart. intimidatie is de functie van terreur, en die reikt verder dan de advocaten.

toen klaus croissant gearresteerd was met de uitdrukkelijke motivering dat hij internationale openbaarheid georganiseerd zou hebben ter bescherming van de gevangenen, dat hij de openbaarheid geïnformeerd zou hebben over de hongerstaking, kwam busek (reporter van de süddeutsche rundfunk) op het idee dat die beschuldiging/hechtenisreden natuurlijk ook op elke journalist toegepast kan worden, voor zover hij meer zegt dan de meldingen van de persbureaus. d.w.z. hij kwam op het idee dat de terreur tegen de advocaten natuurlijk ook terreur tegen de journalisten is; en zoals intimidatie funktioneert: het individu houdt zich er aan en het is niet nodig dat hij dat weet.

wat nu nog over is, is de aanwezigheid van de gevangenen in de processen, want dat wij post en bezoeken zouden kunnen ontvangen, is niet waar. wat wij daarover horen zijn prinzing's besluiten tot afwijzing en inbelagname, die elke politieke communicatie met een verwarde veiligheidsargumentatie verbieden, maar waarachter de gelijkschakeling van communicatie en agitatie steekt. d.w.z. prinzing's konsumentenbegrip van communicatie. wat agitatie is, weet hij niet. wat hij doet, is dat hij elke levensuiting van ons, gewoon elk woord als staatsgevaarlijk klassificeert, in zoverre is hij het prototype van het soort onmens waarvoor maihofer het woord 'aktiefburger' heeft verzonnen — volgens maihofer's definitie is dat de burger die 'de diepgaande discussie met de oorzaken van die verschijnselen ('die verschijnselen die maihofer daar noemt is de stadsguerilla) en het bewuste opkomen van elke burger voor zijn staat wil'. 'zijn' is natuurlijk een eufemisme bij een staat die door het transnationale us-kapitaal beheerst wordt. 'de regering' in ieder geval, aldus maihofer (in het bundestag-debat van 13 maart) 'zal deze voorwaarde voor zo'n diepgaande discussie door doet gericht voorlichtingswerk verder versterken, zoals zij dat tot nu toe al in haar berichten en (illegale) dokumentaties (met vervalsingen uit de opsporingsdossiers) heeft gedaan' — prinzing's job is daarbij te verhinderen dat de gevangenen uit de stadsguerilla in die 'diepgaande discussie' aan het woord komen, de regering beschermt hem. hij beschermt de regering. met de aktiefburger is de staat onder elkaar.

zijn identifikatie met de strategie van de psychologische oorlogvoering, de daarbij behorende maatregelen, heeft prinzing geformuleerd in zijn besluit tot toelating van sarre voor een bezoek bij andreas — waarin prinzing heel openlijk konstateert dat de aktie tegen drenkmann de vroeger gemiste bereidheid — bedoeld wordt; van de media — opgewekt, zou hebben om de tegen staat en justitie gerichte lasterkampagne door voorlichting van de bevolking, te bestrijden.

prinzing, dat wordt heel duidelijk, vraagt het staatsveiligheidsapparaat om provokaties — hij vraagt om verpesting van het openbare klimaat; hij zegt heel openlijk dat hij voor zijn job, de vernietiging van de gevangenen uit de raf, de steun van de media nodig heeft; dat hij zijn job als in oorlog opvat.

psychologische oorlogvoering is de dominante methode van de klassenstrijd van boven in het midden van de 60er jaren geworden, toen met de golf van recessies in alle akumulatiecentra van het imperialisme en de verscherping van het antagonisme metropolen/3e wereld — de eskalatie van de Amerikaanse oorlogvoering in vietnam — de revolutie in de metropolen eindelijk weer aktueel geworden is. ze is vanuit de psychologisering van de konsumentenreklame ontwikkeld als oorlogsstrategie; vanuit de specifieke koloniseringsstructuur in de metropolen, zoals die door het us-imperialisme na '45 aan westeuropa opgedrongen is door antikommunisme en konsumentenkuultuur. het instrument zijn de media.

anders gezegd: steeds resultaat van de imperialistische oorlog, complement met het atomaire pat, werd de psychologische oorlogvoering na de breuk tussen strategie en taktiek van het kapitaal — d.w.z. sinds het geen strategie meer heeft, op crisis en revolutionaire aanval alleen nog kan regeren — waarin het imperialisme als uitdrukking van zijn histories defensief (het feit dat het strategies een papieren tijger is) alleen vernietigingsstrategieën kon vormen, vanaf het midden van de 60er jaren opgevoerd tot het overheersende moment van imperialistische politiek, die oorlog is.

zij absorbeert elke tot nu toe ontwikkelde wetenschap, natuur- en maatschappijwetenschap als heerschappijwetenschap. ze is als fusie op po-

litieke fusieering, d.w.z. reaktionaire, fascistiese mobilisering uit — ze definieert de imperialistische, overgedetermineerde staat in zijn omvattend begrip: controle en registratie, haar specifieke terrein — preventie/indamming — verlaat ze alleen om het hele imperialistische systeem naar zijn bestemming: de oorlog in het proces van zijn vernietiging door de wereldrevolutie te leiden.

de instrumentele logica van de psychologische oorlogvoering is een in zich gesloten systeem.

de 'offensieve informatie', de, zoals maihofer zegt, 'geestelijke penetratie van de verschijningsvormen van het politieke terrorisme', zoals schmidt zegt 'de politieke discussie' met revolutionair links, opereert met materiaal, dat het apparaat bestaande uit bundesanwaltschaft, rechtbank, bundeskriminalamt en regering zelf produceert: ze produceren het feindbild — ze produceren het jargon — ze produceren de feiten, die hun feindbild dienen te verifiëren. tenslotte de provokateur, die aan de beweringen van de psychologische oorlogvoering de schijn van werkelijkheid geeft, ze schijnbaar verifieert, een leger van geleerden en een loopgravenstelsel van instituties werkt de definities en de mogelijkheden van hun verifiëring uit.

dat gaat zo: men schept het begrip 'terrorisme'. het is een projectie. geprojecteerd op de stadsguerilla is het fout.

de terrorisme-definitie waarmee de counterstrategie tegen de guerilla opereert is afkomstig van hacker, die psychiater is en met pseudowetenschappelijke termen de kwestie van de sociale verandering/ontwikkeling als probleem van de handhaving van de maatschappelijke status quo opstelt; als probleem van de gewelddadige aanpassing van de mens aan onmenselijke verhoudingen. hacker hoort bij de klik van imperialistische geleerden die het zoals de gedragsonderzoeker lorenz en de behaviourist skinner (evenals de deskundigen van de duitse vereniging voor psychiatrie) tot hun levenstaak hebben gemaakt de materiële inhoud van anti-imperialistische strijd te mystificeren, de gevangenenvernietigingsprogramma's — programma's ter vernietiging van gevangenen revolutionairen en rebellen — wetenschappelijk te garneren. hacker is adviseur van het pentagon, de fbi en het bka voor opstand-bestrijding.

schwarz, maihofer, schmidt hebben hun terrorisme-begrip daarvandaan, ook borchert, de politieliteratuur en de berlijnse professor barning kort geleden op een hearing van de thyssen-stichting decoreren het met de schijn van wetenschappelijkheid en achtergrondinformatie (die hebben ze niet — omdat de hele definitie toegepast op de stadsguerilla onzin is)

volgens de definitie van schwarz (min.v.binnenl.zaken v. rheinland — pfalz) is 'de grondregel van het terrorisme zo veel mogelijk mensen te doden. verlammeende ontsteltenis is de gevoelstoestand die terroristen blijkbaar bij steeds meer mensen in de hele wereld willen ontwikkelen.' het is de nauwkeurige definitie van israel's politiek tegen de palestijnse bevrijdingsbeweging, de vietnampolitiek van de usa, de politiek van de junta in chili, de politiek van het bundesanwaltschaft — hun grondregel: zo veel mogelijk dode strijders, zo veel mogelijk dode gevangenen, ('verlammeende ontsteltenis' is inderdaad precies de gevoelstoestand die het bundesanwaltschaft bij steeds meer mensen wil ontwikkelen, wanneer het steeds meer dode vleugels laat bouwen en steeds vaker gevangenen revolutionairen in dode vleugels stopt en voor lange tijd. jan en ik (andreas) zitten in niets anders hier in stammheim. ron augustijn, de vier van stockholm, margrit schiller en christa ecke zit in dode vleugels. schwarz heeft zo de folter als isolatie — omdat hij als politieminiester natuurlijk weet wat dat is: terrorisme — dus folteraanschuwendelijk beschreven. ik bedoel dat precies zo als ik het zeg. omdat wij in tegenstelling tot de fascistten of, als u dat niet wilt toelaten kan ik ook zeggen: politieke sadisten, overtrokken formuleringen niet zo onder de knie hebben).

daarom en alleen daarom (dus vanuit het terrorisme van het bundesanwaltschaft) is begrijpelijk hoe het mogelijk was dat de hongerstaking de opheffing van de isolatie niet af kon dwingen (omdat de terrorist buback op zo veel mogelijk dode gevangenen uit was) en alleen daarom is begrijpelijk waarom (de terrorist) prinzing het feit dat wij niet in staat zijn het proces te volgen niet stoort.

nadat het begrip 'terrorisme' door bewust taalgebruik van de regering via de media ingevoerd is als projectie — men projekteert met andere woorden de politiek van het imperialisme tegen de bevrijdingsbewegingen op de bevrijdingsbewegingen — zoals elke imperialistische propaganda, dus de counterpropaganda, niets anders kan zijn dan projectie, en vult die dan met de provokaties van de politie: met de bedreiging met drinkwatervergiftiging tegen stuttgart om het kli-

maat voor dit proces te verhitten —

met de bedreiging met raketten tegen het wereldkampioenschap voetbal in de zomer van 1974 —

met de leugen dat gifgas gestolen zou zijn, met het valse gifgas-alarm —

met de bom-dreigementen tegen stuttgart in 1972 —

tenslotte met de politie-actie reëel: de bom die op 6 december in een bagagekluis in bremen geëxplodeerd is, om na de moord op holger (door het bundesanwaltschaft) aan de counterpropaganda stof tegen de hongerstaking en voor de likwidatie van nog meer gevangenen via de staking te geven.

tenslotte produceert men de provocateur, nu in de figuur van gerhard müller, door wie de staatsveiligheidsdienst, die hem sinds een jaar prepareert, de aktie als van de raf laat bevestigen.

het terrorisme — militairwetenschappelijk is daarmee ook bedoeld: de verwoesting van gemeenschapsvoorzieningen, dus dijken, waterwerken, ziekenhuizen, energiecentrales, kortom juist alles waar de Amerikaanse bombardementen tegen noordvietnam sinds 1965 systematies opgericht waren — opereert met de angst van de massa's. de stadsguerilla draagt de angst over naar het apparaat. het terrorisme maakt de massa's tot zijn objekt. de stadsguerilla opereert met de kloof tussen apparaat en massa's en staat altijd aande kant van de massa's. de akties van de stadsguerilla richten zich nooit tegen het volk. het zijn altijd akties tegen het imperialistische apparaat. de stadsguerilla vecht tegen het terrorisme van de staat.

de akties van de stadsguerilla sluiten de terrorisme-projektie van de binnenlandse-veiligheids-diskussie uit. en het volk weet dat. 86% is volgens de opiniepeilingen van mening dat het politici en grootaandeelhouders zijn waar de veiligheidskwestie betrekking op heeft maar niet het volk. terwijl 24% van mening is dat hun telefoon door de staat afgeluisterd wordt. dat zijn verbazingwekkende cijfers, als men bedenkt hoe de binnenlandse feinderklärung voortdurend via de media ingehamerd wordt, hoe zwak de guerilla nog is en hoe sterk daarentegen de staatspropaganda. ze wijzen op de rijpheid van het systeem om ontwricht, tenslotte verwoest te worden, op het latent revolutionaire, manifest staatsvijandige bewustzijn in het volk.

maar nog eens müller, want hij is werkelijk een goed voorbeeld. het ging daar ook niet om een verdenking, zoals de frankfurter rundschau vervalst weergeeft* het ging om feiten. we hebben hier een besluit, een justitiepapier, voorgelezen dat dat bewijst. hij is het voorbeeld hoe het staatsveiligheidsapparaat de redenerings-samenhang zelf produceert en dan inzet om in de openbaarheid de vernietigingsstrategie tegen ons door te zetten.

het voorbeeld voor het terrorisme van de staat:

het was müller die dat stuk papier door het info heeft gestuurd, waarin hij overwogen heeft hoe men een bom zo prepareert dat hij, als hij ter demontage bevroren wordt, nog explodeert —

op een tijdstip waarop hij zijn instructies al van het staatsveiligheidsapparaat kreeg. d.w.z. hij stuurde dat spul in het info, waaruit de verbinding naar de bremense politie-aktie (bagagekluis) weliswaar niet gelegd, maar wel gesuggereerd wordt en daarmee is het instrument gekreept dat buback nu gebruikt om zijn terreur tegen de advocaten terechtvaardigen, het feit te versluieren dat hij de advocaten terroriseert omdat zij het enige moment van openbaarheid voor de gevangenen zijn, om de beschermingsfunctie die ze nog zijn uit de weg te ruimen, omeindelijk tot de vernietiging van alle gevangenen over te gaan.

en hij laat müller beweren dat de bom van de politie in de bagagekluis in bremen van de raf zou zijn

omdat het staatsveiligheidsapparaat zich aan de andere kant met dit smerige figuur als kroongetuige slechts zelf zou kunnen blameren, ook omdat het hem in 3½ jaar isolatie zo verwoest heeft dat müller alleen nog stamelt en de ramp bij het opzeggen van de teksten van het bundesanwaltschaft alleen nog groter kan zijn dan die bij ruhland al was — heeft het hem het lidmaatschap van de sociaaldemokratie gegeven, de politieke identiteit van een partij die zelf sinds '45 geen andere identiteit meer heeft dan door het us-kapitaal omgekocht te zijn.

zeker — de geslotenheid van het apparaat, zijn grootte, zijn macht zijn enorm; maar afhankelijk van projekties, smerige figuren, als enig ferment de koopbaarheid en dan ook nog lekken, zodat de plaatselijke afdeling, waar müller's partijboek op ingevuld is, de smerige deal al ontdekt heeft en zich natuurlijk afvraagt, af moet vragen, wat die professionele soeteneur in een partij heeft te zoeken die eerbare, radikalen in overheidssdienst uitstoot, die om het deelnemen aan een demonstratie tegen het us-imperialisme 8 jaar geleden de strop van het beroepsverbod aanhaalt — daaraan valt ook de breekbaarheid van het imperialistische staatsapparaat in de krisis te zien en het historische moment

waar het schema van marx met de reële situatie van het eind van het systeem overeenstemt.

de keerzijde van de konditionering en beheersing van de openbaarheid door het staatsveiligheidsapparaat is dat het werkelijk in elk opzicht lichtschuw moet zijn. prinzing moet in zijn functie als staatsveiligheidsrechter steeds openlijker volgens de direktieven van het bundesanwaltschaft zijn onderdrukkingsjob hier uitvoeren. zijn steeds duidelijker wordende praktijk, dat hebben we al een paar keer gezegd, is de praktijk van de kneveling. doordat men ons verhindert te spreken en doordat men door die praktijk waarborgt dat de door de feiten bepaalde samenhangen hier door ons niet ontwikkeld kunnen worden, op die manier waarborgt dat slechts verwoeste en in stukken gehakte argumentaties opgenomen kunnen worden, verhindert hij openbaarheid.

hij bewijst in die door hem openlijk doorgevoerde functie zijn vooringegenomenheid en dat geldt voor de hele rechtbank, die deze besluiten ondersteunt. hij moet in de kwestie van de openbaarheid vooringegenomen zijn, omdat hij weet dat het gesloten systeem, de door het staatsveiligheidsapparaat bestuurde openbaarheid, een voorwaarde voor de strategiese planning van deze procedure door het bundesanwaltschaft en de staatsveiligheidsdienst was. zo ook bijvoorbeeld de persberichten over bückeburg—dat wil ik hier kort zeggen—destijds al werd openlijk gezegd: bückeburg zou de generale repetitie voor dit proces hier zijn en voor buback toonde bückeburg openlijk de noodzaak aan deze drie advocaten, croissant, ströbele en groenewold als voorwaarde voor de realisering van de staatsveiligheidsplanning uit te sluiten. want de openbaarheid, die zij voor de vernietigingsstrategie van het bundesanwaltschaft nog in dat gat—bückeburg ligt in het westerbergland—georganiseerd hadden, toonde duidelijk aan dat bij de dimensies, die het proces hier al had, door de campagne van het bundesanwaltschaft, de kriminalisering de enige weg voor het staatsveiligheidsapparaat was om de openbaarheid hier te verhinderen resp. door tegenpropaganda te kunnen ontwrichten of neutraliseren. zo lang de media hun functie vervullen, de counterstrategie van de staat en hier speciaal de leugen van het rechtsstatelijke proces in het openbaar te propageren, kon prinzing ons laten praten. de isolatie, het gesloten systeem van de staatsveiligheidsopenbaarheid was perfekt. het was zo gewaarborgd dat geen enkel woord, niets, laat staan de inhoud van dat wat wij hier ontwikkelen, publiek wordt.

openbaarheid onder de heerschappij van het monopoliekapitaal, het transnationale us-kapitaal, is de controle van de maatschappij door de staat als functie van het kapitaal. niet meer de openbaarheid controleert tendentiek de staat, maar omgekeerd: de staat direkt de openbaarheid.

er is geen absolute controleerbaarheid. om die te krijgen voert de staat oorlog. binnenlandse veiligheid is het oorlogsdoel. doel is elk initiatief te verlammen, elke subjektieve, individuele levensuiting te breken, de vergeefsheid ervan te demonstreren.

controle en registratie—het strategiese doel van binnenlandse veiligheid—is gericht op de vernietiging van krities bewustzijn; waar het relevant geworden is, d.w.z. zich heeft bewapend—op de fysieke likwidatie van de strijders.

de militaire kant van de folter is dat die ons fysiek vernietigt. dat maakt de kwestie van ons niet in staat zijn het proces te volgen zo explosief als het prinzing niet lukt te verhinderen dat dat gekonstateerd wordt zou weer eens bewezen zijn, zoals bij holger, katharina en siegfried bewezen is—dat het natuurlijk ook om onze fysieke likwidatie gaat.

de propagandistische kant van de folter is ons niet in staat tot verdediging te maken, ons van onze geloofwaardigheid te beroven, doordat we beroofd worden van de mogelijkheid ons duidelijk uit te spreken.

waar dat niet gelukt is, en het kan niet lukken—omdat het de feitelijke waarheid is waar wij over spreken en dat kan men natuurlijk ook nog halfdood, als men wil—moet de publieke opinie gemanipuleerd worden.

prinzing manipuleert haar, doordat hij ons voortdurend onderbreekt of afkapt of ons helemaal niet laat spreken—zodat het mechanies stukhakken van wat wij zeggen de samenhang verwoest, begrip ervan onmogelijk maakt—dat is het ene—waar dat niet totaal lukt, begint de job van het imperialistische journalistiek, dat onze woorden verdraait, het tegendeel beweert van wat gezegd is, ze zo tegen ons instrumentaliseert, de clichés van de psychologische oorlogvoering tegen ons gebruikt.

er is geen enkele zin van andreas, van wat hij hier in deze drie maanden aan politieke inhoud in het proces heeft binnengebracht en wat door onze politieke analyse aan dit proces duidelijk is geworden—naast

geproduceerd, gaat, van dat alles blijft in de frankfurter rundschau niets over. de fr maakt daaruit rotzooi tegen ons: ik (ulrike) zou gezegd hebben dat müller de enige zou zijn geweest die zich voor dat 'militaire spul' heeft geïnteresseerd, een formulering die precies in de legende en het cliché past dat het staatsveiligheidsapparaat op ons projekteert. de scheiding van revolutionaire politiek en revolutionaire militantie was altijd— dat valt daarover te zeggen— iets onmogelijks, in deze laatste fase van het imperialisme wordt dat alleen evident.

een laatste voorbeeld:

uit het feit dat prinzing in onze ogen vooringenomen is, o.a. omdat hij in een propagandistische televisie-uitzending tegen ons heeft gezegd dat dit geen politiek maar een normaal strafproces zou zijn, waarmee hij ook de dimensie van repressie betwist die deze procedure van elke andere onderscheidt— het is een projekt van de internationale counter-insurgency— maakt een kommentaar (in de süddeutsche rundfunk) dat wij prinzing het verwijt zouden maken dat hij ons met gewone misdadigers' gelijkstelt. daar plaatst de journalist, een bourgeois lul, ons op één lijn met zichzelf, wil hij de gevangenen, die van ons alleen de isolatie, de afgrenzing zien, tegen ons ophitsen, een wig tussen hen en ons drijven.

als wij het over politieke gevangenen hebben, bedoelen we daarmee niet het begrip van de bourgeoisie, die daarmee haar klasse-genoten in de gevangnissen van militaire dictaturen onder haar hoede neemt. elke gevangen arbeider is een politieke gevangene, omdat hij een gevangene van imperialistische politiek is, dus van de imperialistische staat. elke gevangene, door welke aanleiding hij ook ooit gekriminaliseerd werd, die het geweld waar hij aan onderworpen is politiek begrijpt, elke gevangene die het verzet in de gevangenis organiseert, elke gevangene die vecht, is één van ons.

de gewone/onmenselijke misdadigers zitten sowieso niet in de gevangenis— zij zitten in de direktie en vullen ze; zij zitten op stoelen zoals prinzing, widera, wunder en zeis, gewone, dus bezitloze, proletarische gevangenen zijn alle gevangenen, als men van die paar nazi-misdadigers afziet.

zich in de gevangenis verzetten, vechten, betekent absolute verpaupering en treft allen die zich in de gevangenis tegen hun verontmenselijking op grond van maatschappijhygiënische staatsbelangen verzetten: zij worden geïsoleerd— het regiem, de justitie zet alle middelen van repressie tegen hen in, intussen tot aan de verdedigersuitsluiting en binnenkort de controle van het verdedigersgesprek, dus de eliminatie van het enige contact dat in het sowieso al gesloten gevangenis-systeem nog mogelijk was. een politieke gevangene heeft— zoals we gezegd hebben— het privilège te worden gefolterd, in geluidichte vleugels; in speciale gevangenis-vleugels gestopt te worden, het privilège dat het staatsveiligheidsapparaat zijn moord beraamt.

de erkenning als politieke gevangene, betekent dat men wat betreft de hechtenis tot afschrikwekkend voorbeeld wordt gemaakt. er is geen gevangene die dat een privilège vindt.

de vervalsing, het doel, de bedoeling is ondubbelzinnig. de kitsch, de wreedheid, de stumperigheid, die het imperialistische journalistiek produceert— produceert om het op ons te projekteren, om de rotzooi, die zij uitspugen, in onze mond te leggen— is planmatig. het is in de imperialistische structuur, in de rijpheid van de tegenstelling produktiekrachten produktieverhoudingen zelf verankerd, die de status quo alleen nog kan reproduceren doordat hij elke oppositie, elk krities denken, elk inzicht in samenhang, de stoffelijke inhoud van de repressie verzwijgt. zijn transcendering in de kritiese voorstelling moet verwoesten.

geén één van onze rektifikaties is doorgekomen —

niet, dat wij nooit, niemand van ons, 25 of 20 verdedigers hadden; wat betekent dat de beperking van het aantal verdedigers tot drie nooit het probleem was— alleen een propagandistische funktie had om ons als geprivilegeerd te vertonen, om te versluieren dat het met het verbod van de blokverdediging en de verdedigersuitsluitingswet er om gaat de cellen dicht te maken —

een hechtenis-situatie te produceren die alleen formeel geen doodstraf is— in feite is zij niets anders

niet, dat het briefje dat andreas aan hanna krabbe zou hebben geschreven en dat de smerissen in de prullebak gevonden willen hebben— niet bestond. er was een stuk papier aan gudrun, ulrike en carmen roll, die in de raf hanne heet en het was legaal, want carmen roll was, toen het stuk papier gevonden werd, in stammheim en wij hadden in die tijd nog samensluiting, voordat prinzing ons voor het doel van zijn procesvoorbereiding: verwoesting van de gevangenen, 3 maanden voor het begin van het proces weer totaal liet isoleren. uit het materiaal van de cellenrazzia's weet buback dat carmen roll in de raf hanne heet, destijds in stammheim was en wij voor elkaar legaal iets konden opschrijven.

wat daar via de pers, o.a. de 'spiegel', als kriminologies snufje verkocht wordt — hanne zou hanna krabbe zijn — is een doelgerichte nieuwsplant van het bundesanwaltschaft, om zijn absurde bewering te steunen dat uit de stammheimse cellen de hele europese ondergrond gedirigeerd zou worden. een bewering waarmee het zijn doel: de vernietiging van de gevangenen uit de raf verkoopt. de verduistering van onze weerlegging in die zaak is alleen met het direkte belang van de staats-media bij de vernietigingsstrategie van het staatsveiligheidsapparaat tegen de guerilla verklaarbaar. het is zeer opvallend.

de media klemmen zich vast aan de formaliteit — maar zelfs de permanente schending d á r van door prinzing vindt nauwelijks een reflex in de verslaggeving, omdat dat zonder inhoudelijke uiteenzetting ook niet gaat — de gevangenen — en daarvoor zorgt na schmidt / maihofer / vogel en buback niet in de laatste plaats prinzing — komen in de verslaggeving niet voor, omdat dat niet gaat zonder inhoudelijke uiteenzetting met wat wij zeggen.

dat is de reden waarom prinzing ons soms laat praten — hij weet intussen dat niets van wat wij zeggen uit de rechtszaal naar buiten doordringt

'offensieve informatie', dus de offensieve leugen wordt zo ook noodzakelijk administratief geproduceerd. zoals buback in februari zei — het zou er op aankomen hoe, wanneer en welke informatie doorgegeven wordt.

het staatsveiligheidsapparaat, zijn operaties zijn aan de openbare controle onttrokken. het controleert de openbaarheid, doordat het controleert wat gepubliceerd wordt.

de ingewerkte verdedigers zijn uitgesloten en gekriminaliseerd, omdat ze dit systeem door internationale openbaarheid doorbroken hebben.

de openbaarheid van de procedure is een farce.

over de inhoud die openbaar wordt, wordt op perskonferenties en in geheime afspraken tussen regering en presserat (persraad — college van de uitgevers en chefredacteuren van de brd), bundesanwaltschaft, presserat en chefredacteuren beslist en deze is teruggebracht tot wat het bundesanwaltschaft voor die klik op zijn perskonferenties lanceert — via de markt en zijn structuur afzet.

zoals schmidt heel openlijk in het bundestag-debat op 13 maart zei: 'Ik ben het met de presserat eens, dat de verslaggeving over geweldsmisdrijven niet gedramatiseerd mag worden, niet tot overdramatisering mag leiden.'

en buback bombasties in de uitzending 'kennzeichen D' op 6 mei: 'wij kunnen alleen sukses hebben, als journalisten zich ertoe beperken b e m i d d e l a a r s t e w i l l e n zijn tussen politie, openbaar ministerie en bevolking..... presserat en chefredacteuren dienen er naartoe te werken dat pers en openbaar ministerie dichter bij elkaar komen.' daar spreekt met de stem van buback het gesloten systeem werkelijk voor zich en het is in de ondubbelzinnigheid, waarmee buback — de staat — hier voor zijn bescherming moet mobiliseren, ook de eksakte konstatering dat elke andere oppositie dan die van de identifikatie en overidentifikatie met de staat ook al de positiewisseling laat zien — vóór ons, aan onze kant.

zo hebben buback en herold aan het begin van het proces schmidt ertoe gebracht de definitieve uitsluiting van de verdedigers uit de procedures te eisen, om prinzing a priori van hun steun, de steun van de hele repressiemachine te verzekeren, voor het geval dat hij zou aarzelen om volgens de doelmatigheid, die door het staatsveiligheidsapparaat bepaald wordt, de verdedigersuitsluitingswet te extrapoleren. daarom voert schmidt gesprekken met de presserat, intervenieert vogel direkt in 'vorwärts', om ook maar een aanduiding van kritiek — omdat de gevangenen er in voorkwamen, omdat het een aanduiding van inhoudelijkheid was — te blokkeren, om zijn kriminalisties geschiedenisbegrip door te zetten.

alleen buitenlanders, die door de counterpropaganda van het bundesanwaltschaft niet bereikt worden — vogel: 'niet met de details vertrouwd zijn' — zouden de rechtmatigheid van het proces, de vernietigingsstrategie die hier te werk gaat, kunnen betwijfelen.

de buitenlandse pers is het gat in het gesloten systeem. en daarom is de 'vorwärts' natuurlijk belangrijk als partijpers van de spd en haar projekt de sociaaldemokratie internationaal voor de counterstrategie van het us-imperialisme te organiseren.

het punt is dat de strategie van de juridisering, beter: verstatelijking van de maatschappij de actieve onderdrukking van elke inhoudelijke argumentatie in de media nodig heeft, omdat anders via de inhoud van

de pro
zou wt

de red
voorin
projek
ces as
waltsc
hier gi

dat' zij
eksem
vange
anwal
en teg
de ope
een vc
waltsc
mitelt
daarbi
stuttg
het bu

toen d
meer
rechtb
ste tel
om vo
sluite

toen h
is nee
v.bade
de kri

toen d
zing's
den, d
lingen
gaf bu
mee w
nietig
waarn
neerde
gen, h
de cli

en ter
is gev
ontsla
zoals
op de
danig'
wiltek
talise
dekt h

de cli
staver
cipe v
de ge
heeft
in ver
stent
al bru
de pro
een fo

wat ki
ganda
wustz
seerd

kuby l
mense
er klo
sel da
kuby't
derda
dat ee
e-sho

de procedure het projekt van de counterstrategie duidelijk gemaakt zou worden: oorlog.

de reden waarom prinzing niet in staat is eindelijk toe te geven dat hij vooringenomen is en het ook niet moet, is dat hij zich totaal met het projekt van het bundesanwaltschaft identificeert—de rol die in dit proces aan hem toebedacht is: de vernietigingsstrategie van het bundesanwaltschaft te versluieren en wel in permanente afstemming tussen wat hier gaande is en de openbare mening.

dat zijn de klippen tussen welke hij het proces dient te laveren: zijn exemplarische bruikbaarheid/voorbeeld voor alle processen tegendegevangen uit de raf—d.w.z. de vernietigingsstrategie van het bundesanwaltschaft hier processueel te beveiligen—
en tegelijk te versluieren—
de openbare mening te besturen—
een vonnis te bereiken dat aan de doodvonnissen, die het bundesanwaltschaften de regering allang gevelde hebben, een schijn van legitimiteit geeft—
daarbij weet hij de regering, de 1e senaat van het oberlandesgericht stuttgart, de 3e van het bundesgerichtshof, het bundesanwaltschaft, het bundeskriminalamt achter zich en de media.

toen de kwestie van ons niet in staat zijn het proces te volgen hier niet meer onderdrukt dreigde te kunnen worden, schoof springer's 'welt' de rechtbank resp. het openbare ministerie voor de zoveelste keer vervalste teksten uit de opsporingsdossiers uit de maihofer-dokumentatie toe, om voor de zoveelste keer folterbesluiten van deze rechtbank, zijn besluiten ter voortzetting van de vernietigingshechtenis, te beveiligen.

toen het feit dat prinzing niet de 'wettige rechter' is, dat hij op die stoel is neergezet, steeds virulenter werd, sprong bender (de min.v. justitie v.baden-württemberg) voor hem in de bres met een perskonferentie, om de kritiek te blokkeren.

toen de 'ambtelijke uittalingen', de senaatsbesluiten, waarmee prinzing's onvooringenomenheid verzonnen werd, steeds stumperiger werden, de leegheid en stereotypie van de argumentatie en daarin de vooringenomenheid van alle instanties rond dit proces steeds doorzichtiger, gaf busek van de süddeutsche rundfunk aan wonder het trefwoord waarmee wonder hier kon zeggen (omdat hij zelf behalve folter, moord en vernietiging hier niets heeft te zeggen) 'een journalist heeft.....' enz., waarmee hij zich beriep op de door het bundesanwaltschaft gekonditioneerde openbaarheid, op de media die aan 5 jaar campagne, valsmeldingen, hetze, politie-akties actief hebben deelgenomen en die natuurlijk de clichés die ze geschapen hebben niet betwisten.

en tenslotte, wie geen slachtoffer van de media-zuiveringen in 1971 is geworden, daardoor nog niet gelimideerd/gedisciplineerd—wordt ontslagen.

zoals richert, die in een hoofdartikel van de stuttgarter zeitung de wet op de uitsluiting van verdedigers met het begrip 'de verdenking als zodanig' gedefinieerd had, waarmee hij toch maar de legitimatie van de willekeur door die wet, de al naar opportuniteit willekeurige instrumentalisering voor de oorlog die het bundesanwaltschaft voert, ontdekt had.

de clichés van de psychologische oorlogvoering opereren met de maatstaven die de konsumentenreklame geschapen heeft—volgens het principe van de totale de-individualisering, de-personalisatie, negatie van de geschiedenis van elk individu, zoals de reklamepsychologie het heeft ontwikkeld, met de monopolistische produktie—weinige produkten in verschillende bizarre verpakking—, de spiraal van de konsumptie, stemt de wreedheid van de clichés overeen, waarvan de receptie zelf al brutaliseert.

de produkten penetreren en manipuleren de mensen, ze transporteren een fout bewustzijn, dat tegen zijn foutheid immuun is.

wat kuby schreef 'vier tegen ons allen' bevat al de hele counterpropaganda, zijn systeem, in alle details, de totale negatie van krities bewustzijn: krities bewustzijn is daarin gepersonifieerd, gekriminaliseerd en uitgeroeid.

kuby kan de tegenstelling niet oplossen hoe het mogelijk kon zijn dat mensen, zoals hij ze beschrijft, — en het moet nog eens gezegd worden: er klopt letterlijk niets van zijn story, geen enkel feit van het aftrek—sel dat hij daar gemixed heeft klopt slechts kuby's smerige fantasie en kuby's bekwaamheid geruchten te produceren waarvan de stank dan inderdaad ook een feit wordt —

dat een groep, zoals hij die beschrijft, in drie jaar folter, isolatie, e-shocks in de vorm van geluid-isolatie, moordpogingen niet stukbreekt.

daarin klinkt gewoon de armzaligheid van een intellectueel door, die ruikt dat hij het is die door de revolutie bedreigd wordt — het totale gebrek aan identiteit, de angst voor de bezitlozen en rechtelozen, voor de afschaffing van de uitbuiting, waar hij van leeft — zijn regressie, zijn metropolenchauvinistische autisme, want wat die rat bedoelt is 'vier tegen één' en wat hij wil is natuurlijk een pogrom.

personalisering is het operationele middel van de psychologische oorlogvoering, de sociale situatie, waar de revolutie van uitgaat, het antagonisme, de onmogelijkheid van menselijk leven in het imperialisme behalve in de strijd ertegen — verlegt de psychologische oorlogvoering naar het terrein van de psychologie en de toevalligheden van de biografie van de enkeling, van dat deel van zijn biografie dat niet van hem is: school, familie, het steunt op de rationalisering van hen die zich als organen van de ideologische staatsapparaten moeten rechtvaardigen omdat ze er niet in geslaagd zijn degene die nu strijdt te verwoesten toen hij hun bezit was.

de psychologische oorlogvoering verkondigt — dat is de projectie — de verwoesting, het is de onafgebroken poging om zich meester te maken van degene die weet dat hij zijn persoonlijkheid alleen in de kollektieve strijd tegen het apparaat, alleen doordat hij het apparaat verwoest, kan handhaven. haar leugens zijn er op gericht de machteloosheid van het apparaat, die door de guerilla belichaamd wordt, als macht van het apparaat voor te stellen, ze is uitdrukking van de machteloosheid, van het defensief van het apparaat, ze is uitdrukking van het verval van de burgerlijke ideologie in het imperialisme.

het zijn nauwelijks belachelijkheden van de psychologische oorlogvoering zoals 'de in het erotische wortelende attractiviteit' — want ook het private verandert in de illegaliteit radikaal, waar het als 'de tent', het proces van de intimiteit van de strijdende groep ontstaat, wordt het in de situatie van uiterste dwang — de vervolging door het hele geweld-apparaat van de staat — vrij en zo is het aan de greep van de warenkategorieën, waar het bevattingsvermogen van de staatsdragende pers slechts over beschikt, ontrokken.

maar dat die structuur — als een kollektieve — bevrijdend is, revolutionaire identiteit is — dat wordt bewezen doordat het het staatsveiligheidsapparaat ondanks folter, isolatie, ondanks alle smerige manoeuvres, de staatsveiligheidspsychologie en -psychiatrie niet gelukt is, de groep stuk te breken.

zoals subjectiviteit zich alleen kan handhaven en ontwikkelen tegen de maatschappelijke instituties, tegen de ideologische staatsapparaten (familie, school, kerk, universiteit, waarvoor subjecten alleen voor hun onderwerping bestaan) moet zij politiek, revolutionaire subjectiviteit, politieke wil tegen het apparaat, tegen de imperialistische staat, worden — haar bestemming in en vanuit de tegenstelling (ende tegenstrijdigheid) van de klassenmaatschappij begrijpen — existentie, wil en politiek van de lagere klasse als antagonistische, aanval, gewapende actie en organisatie worden.

dat is de zaak, geschiedenis, op wiens verwoesting counterinsurgency, de reactie van de staat, in één woord: de kontrarevolutie, uit moet zijn.

het bundesanwaltschaft gaat er — zoals we gezegd hebben — vanuit het standpunt van de macht juist vanuit, dat feiten geen feiten zijn als ze niet publiek worden, prinzing gaat er vanuit het standpunt van het bundesanwaltschaft juist vanuit, dat het niet op de feiten, zoals ze zijn, aankomt, maar op de bereidheid van de media ze te verhuilen, zoals de frankfurter allgemeine zeitung schreef 'recht moet er ook als recht uitzien', d.w.z. zich beklaagde — over niets anders — dat het langzamerhand moeilijk geworden zou zijn de leugens, die hier ontwikkeld worden, over te dragen.

het zou leuk zijn om van prinzing, tegen de massa feiten die zijn vooringenomenheid bewijzen, eens één — slechts één — feit te horen, dat zijn door hem stereotiep beweerde onvooringenomenheid zou kunnen bewijzen enkele gebeurtenis in het proces die hij niet nauwkeurig voor de doelgroep van de fr-liberale en linksliberale multiplikatoren — structureert: grofweg vervalst, maar dat is immers intussen bekend: volgens zijn geschiedenis — het laatste restje kritische burgerlijke openbaarheid te zijn — is de fr in 1971 door de verfassungsschutz tot op het nivo van de afdelingschefs totaal geïnfiltrerd.

* de verslaggeving over het proces in de frankfurter rundschau doet stüberger, die, zoals 6 weken geleden definitief gebleken is, in de fr voor de verfassungsschutz (bvd) en als reuter-korrespondent voor de cia ageert.

van alle crétins, die met de verslaggeving over het proces staatsveiligheidsdemagogie overbrengen, is hij de infaamste, er is letterlijk geen

wat over de persoon te zeggen valt, is wat van de rechtspersoon in deze procedure overgebleven is: niets.

de rechtspersoon, dit begrip van de overheid, is in deze procedure op alle nivo's gelijkwaardig — ook in de voorveroordeling door schmidt opregeringsnivo en met het bgh-besluit over paragraaf 231a bij de laatste instantie van de justitie het bundesverfassungsgericht, dat met de sanktionering van het bgh-besluit ook de juridische fikties van de grondwet zal afschaffen.

In de rechteloosheid van de gevangenen is de persoon objectief met de zaak gelijk gesteld —

en de zaak is,

dat zal men misschien over de aanklacht moeten zeggen,

alleen een organisatiedelikt: de konstruktie, die leidt tot de aanklacht van moord en poging tot moord, is die van de kollektieve verantwoordelijkheid, die wettelijk niet bestaat, de hele aanklacht — en intussen weet iedereen dat, ook waarom prinzing ons bij zijn doorstoten naar de bewijsprocedure moet uitsluiten — is demagogie. zij wordt ook overeenkomstig demagogies gefundeerd met meened, beperking van getuigenissen, en hoe prinzing zijn situatie, om vanuit de bewijsprocedure tot motiveerbare vonnissen te komen, beoordeelt, ziet men aan het feit dat hij te voren en nu voor de tweede keer de verdediging moest verslaan — in een paroxysme van maatregelen en rechtsbreuken, wij hebben er allang plezier in — als wij bij dat wat hier aan de gang is, aan de reaktionaire kunstwerk-totaliteit moeten denken. hier heeft het staatsveiligheidsapparaat gekweld een hoop vormen van vervreemde bezigheden opgesomd — in dit 'paladium van de vrijheid' (zoals prinzing het staatsveiligheidspissoir noemt). een ander beeld is, dat van een renaissance-podium waar werkelijk op 3 verdiepingen boven elkaar hetzelfde stuk wordt gespeeld — het militaire, het justitiële en het politieke.

de aanklacht werkt met fikties.

nadat het staatsveiligheidsapparaat 9/10 van de dossiers heeft verduisterd, en zoals wunder (federalé officier van justitie) hier heeft meege-deeld: niet het bundesanwaltschaft maar het bundeskriminalamt — het bundesanwaltschaft kent volgens wunder zelf slechts een klein deel van de dossiers — is hij gedwongen met fikties te werken.

één ervan is dat men met paragraaf 129 een aanklacht zou kunnen konstrueren die dan onderwerp van een 'normale strafprocedure' wordt — hoe wel die paragraaf als uitdrukkelijk politiek strafrecht er op gericht is, sinds hij bestaat, dus sinds het kommunistenproces in keulen 1849, proletariëse politiek te kriminaliseren en de normale strafprocedure al in zijn term 'kriminele vereniging', die er histories altijd alleen als organisatie van het proletariaat was, openbreekt.

een fictie is, dat het de bedoeling van de revolutionaire organisatie zou zijn strafbare handelingen te plegen.

de revolutionaire organisatie is niet justitiabel en haar bedoeling — wij zeggen: doelen en doelen — kan niet in de dode categorieën, zoals het wetboek van strafrecht ze aan het geschiedenisloze zelfinzicht van de bourgeoisie ter beschikking stelt, gedefinieerd worden. alsof er buiten de staatsmachine en de imperialistische financiële-oligarchie iemand zou bestaan wiens bedoeling de misdaad zou kunnen zijn, de onderdrukking, de knechting, de moord, het bedrog — wat slechts de milde uitdrukkingen voor de bedoelingen zijn, die door het imperialisme beoogd worden.

vanuit de rol en de functie, die paragraaf 129 in de klassenkonfrontaties in Duitsland sinds 1849 heeft, is hij een speciale wet. zijn traditie en zijn projekt sinds de kommunistenprocessen van keulen, bismarck's socialistenwet, de 'wet tegen de deelneming aan staatsvijandige verbindingen' in weimar, was en is de kriminalisering van de buitenparlementaire oppositie door middel van de institutionalisering van het anti-kommunisme in de parlementaire regelmechanismen.

met deze paragraaf heeft de burgerlijke democratie — in Duitsland als rechtsstaat gekonstitueerd — al altijd zijn fascistiese komplement, doordat hij de justitiële likwidatie van de buitenparlementaire, dus tendentiële antagonistiese oppositie legaliseert. met deze paragraaf overtreft de justitie het feit, dat zij klassejustitie, politieke justitie is.

anders gezegd,

met deze paragraaf was de burgerlijke democratie voor haar projekt, in het kader van de conflicten tussen de kapitaalfrakties van het konkurrentiekapitaal de klassenstrijden te temperen, dysfunktioneel. hij anticipeert in de burgerlijke konstitutie de klassenstrijd als klassenoorlog. kommunisten waren in Duitsland altijd outlaws en het antikommunisme steeds overdreven.

maar dat betekent ook, dat prinzing met zijn absurde bewering van de 'normale strafprocedure' met de uitzonderingswet, waar de aanklacht betrekking op heeft, ook in een absoluut histories vakuüm opereert, wat één verklaring voor zijn histerie is. behalve het feit dat het bundesanwaltschaft

in het rechtsvakuüm tussen burgerlijk opgestelde rechtsstaat en het openlijk fascisme opereert — is nie's normaal en alles de 'uitzondering'. die door de richtlijnfunctie vandit proces regel dient te worden. de re-
 aktie van de staat zelf, wat deze rechter natuurlijk niet begrijpt, zet ons
 in de kontinuiteit van de vervolging en van het verzet van buitenparle-
 mentaire oppositie tegen de staat van de bourgeoisie. en prinzing zelf
 levert met paragraaf 129 de historische identiteit van deze staat met het
 keizerrijk, weimar en met het derde rijk. dat slechts uitgebreider dan
 weimar en de bondsrepubliek de buitenparlementaire oppositie heeft ge-
 kriminaliseerd en vernietigd.

tenslotte maakt deze paragraaf de zelfvertoning van de politieke korrup-
 tie van de justitie duidelijk, voorzover hij het grondwetspostulaat 'nie-
 mand mag wegens...' enz. breekt en nu net zoals in de 50er jaren de ba-
 sis voor de gezindheidsjustitie, de illegalisering van gezindheid le-
 vert.

het is een paragraaf, die in het begrip van de burgerlijke staat voor de
 aanspraak van de bourgeoisie, nl. (de natuurlijk) politieke klasse te
 zijn, dysfunktioneel is. hij reflekteert in de motiveringssamenhang van
 de burgerlijke staat zelf dat het systeem — kapitalisme — een overgangs-
 systeem is; als uitzonderingswet tegen het klassenantagonisme, dat hij
 zo definieert, breekt hij de ideologie van de burgerlijke staat.
 als uitzonderingswet kan hij geen consensus doen ontstaan en zo ook
 geen consensus verwachten. in hem zijn geweldsmonopolie, parlementa-
 risme en privé-eigendom aan de produktiemiddelen gelijkgeschakeld.

zeker is de paragraaf ook een uitdrukking van de zwakte van het prole-
 tariaat hier na '45. hij diende de status quo, die de us-bezettingsmacht
 met de vernietiging van alle aanzetten van autonome en antagonistische
 organisatie hier geïnstalleerd had, justitiel te fixeren en te bevriezen.
 de hele konstruktie van de aanklacht met zijn fikties laat alleen zien in
 welke mate aan de imperialistische bovenbouw de relatie met zijn basis,
 de betrekking met alles wat leven en geschiedenis is, onttrokken is. hij
 laat de scherpte van de tegenstelling zien in de breuk tussen maatschap-
 pij en staat. hij laat zien hoe tussen werkelijk leven en imperialistische
 legaliteit — in deze rijpste fase van het imperialisme — alle verbindings-
 lijnen weggevallen zijn. ze zijn antagonistisch. de verhouding is oorlog,
 waarin de funktie van legitimatie tot de versluiering van de naakte op-
 portunitieitsberekening gereduceerd is.

kortom: wij zullen ons beperken tot het organisatiedelikt, waarmee bu-
 back de hele aanklacht — zoals ook alleen maar mogelijk was. — propa-
 gandistisch gedefinieerd heeft. zoals blanqui zegt, dat de revolutionaire
 organisatie natuurlijk zo lang een politieke misdaad is tot de oude orde,
 die van het burgerlijk eigendom van de produktiemiddelen, die ons kri-
 minaliseert, door de nieuwe orde, de orde van de maatschappelijke toe-
 eigening van de maatschappelijke produktie zal zijn vervangen.
 recht is, zolang als er klassen en de heerschappij van mensen over men-
 sen bestaan — een machtskwestie.

de volgende 8 teksten:

deze zijn gerekonstrueerd aan de hand van het schriftelijke band-protokol van de rechtbank. ten dele zijn ze niet compleet omdat dat wat in het proces gezegd is in het protokol bewust vervalst wordt—dat is door vergelijkingen bewezen. intussen is het doel van die vervalsing duidelijk: het wordt processueel tegen de gevangenen verwerkt.

dit zijn verzoeken—g é é n verklaringen.

de bedoeling is om verzoeken tot een vehikel voor politieke argumentatie te maken, omdat het strafprocesrecht het uitspreken daarvan toestaat. het kunnen geen verklaringen zijn, omdat het voor de gevangenen door voortdurende cellenrazzia's en inbeslagname-acties in feite alleen mogelijk is tijdens de procespauzes wat te overleggen, waarbij ze dan in het proces zelf de argumentatie ontwikkelen.

ze zijn steeds onderbroken (zo telt kühnert in de 'süddeutsche zeitung' 38 onderbrekingen door prinzing tijdens één redenering — in ca. drie kwartier tijd) totdat hun mikrofoon afgezet werd. intussen worden verzoeken niet meer aangenomen. het is ook niet meer mogelijk om ze door te drijven. er zijn nog slechts 2 verdedigers over: de aanklager — het bundesanwaltschaft — heeft 18 advocaten uitgesloten en niet eens toegelaten.

andreas op de 2e procesdag (5-6-1975)

we waren niet van plan op de juridische verpakking van deze vertoning in te gaan — deze is sekundair en in de ontwikkeling van deze procedure laat zij zichzelf als willekeurig zien: beter dan elke interpretatie dat zou kunnen.

het is ook — wat duidelijk is geworden — onmogelijk om op de verdediging in te gaan in een procedure waarvoor voortdurend wetten veranderd worden — en waar het legislatieve verloop niet volgt — omgebogen resp. door het bundesanwaltschaft openlijk belachelijk gemaakt, worden. zo heeft zeis, die daar aan de overkant zit, zogenaamd in een andere procedure, hoewel hij hier de aanklager vertegenwoordigt, in de dossiers van haag een week voor het begin van het proces het hele project van onze verdediging weggehaald — wij hebben de manuscripten niet meer, de aanklager heeft ze. voor dat alles is er tot nu toe, evenals voor de laatste razzia in mijn cel — die widera heeft geleid, die daar ook zit — geen beschikking van de rechtbank.

dat we dat nu anders zien, is omdat in de vertoning, die dit proces al door het totale arrangement van de procedure door staatsveiligheidsapparaat en regering zal zijn, ook op dit tegenstelling-nivo — dat niet onze zaak kan zijn: dat van de juridische counterstrategie — de evidentie van onze analyse en strategie uit te leggen zal zijn.

daarvoor heb ik een verdediger nodig, maar omdat drie gekozen verdedigers — die zich drie jaar lang op een als traditioneel op te vatten politieke verdediging hebben voorbereid — vlak voor het begin van het proces uitgesloten zijn — volgens buback het 'takties juiste tijdstip' (süddeutsche zeitung) — en de toegevoegde verdediger d.m.v. een konstruktie van het bundesanwaltschaft gekriminaliseerd is, en elke verdediger moet rekenen op kriminalisering — nog afgezien van de hetze die hij zich op de hals haalt — is het moeilijk geworden er een te vinden. het was in de week tijd die u mij heeft gegeven niet mogelijk om er achter te komen of er een verdediger is, die de vervolgingen op zich neemt die het bundeskriminalamt en het bundesanwaltschaft aan mijn mandaat verbinden.

ik moet daarom nu het verzoek indienen, dat u

- 1e) het proces onderbreekt tot ik een verdediger heb gevonden, maar minstens vijf dagen,
- 2e) met de verdedigers, voordat een mandaat tot stand gekomen is, ongecontroleerde gesprekken toelaat, waarin ik hen tenminste in 't kort onze voorstelling van de verdediging kan uitleggen.

dat is punt één. het andere is:

u weet, dat wij op de kollektieve aanklacht alleen kollektief zullen ingaan. dat betekent dat wij geen belang hebben bij dit totaal beraamde politiefest: wij zullen voor het proces alleen beschikbaar blijven als u in de procespauzes en tussen de procesdagen beraadslagingen tussen ons toelaat. dat is een voorwaarde, nadat de aanklager sinds drie jaar elk woord ter verdediging in dit proces heeft gecontroleerd: door cel-onderzoekingen, d.m.v. doorzoekingen van de advocatenkantoren, door inbeslagname van de post en door aflluisterapparatuur in de bezoek-cellen, wat we sinds zomer '73 weten. het staatsveiligheidsapparaat heeft ons kontakt met de verdedigers altijd gecontroleerd en de nieuwe wet legaliseert dat alleen.

als u de kollektieve arbeid aan dat wat door ons in dit proces te zeggen valt niet toestaat — waar we van uitgaan — zullen wij, nadat de verzoeken

tekst 18
andreas op de tweede
procesdag
5-6-1975

van de verdedigers afgewezen zijn, wat zeker is, waarschijnlijk als verklaring 'over de zaak' ontwikkeling en voorwaarde van de politiek, die u hier dient te veroordelen, uitleggen— nauwelijks langer dan een dag en u zult ons dan uitsluiten—voordat het bundesanwaltschaft zijn moeizame produktie hier uiteenzet— om dan tussen 1000 politieagenten—het militaire apparaat dat rond dit proces uitdijt— ongestoord te zijn. wij zijn in de aktie die hier mogelijk is weinig geïnteresseerd, die is onbelangrijk, de materiele bedoeling houdt de propagandistische in, dat zou hier tijdens de duur van het proces voor ons alleen kunnen zijn: voorlichting— de transparantie van de procedure en daardoor de transparantie van de reaktie en strategie die hier te werk gaat.

wij kunnen dat nauwelijks beter duidelijk maken dan de wijze waarop het zich in de militarisering van het proces vertoont, het apparaat kan de dialektiek van zijn zelfvertoning niet begrijpen, het is er aan onderworpen en demonteert in de poging zich te handhaven meer rechtsstaatsideologie dan elke mogelijke interpretatie.

de absurde overdeterminatie van zijn reaktie wordt een propagandistisch middel van de insurrektie, in zijn reaktie maakt hij transformatie en verval van de burgerlijke staat duidelijk en daarin ook de evidentie van onze strategie.

wij hoeven— als het niet anders mogelijk is— daarover al niets meer te zeggen, de taal van de guerilla is de aktie—daar zult u naar luisteren.

het gaat om de hele ontwikkeling van de vernietiging van het verdedigingskoncept en de samenhang waarin de verdedigers eerst uitgesloten en daarna gekriminaliseerd zijn. valt u me dus niet in de rede, dat hoort allemaal bij de zaak— hoewel 'wettig gehoor' daarvoor een bizarre term is.

in de procedures tegen ons is de functie van verdediging objectief al lang gereduceerd tot de bescherming van de gevangenen tegen het vernietigingsbelang van het bundesanwaltschaft waarvoor de rechtbanken en uitdrukkelijk deze senaat zich geïnstrumentaliseerd hebben—vanwege die bereidheid bent u, prinzing, uitgekozen en heeft u hier het voorzitterschap. op het moment zijn 44 politieke gevangenen in isolatie-afdelingen— d.w.z. er worden 44 politieke gevangenen (en dat zijn alleen degenen waar ik het van weet) door isolatie gefolterd, om ze te breken en waar dat niet mogelijk is om ze te vernietigen. vernietiging— dat heb ik uitgelegd— is de juiste term, want de gevangene wordt door desocialisatie bewusteloos gemaakt. als leer-, kollektiveringsprocessen die zijn persoonlijkheid gevormd hebben als materiële kracht in zijn bewustzijn uitgewist zijn, blijft een marionet over. het proces van de verwoesting waarin dat verloopt valt niet precies te controleren— het verwoest de gevangene fysiek. dat is het eerst bij astrid exact gekonstateerd en ik weet zeker dat neutrale deskundigen het bij elke geïsoleerde gevangene zouden konstaten.

dat is een reden waarom prinzing de toelating van neutrale deskundigen tot elke prijs moet verhinderen.

dat het projekt van de psychiese en fysieke vernietiging van de gevangenen tot nu toe op ons verzet en de uitwerking daarvan stukgelopen is; ligt volgens het kriminalistiek bekrompen begrip dat het bundesanwaltschaft van revolutionaire interaktiestrukturen alleen kan hebben aan de advocaten en dus heeft het vervolgingskampagnes tegen hen ontwikkeld en hen tenslotte gekriminaliseerd.

dat heeft 2 kanten:

ik zou aan de hand van dossiers kunnen bewijzen, dat het bundesanwaltschaft al in '72 over de resultaten van de isolatie-research geïnformeerd was en aan de hand daarvan de hechtenisvorm gekoncipieerd heeft. aan de hand daarvan werden de dode vleugel en het psychiatrische programma rond astrid en later ulrike in keulen-ossendorf ontwikkeld. intussen bestaan er in 15 gevangenissen isolatievleugels— en dat zijn ook nog alle die, die wij kennen.

ik zeg dat hier, omdat daarmee nog eens de traditionele functie van folter als middel om informatie in te winnen duidelijk wordt— in tegenstelling tot de complexe strategie die buback met ulrike op het oog had: niet alleen de bekentenis, maar de propagandistische verwerking van de gebroken gevangene.

dat betekent

buback wil met de kriminalisering van de advocaten— zoals hij heeft gezegd— 'de kommunikatie afsnijden', 'de cellen dichtmaken' enz. d.w.z. de isolatie zo perfektioneren— want die zou zonder de bezoeken van de advocaten totaal zijn— dat de gevangenen eindelijk totaal uitgeleverd zijn aan het programma.

dat is het ene—

het andere is:

hij wil openbaarheid over dat wat in de vleugels uitgevoerd wordt verhinderen. zo staat het ook in de bevelen tot inhechtenisneming. de advocaten moesten voor buback onduidelijk worden doordat zij voor feiten als isolatie

moordpoging door scintigrafie

dwangnarkotiseringsen

kwellingen in de kalmeringscellen

en tijdens de hongerstaking tenslotte moord,

voor publiciteit konden zorgen

en zich rond de feiten duidelijkheid, mobilisering, verzet tegen de counterstrategie heeft ontwikkeld.

het bundesanwaltschaft ontkent het arrangement ter vernietiging van de gevangenen niet. het ontkent niet, het rechtvaardigt niet, het gaat op het verwijt van moord inhoudelijk nooit in, maar konstateert gewoon grijnzend het recht op moord op politieke gevangenen. het grijnzen van zeis en widera waarover de pers steeds maar gissingen doet is gewoon gebaseerd op het bewustzijn van de macht en de identiteit met het fascistische projekt—

in de zekerheid door de noodzakelijk reaktionaire ontwikkeling van de staat— dus ook de zwakte van links gelegitimeerd te zijn.

dat is duidelijker dan de eentonige poging van prinzing om doorontkenningen, vervalsingen in zijn 'ambtelijke verklaringen' ook tegen het wetboek van strafprocesrecht aan de feiten te ontkomen, omdat het zelfbewuster is.

het burgerlijke recht is voor de politiek en strategie die het bundesanwaltschaft vertegenwoordigt — het nieuwe fascisme — precies zo slechts terrein als voor het oude.

er is een onderlinge samenhang in het apparaat waarin het bundesanwaltschaft dit recht breekt, moet breken, maar de krachtsverhouding wordt daarin uitgedrukt dat ze het al naar behoefte kan veranderen, voorbeeld: de speciale wetgeving voor dit proces.

wij geloven niet

dat het motief voor de arrestatie van croissant en ströbele een poging is om de vernietiging van de verdediging hier met hun kriminalisering achteraf te rechtvaardigen. zulke tegenstellingen vindt buback oplosbaar.

het probleem is de internationale openbaarheid en dat komt ook precies tot uiting in de bevelen tot inhechtenisneming en het moest juist nu kulmineren — omdat er rond dit proces openbaarheid is, omdat croissant en ströbele, hoewel ze uitgesloten zijn verder perskonferenties georganiseerd hebben en omdat de moord op siegfried hausner — die widera hier heeft toegegeven — een analogie met de moord op holger heeft die explosief wordt als die blootgelegd en openbaar wordt, en omdat in die analogie de vernietigingsstrategie van het bundesanwaltschaft bewezen is. het bundesanwaltschaft heeft, vanuit de ervaring met de initiatieven van croissant tegen de wateronthouding en de stopzetting van de dwangvoeding in schwalmstadt en vanuit de ervaring met zijn wanhopige pogingen holger's leven te redden, verhinderd, dat croissant siegfried hausner in stammheim kon zien hoewel er een mandaat bestond. toen croissant informatie kreeg over het feit dat siegfried niet aan zijn verbrandingen gestorven is maar aan schedelbreuken en duidelijk werd dat dat geheim gehouden is, is hij gearresteerd.

voor het bundesanwaltschaft gaat het er niet om om feiten te betwisten. het onderdrukt ze. het gaat er vanuit het standpunt van de macht, terecht van uit, dat feiten geen feiten zijn als ze niet openbaar worden — de gevangenen zelf zijn stil en wat zij in de processen zouden kunnen zeggen — verzwijgt de staatsdragende pers.

het moment van openbaarheid

in het gesloten systeem

vleugel

bundesanwaltschaft

rechtbank

staatsveiligheidspers

waren de advocaten. zij zijn gearresteerd, omdat zij voor buback identiek zijn met internationale informatie over de methoden die hij liever niet aan het licht zou laten komen. er is geen andere reden voor de uitsluitingsprocedures en nu de arrestaties.

de processen zelf zijn tamelijk onbelangrijk. ze zijn in de hele procedure ter vernietiging van de gevangenen lege vertoningen, die voor de vonnissen, die op regeringsnivo allang geveld zijn, rechtsstaats-transcendentie, — legitimiteit en natuurlijk — propaganda dienen te leveren — dat is tenminste de bedoeling en ook daarvoor zijn de advocaten lastig, omdat ze dat wat gebeurt kunnen interpreteren.

hoewel de processen alleen propagandistische functie hebben —

één functie in de samenhang van de intussen complexe en overtrokken strategie van de reactie —

heeft hun openbaarheid de arrestaties ontketend.

de aanleiding — want in de bevelen tot inhechtenisneming staat niets, ik zeg niets, wat niet al sinds anderhalf jaar bekend is — was het wraken van prinzing en de perskonferentie over de dood van siegfried hausner — d.w.z. het gevaar, dat in en aan dit proces

1e) bewezen wordt en openbaar wordt, dat holger door het bundesanwaltschaft geëxecuteerd is, om de hongerstaking te breken, en dat prinzing aan die executie van achter zijn schrijftafel direct heeft deelgenomen.

2e) in de analogie van de moord op holger met de moord op siegfried — die widera hier grijnzend heeft toegegeven — de vernietigingsstrategie van het bundesanwaltschaft bewijsbaar is. in het openbaar en voor de internationale openbaarheid.

3e) de totale afhankelijkheid van de rechtbank van het bundesanwaltschaft vanuit de rol van prinzing bij de moord op holger en daarmee een aspect van de illegaliteit van de hele procedure bewezen wordt.

de advocaten zijn uitgesloten en tenslotte gekriminaliseerd alleen omdat ze op de legaliteit aandringen, die door het bundesanwaltschaft verkracht wordt. hun initiatief was legaal en is ook precies zo door de gevangenen opgevat. de verdediging — en dat is ook de reden voor alle tegenstellin-

gen tussen advocaten en gevangenen — kon alleen op de legaliteit en openbaarheid tegen deze verkrachting betrekking hebben, terwijl het bundesanwaltschaft het hele repressieve staatsapparaat heeft ingezet om de broze rechtsstaat — argumentatie van de verdedigers te smoren, het vangt — en dat is een dwangmatigheid van deze ontwikkeling — de verwoeste legitimiteit door repressie, door de politie — inzet.

Ik zei

tegenstellingen advocaten/gevangenen

en ik zal daarover eens kort op de brieven ingaan, die het bundesanwaltschaft zo graag citeert — beslist ook omdat de taal van nieuw links, de taal van onze geschiedenis en van een deel der advocaten, waarin we communiceren voor hem al een staatsgevaarlijke misdaad is. tenminste bruikbaar schijnt te zijn om aan de frustraties van precies die laag van fascistofde kleinburgers te appelleren die de rechtbanken bezet.

Ik heb geen reden me te rechtvaardigen; wij overleggen al langere tijd of — nadat voortdurend vervalste fragmenten van brieven gepubliceerd worden — het niet beter is de hele briefwisseling te publiceren in plaats van de manipulatieve inzet aan de regering en de staatsveiligheidspers over te laten.

de brief bijvoorbeeld

waar het bundesanwaltschaft uit citeert — van zomer '74 — geeft de betrekking tussen schily en mij weer. een tegenstelling die essentieel gebaseerd is op het feit dat schily aan de rechtsstaat en de waarde van rechtsstaats — argumentatie gelooft — zo zeer dat hij kat hammerschmidt heeft aangeraden zich aan te geven, wat tot haar dood heeft geleid — en ik vanuit onze ervaring en politiek natuurlijk niet. het is mogelijk dat het staan op de burgerlijke legaliteit een progressieve — een revolutionaire dynamiek krijgt, in de mate waarin de staat zelf zijn legaliteit breekt — er openlijk tegen optreedt, zoals gramsci ongeveer zegt — dat de proletarische revolutie zich op de waarden van de burgerlijke revolutie kan beroepen — in de mate waarin de kapitaalontwikkeling en de imperialistische staat ze moet negeren — om ze als wapens van de insurrectie te herontdekken.

dat is wat bedoeld wordt met de tekst van '73, die steeds weer opdaagt:

"voor de processen betekent dat dus, dat zij de dialektici zijn, politiek, d o o r d a t zij de neven-tegenstelling, dus tussen 'justitie' en klassejustitie, tussen 'apolitieke' maar politieke justitie, tussen 'onafhankelijke' maar afhankelijke justitie verscherpen, en ze verscherpen deze, doordat zij het zijn die het burgerlijke begrip van justitie helemaal kunnen ontplooiën, en dat kunnen ze, o m d a t in het politieke proces de neven-tegenstelling a priori op tafel ligt, de staatsdienaren in die essentiële betrekking a priori in het defensief zijn:

in het politieke proces zijn dus de advocaten de juristen, en als juristen zijn ze politiek, en wel 'aktivisten' van de progressieve/revolutionaire tendens van de geschiedenis, voorlichters, zo te zeggen met krijtje, aanwijsstok en bord uitgerust: alstublieft, hier de bewijs-leemte, waardoor de inhoud van de leemte 'maximaal', d.w.z.: 'vanzelf' gedefinieerd wordt als dat wat hij is: politiek, precies die mogelijkheid, dus zo te zeggen van 'onderzoek en les' in het belang van het volk, hebben de rechters en officieren van justitie niet, in tegenstelling tot de advocaten, door d e z e worden dus d i e zo naakt mogelijk als dat wat ze werkelijk, en precies — a l t i j d, zijn: onder hun vermomming politici, als politici obskure reaktionaire, kommunistenvreters, schrijftafel-misdadigers.

het is dus zo, dat de advocaten deel, en juist belangrijk deel, van de volksfront - strategie zijn, waarbij het n u, bij de zwakte van de basis, eerst maar om het scheppen van democratische openbaarheid, van de 'publieke opinie' gaat, die natuurlijk een van de voorwaarden voor de proletarische is. eerst gaat het ergewoon om voetje voor voetje de basis te verdedigen en te verbreden, v i r u l e n t te maken, waarop de verschillende delen van het volk zich überhaupt pas naar de antifascistische strijd toe kunnen verenigen, überhaupt pas z u l l e n verenigen. (ströbele en schily hadden die functie in het mahler-proces al heel juist.)"

maar wij vinden het legalisme van de advocaten, het hele level van immanente argumentatie fout, omdat het in die mate zijn politieke potentie verliest — het als programma verheven defensief is, dus apolitiek wordt — waarin zijn traditionele doelgroepen — oud antifascisme, burgerlijk humanisme — in de proletariserings-, de-ideologiserings-, de-politiseringsprocessen door de kapitaalontwikkeling opgeheven zijn, maatschappelijk irrelevant geworden zijn of naar het defensief gedrongen

— of de andere mogelijkheid zich geradikaliseerd hebben. revolutionaire politiek maken.

de socialistiese advokaten zijn in de groteske situatie dat zij de laatste verdedigers van de burgerlijke rechtsstaat zijn. wij aanvaarden hun argumentatie — hoewel de konservering van de burgerlijke staat, rechtsstaat om dat eufemisme te gebruiken, beslist niet ons probleem is — zolang de aktie van de advokaten in het openbaar en in de rechtszaal naar de revolutionaire kant van de tegenstelling wijst — deze argumentatie propageert, doordat zij duidelijk maakt dat de grondwet met zijn fundamentele tegenstelling die zich in het kapitalistische restauratieproces moest verscherpen, nu een antagonisme wordt — tegen de machtspolitiek van het kapitaal, die de verwezenlijking van de grondwet van begin af aan heeft verhinderd, niet verdedigbaar is. niet verdedigd kan worden waar deze met de veranderde funktie van de staat in het reproductieproces van het kapitaal niet meer overeenstemt. dat betekent ook — waar de aktie van de advokaten naar de revolutionaire oplossing wijst. in de breekbaarheid van die poging om de bedoelingen van de grondwet tegen het fasciseringsproces te beschermen — de uitzichtloosheid — is de noodzaak zichtbaar om tot de radikale negatie ervan te komen: revolutionaire politiek.

— over... rauschke is nu bekend geworden dat hij over de dood van siegfried hausner een autopsieverslag gemaakt heeft, dat in tegenspraak is met de bevindingen van de gevangenisarts in stuttgart-stammheim en met de bevindingen van de universiteitskliniek in stockholm. rauschke is uitgeroepen, om dit autopsieverslag er zo uit te laten zien. bewezen is dat rauschke een arts is die direct van het staatsveiligheidsapparaat afhankelijk is, d.w.z. wiens deskundige-verklaring door het staatsveiligheidsapparaat beïnvloedbaar is. in deze samenhang in de functie de eigenlijke oorzaak van de dood van siegfried hausner te verduidelijken — de klappen met geweerkolven in stockholm, waardoor hij zondag verwond is, dat hij aan een schedelbreuk in stammheim stierf.

ik zou in het algemeen zeggen dat de kwestie van een korrekt — dus verantwoord — medisch onderzoek naar ons in staat zijn om het proces bij te wonen identiek is met de kwestie van artsen van onze keus, d.w.z. van artsen die door de verdediging benoemd zijn. omdat het bundesanwaltschaft, de staatsveiligheidsdienst en deze strafsenaat, vanuit de voor dit proces strategische betekenis van de kwestie of wij in staat zijn het proces te volgen, alleen deskundigen zullen toelaten wier expertise, of er nou onderzocht werd of niet, al van te voren veilig gesteld is. dat wordt tot uitdrukking gebracht in de woorden van henck dat testen, d.w.z. diagnostische methodes, die meer betrouwbaar zouden zijn dan zijn blik a o g u l t zijn bewering dat wij in staat zijn het proces te volgen zouden kunnen bevestigen, en dat wordt door het bundesanwaltschaft duidelijk gemaakt, doordat het een dwangonderzoek aankondigt, d.w.z. een bevel tot dwangonderzoek in verzoekvorm, als antwoord op het verzoek van de verdedigers om eindelijk artsen toe te laten. u heeft hier op de laatste procesdag gezegd, prinzing, dat tegen het recht op onderzoek door artsen van onze keus 'veiligheidsbezwaren' zouden bestaan. dat was uw formulering. de waarheid is dat tegen de diagnose van elke van de justitie onafhankelijke arts, waarvan u zich volkomen bewust bent, anders zou u die niet met alle middelen verhinderen — dat tegende d i a g n o s e van die artsen veiligheidsbezwaren bestaan. veiligheidsbezwaren heeft de strafsenaat doen gelden tegen de diagnose van de toestand van holger meins. het is de motivering waarmee ook destijds het onderzoek door artsen van onze keus afgewezen is. veiligheidsbezwaren zijn ook gemaakt tegen een onderzoek van kat hammer-schmidt en de overplaatsing van siegfried hausner naar een ziekenhuis. ik zou zeggen, in de gevolgen is het begrip van uw opvatting van veiligheid (zoals de opvatting van binnenlandse veiligheid van het staatsveiligheidsapparaat) gedefinieerd: u voert oorlog en een veiligheidsrisiko bestaat zolang als iemand van ons leeft. of anders gezegd — voor staatsveiligheidsrechters zoals u: totdat het deel van de raf, dat in hun handen is, vernietigd is. met de vaststelling van de toestand van de gevangenen wilt u aan de vaststelling van de oorzaak ontkomen. natuurlijk een bewuste zaak. ik heb hier ongeveer 50 besluiten van de strafsenaat waardoor kranten tegengehouden zijn omdat daarin gekonstateerd wordt dat isolatie folter is. een van de stereotiepe, eentonige motiveringen is, dat zou 'de employées van het gevangeniswezen' resp. 'de rechtbank vernederen'.

intussen heeft een rechtbank in keulen in die samenhang indirect gekonstateerd dat isolatie folter is, en er is t.a.v. de bedoeling van degene die isolatie verordent en ook t.a.v. de objectieve werking absoluut geen twijfel meer, dat isolatie een vorm, een wetenschappelijk ontwikkelde vorm voor het afdwingen van getuigenissen is. dat zij dat doel hebben dus folter is. zo voldoet zij aan de korrekte definitie van folter.

het vaststellen van de oorzaken van de toestand van de gevangenen zou op de verantwoordelijkheid van de strafsenaat wijzen, die de hechtenisvorm bepaald heeft of niet veranderd heeft, en die hem handhaaft. er zou hypothetisch de pijnlijke situatie kunnen ontstaan, dat zichtbaar wordt dat de rechtbank en het bundesanwaltschaft het proces door de maatregelen tegen de gevangenen onuitvoerbaar hebben gemaakt, dat zij de gevangenen door isolatie inkapabel tot het bijwonen van het proces hebben gemaakt. henck heeft gekonstateerd, dat de hechtenisvorm die nu nog voor ons bestaat in zijn 20-jarige praktijk, ervaring als gevangenisarts, uniek is. de uitwerking is ook uniek. en over henck zelf valt nog te zeggen, nadat hij op de bijzonderheden van de hechtenisvorm hier niet is ingegaan omdat hij de resultaten van de deprivatiewetenschap of niet heeft of ze hier bewust — wat waarschijnlijker is — in zijn merkwaardige poging om een expertise of iets dergelijks te konstrueren heeft weggelaten, hij heeft daarmee zijn gebrek aan kwalifikatie of zijn vooringenomenheid

*) door de verdediging werd het verzoek ingediend om prof. teuns als onafhankelijke arts toe te laten. teuns werd afgewezen met de redenering: zijn bijdrage voor het kursbuch nr. 32 over sensorische deprivatie folter en de protestresolutie tegen dwang-narkotisering bij ulrike die hij ondertekend heeft — daarom niet onpartijdig.

tekst 20

15e procesdag
over de kwestie van
de toelating van on-
afhankelijke artsen
en over het in staat zijn
zijn om het proces te volgen
te volgen

9-7-1975

bewezen. waarschijnlijk allebei. hoewel henck, die gevangenis-psychiater is, de enige deskundige is, die tot nu toe überhaupt op de toestand van de gevangenen is ingegaan, die er tenminste van uitgaat en beweert dat hij gegevens heeft.

d.w.z. wij weten niet zeker, dat henck niet gekwalificeerd is, want hij heeft over hallucinaties en regressie in de isolatie gesproken bij zijn eerste ondervraging, alsof hij onderzoeken van shallice of gross zou kennen. het is duidelijk wat dat betekent: henck is de gevangenispsychiater. rauschke heeft wat dit betreft zijn competentie — dat was zijn term — van de hand gewezen.

ik citeer daarbij maar wat gross over de kwestie van de isolatie schrijft:

" pas na de ineensstorting van het duitse fascisme, dat in de jaren van zijn heerschappij onwettige methode tot een van de hoofdzakelijke middelen gemaakt heeft, waarmee het zijn macht gehandhaafd heeft, was het mogelijk op grotere schaal de gegevens van de getroffen en, ook door onderzoek van de daders en medeplichtigen van dit geweld te vervolgen en ze eventueel ook door onderzoeken op de plaats van handeling te bewijzen. (in nazi-gevangenis en concentratiekampen.)

en zo werd in neurenberg, misschien voor de eerste keer in de geschiedenis van de mensheid, omvangrijk aanklacht-materiaal aan de rechtbank gepresenteerd tegen zulke misdadige praktijken, die objectief gekonstateerd en door feiten bewezen konden worden.

müller-hegemann (1962, '63), die het materiaal bestudeerde en ze door anamnestic onderzoek achteraf aan nu nog levende slachtoffers van de nazistische vervolgingen vervolmaakt heeft, concentreerde zijn belangstelling speciaal op de rol die bij deze methoden de sociale isolatie en sensorische deprivatie hebben gespeeld, zoals b.v. de eenzame opsluiting, die eventueel door duisternis of boei en verscherpt werd: van 100 personen, die de auteur onderzocht, waren 88 tijdens de gevangenschap minstens een paar maanden in eenzame opsluiting, van deze 15 een tijd van twee tot drie jaar, —

en daarbij zeg ik alleen nog dat de gevangenen hier nu sinds drie jaar en twee maanden totaal geïsoleerd zijn —

'en 11 personen een tijd van vier tot zeven jaar... de eenzame opsluiting viel bij de grote meerderheid van de gevangenen in de periode van het voorarrest, dat regelmatig enkele maanden tot een jaar, soms ook langer duurde. deze tijd beschreven alle ondervraagden als de ergste van de hele gevangenschap, omdat de gestapo probeerde van de gevangenen in voorarrest met alle middelen, die ze ter beschikking hadden, een bekentenis af te dwingen.'

ik zeg dat m.b.t. henck, omdat in de forensische psychiatrie die hij er immers heeft bijgehaald, de isolatie natuurlijk niet aan de orde komt, deprivatie-schade helemaal niet aan de orde komt, omdat deze het gevolg van folter is, zo kunnen de symptomen ook niet opgesomd worden onder het begrip 'haftpsychose'; ze zijn het gevolg van een doelgerichte, wetenschappelijk ontwikkelde methode, waarmee het staatsveiligheidsapparaat probeert politieke gevangenen te breken. en ze zijn dus ook zonder voorbeeld, het staatsveiligheidsapparaat past ze toe, om getuigenissen af te dwingen, of zoals boeden (de leider van de afdeling terrorisme van het bundeskriminalamt) gezegd heeft 'om ze zacht te koken' en om ze propagandisties te verwerken. dat is essentieel, dus niet alleen om getuigenissen af te dwingen, maar om de gebroken gevangene te vertonen — in het openbaar als bewijs of indicatie tegen de politiek van de groep.

de kink in de kabel is, dat de vernietiging van de persoon, de vernietiging van het intellect, de vernietiging van politieke identiteit, die de hele bewuste en onbewuste geschiedenis van de gevangene bevat, niet mogelijk is zonder tegelijk zijn lichaam te vernietigen — en zo wordt het project van het staatsveiligheidsapparaat als folter zich h t b a a r, en geproblematiseerd op de momenten van openbaarheid die er nog bestaan, waarop de gevangene voorgeleid moet worden — zoals — nog — in het proces.

d.w.z., één bedoeling van de isolatie, o n z i c h t b a a r te zijn, is niet realiseerbaar. daarom die wet (par. 231a) — hij werd voor dit proces aangenomen, om ook tegen de gevangenen, die niet in staat zijn het proces te volgen, te kunnen procederen; en het project daarvan is — als initiatief van de staatsveiligheidsdienst — in de toekomst in een niet-openbare procedure, het niet in staat zijn om het proces te volgen te laten vaststellen — natuurlijk 'eigen schuld' want volgens de argumentatie van de justitie is de gevangene zelf 'schuld' — zoals het genoemd wordt — aan wat aan hem voltrokken wordt.

en dat is sinds drie jaar de eentonige bewering van ministers van justie

tie, dat wij voor de vleugel, dus voor de langdurige isolatie, dus voor de vernietigingsstrategie van de staat tegen ons nog in de situatie van het ultieme defensief—gevangenen en in de vleugels geïsoleerd—zelf verantwoordelijk zouden zijn. een argumentatie, die het bundesanwaltschaft tot de moord op holger heeft uitgebreid—in zijn motivatie bij het afwijzingsverzoek zegt het, dat hij 'zijn dood op de koop toe' nam—en daar is het weer het hogere principe: de koop.

nog eens: het projekt van die wet is de legitimatie van folter, en daarmee is die wet inderdaad uniek, zoals vogel, de minister van justitie, het heeft genoemd. zo'n wet bestaat alleen in de brd. het laat zien, hoe het fascisme zich hier doorzet vanuit en in de rechtsstaat, de legitimatie van folter, en d.w.z. de g a l e voorwaarde voor de countertactiek door folter, en dus folter als geïnstitueerde strategie tegen een ontwikkelde stadsguerilla, en dat die zich zal ontwikkelen, dat de fase waarin de guerilla de haas en de staat als egel er altijd is—dat de fase voorbij is, waarin met de arrestatie van een kern onze politiek verstikt zou kunnen worden, dat weet de regering zeer goed en het bundesanwaltschaft natuurlijk ook.

in de funktie van die wet voor dit proces tekent de totale rechteloosheid van de gevangenen zich af. daardoor komt de pers—ik geloof kühnert (journalist van de süddeutsche zeitung) heeft dat geschreven—tot de absurde omkering, dat wij als speciale list in onze tactiek rechten zouden blijven eisen, om te laten zien dat wij rechteloos zijn; of anders, om de willekeur van die rechten duidelijk te maken, de willekeur van de staat, dat is fout, dat is zo niet ons probleem. wij vechten om die rechten, en hier om het recht op keus van een arts, zoals het in de konventie over de rechten van de mens en in die uno-verklaring, die hier alleen paar keer geciteerd is, gefixeerd is—en bovendien hier geldig recht—nog—is: we vechten om die rechten gewoon vanuit het bewustzijn en de ervaring, dat voor het bundesanwaltschaft de moord op politieke gevangenen alleen een technische vraag is, en de methode alleen een vraag van opportuniteitsberekening. daaraan is niets overdeven. vanuit de rechteloosheid van de gevangenen, d.w.z. hier omdat ondanks talrijke rechtsmiddelen van de advocaten, zoals de zaak genoemd wordt, het recht op een arts van hun keus van de gevangenen afgenomen is, zijn in de afgelopen acht maanden drie gevangenen uit de raf door het regiem geëxecuteerd, en ik ken minstens tien gevangenen waarvan door de isolatie de gezondheid zo verwoest is, dat wij er van uitgaan dat ze niet meer zullen herstellen.

dat is de dimensie van de artsenkwestie hier, en de rechtbank weet dat. wat prinzing, wat deze senaat tot elke prijs probeert te redden, is de konstruktie van de vernietigingshechtenis waarin de van het regiem afhankelijke artsen resp. de door het bundesanwaltschaft uitgekozen, van te voren geïnformeerde, gekonditioneerde deskundigen een centrale rol spelen.

u heeft kort geleden gezegd, prinzing, over de eis tot een arts van eigen keus: 'daar steekt toch iets achter'. ik zeg nog eens: wat er achter steekt zijn de mensenrechten voor gevangenen; wat er achter steekt is het feit dat de gevangenisartsen in hun diagnose en tenslotte maatregel, die nooit therapie maar onvermijdelijk altijd hechtenismaatregel is, door druk van de staat bepaald zijn en nauwelijks door mediese criteria. dat,—de druk van de staat—is in münchen op een konferentie van gevangenisartsen toch maar voor de eerste keer gethematiseerd: druk van de staat als de zaak die de situatie van de gevangenisartsen bepaalt.

henck is een voorbeeld; de verhouding met hem is een dwangverhouding, d.w.z. hij heeft onder 'toepassing van direkte dwang' (zoals het genoemd wordt in uw besluiten) door zes tot acht geüniformeerden de dwangvoeding—of zoals friedland, een andere gevangenisarts, typiese sadist, zegt 'slang-orgie'—in stammheim tijdens de hongerstaking uitgevoerd. tenslotte, zoals ik dat uitgelegd heb, als fysieke folter, doordat hij 3 liter vloeistof in 1 uur in onze buik liet pompen, terwijl wij zonder beweging in een riemenkonstruktie gebonden waren. dat is de relatie met henck. dat hij als psychiater, en dat is een vak waar wij door de psychoanalyse een hoop over weten, er niet omheen kon ook de uitwerking van de isolatie te konstateren—als vernietigend, omdat hij er mee gekonfronteerd was—karakteriseert de verhouding inderdaad ook. hij heeft het gekonstateerd als vernietigend, maar hij kan en kon het niet veranderen, omdat een arts in de gevangenis in de eerste plaats het gevangenisregiem dient. wat henck juist of noodzakelijk vindt, is volkomen onbelangrijk—daarvoor wordt het lot van zijn hele initiatief de hechtenisvorm te veranderen bepaald—als resultaat van zijn konstateringen als psychiater. hij heeft het toch maar; ik heb hier een paar woordelijke citaten, 'vernietigend' genoemd, hij heeft het 'onmenselijk' en 'onverantwoordelijk' genoemd.

nadat u de dwangonderzoeken en dwangvoedingen bevolen heeft, was

henck de man in stammheim die kompetent was, en het was dus zijn probleem; vanuit zijn job als gevangenisarts zou hij het helemaal niet hebben kunnen afwijzen zonder zijn job te verliezen. en precies zo is het hier: als hij ons niet in staat zijn het proces te volgen, waar hij van uit gaat, tenminste tijdelijk — want wat betekent 'de formule anders, die hij tot stand gebracht heeft': in staat het proces te volgen onder de voorwaarde van pauzen' — hier openlijk zou vaststellen zou hij zijn baan kwijt zijn — dat is gewoon zeker. niemand kan daaraan twijfelen die de streken van het bundesanwaltschaft en de druk van het ministerie van justitie van (de deelstaat) baden-württemberg in de samenhang met de hongerstaking heeft leren kennen. wij hebben daarvoor een hoop waarnemingen...

... li
toest
polit
het k
u frid
die n
norm

ik he
ontw
is he
desk
of tai
waan
hebb
tot d
den

wij b
zijn;
zich
toner
is zo
is oc
kan z
lij
door
het k
veror
de ar
gers
burg
reste
van
beek
de k

...
dat d
alles
die d
word
in de

want
waar
en s
ming
ze z
verw
tiede
houd
sole
leer
nega
den
gaan
ten
vang
niet
de v
lijk
gene
opda
zijn
van
wete
zo is
niet
dat v
alle
naat
appa

in pro-
it heb-

te vol-
t de
ces te
ellen
araan
het
sa--
voor

... is alleen een schijnbare tegenstelling, de tegenstelling tussen onze
toestand, onze inderdaad desolate toestand en de inspanning dit proces
politiek te voeren. we proberen het natuurlijk, de vraag is hoe lang we
het kunnen; en de vraag is ook in welke mate we het kunnen en daarkunt
u inderdaad niet overoordelen, over de capaciteit zoals die was of zoals
die normaal zou zijn en het intellectuele en argumentatie-nivo zoals het
normaal is voor ons en dat wat we werkelijk kunnen doen.

Ik heb gezegd dat wij wisten dat de folter-technologieën die in de brd
ontwikkeld worden — er is het camera-silens-projekt als voorbeeld; er
is het feit van de permanente uitwisseling van deskundigen van het bun-
deskriminalamt met reaktionaire regimens in de derde wereld enz — vroeg
of laat ook tegen ons toegepast moesten worden. ze horen bij de voor-
waarden van de strijd, die wij met de beslissing te vechten geaksepteerd
hebben: het weten inderdaad en de ervaring, dat dit systeem, deze staat
tot een onmenselijkheid in staat en bereid is, hoort bij de voorwaar-
den van deze beslissing.

wij beklagen ons dus niet en wij klagen ook niet aan ofzo. het zou banaal
zijn; omdat er geen instantie en geen consensus bestaat waar die klacht
zich aan zou kunnen richten: het gaat in de laatste plaats om het aan-
tonen van leed: het contrast van geschonden gevangenen in het algemeen
is zonder werking. het is — ik zou zeggen het is één verschijnsel en het
is ook duidelijk. dus wij geloven — tenminste soms — dat het duidelijk
kan zijn: maar als operator van revolutionaire politiek is het onmogelijk,
het is ambivalent, omdat het gedetermineerd is door de reactie,
door de reaktionaire kant van de tegenstelling, d.w.z.: door de repressie.
het kan over de bevrijdende inhoud van revolutionaire strategie, die hier
veroordeeld dient te worden; bijvoorbeeld weinig zeggen.
de argumentatie van de advocaten is juist de argumentatie van verdedi-
gers — en hier zijn ze zeker meer verdedigers van minime mensenrechten,
burgerrechten, resp. zoals heldmann zegt: verdedigers van de grondwet-
resten, dan onze verdedigers. dat dus de advocaten hier de ellende
van de gevangenen problematiseren, zich in hun argumentatie op het voor-
beeld van die ellende fixeren, is onvermijdelijk: ze worden bepaald door
de krachtverhouding zoals die nu is en zoals die nog is...

... — nauwelijks het aantonen van kwelling, leed; hoewel we zeker weten
dat de functie van bezitsloosheid, waarvanuit deze strijd gevoerd wordt,
alleen gevoerd kan worden, een noodzakelijke ervaring is en
die ontstaat alleen uit strijden en lijden: de bezitsloosheid — nouja,
wordt absoluut. inderdaad kan niemand minder hebben dan de gevangene
in de isolatie, in de dode vleugel.

want de isolatie onderwerpt de gevangene aan een vernietigingsproces,
waarin onttrokken wordt wat hem als mens bepaalt: sociale interactie,
en sensoriese deprivatie verwoest het vermogen tot zintuiglijke waarne-
ming, doordat het objekt van de zintuigen, wat hen pas tot dat maakt wat
ze zijn, onttrokken wordt. niet het vermogen te horen, te zien enz. wordt
verwoest, maar de maatschappelijke samenhang in de vorm van akoes-
tische communicatie enz. wordt onttrokken; d.w.z.: het medium van de ver-
houding met de maatschappelijke werkelijkheid — en daarmee voor de ge-
soleerde: de maatschappelijke werkelijkheid zelf.

leerprocessen van elk en van de groep en van de beweging van radikale
negatie van het systeem, die door onze politiek ontwikkeld wordt, wor-
den zeker ook geleden, maar het kan nooit om het aantonen van leed
gaan. waar het hier om kan gaan — en dat moet u verhinderen — is de fei-
ten aan het gesloten systeem van staatsveiligheidsdienst, justitie, ge-
vangeniswezen, vleugel en de media, d.w.z.: de voor die strategie, ver-
nietigingsstrategie geïnstrumenteerde media, te ontrukken. de feiten van
de vernietigingshechtenis, van dat wat werkelijk gebeurt, wat al moge-
lijk en het perspectief is, exemplarisch in dat wat rondom ons, de gevan-
genen uit de raf geanticipeerd is — er aan te ontrukken. het is belangrijk,
opdat dat wat rond de politieke gevangenen in deze 3½ jaar gebeurt in
zijn dialectiek tenminste als voorbeeld zichtbaar wordt, en zo de strijd
van de gevangenen tegen hun vernietiging, die ze zullen verliezen, dat
weten we wel — strijd kan worden, of strijd wordt, die strijd kweekt.
zo is de thematisering van folter en het aantonen ervan het leerstuk en
niet de ambivalente vertoning van gekwelde gevangenen. daar gaat het om,
dat wordt door prinzing juist begrepen en daartegen vechten met
alle middelen, ook openlijk illegale, het bundesanwaltschaft en deze se-
naat, om voorlichting, leerproces, mobilisering en organisatie tegen dit
apparaat aan de tegenstelling van dit proces te verhinderen.

tekst 21

na het antwoord van
het bundesanwaltschaft,
nog eens over
isolatie folter ver-
nietigingshechtenis
9-7-1975

tekst 22

antwoord op het ver-
zoek van het bundes-
anwaltschaft de op-
heffing van de isola-
tie af te wijzen

16-7-1975

duidelijk is

de gekonstrueerde armzaligheid in de argumentaties van het bundesanwaltschaft als er al een paar komen. ze hebben het apparaat én de macht én een door de pers achter het staatsveiligheidsapparaat geformeerde openbaarheid — maar als men hun verklaring onderzoekt dan is de inhoud werkelijk alleen cynische domheid.

maar zeker — het doet er niet toe — het bundesanwaltschaft trekt daar met de senaat aan één touw: van hen worden dwingende argumentaties niet verwacht — zij hebben andere dwangmiddelen.

ik loop de verklaring volgens het protocol door.

wij zijn geïsoleerd.

het bundesanwaltschaft konstateert — dat is de eerste zin — dat wij niet geïsoleerd dus niet in een speciale, van de overige inrichting afgescheiden vleugel gehouden zouden worden — omdat wij over dubbele cellen beschikken, resp. grotere cellen dan gebruikelijk.

daarover valt te konstaten: wij waren behalve een korte tijd tijdens de hongerstaking, waar telkens twee van ons een paar uur per dag met elkaar konden spreken, in de afgelopen 3 jaar volkomen binnen de gevangnissen geïsoleerd. ulrike bijna 1 jaar in een dode vleugel aan een hersenspoelingsprogramma door sensorische deprivatie onderworpen, dat door een psychiater geleid werd. alle 4 gevangenen en hij die hier niet zit, omdat het bundesanwaltschaft voor zijn dood heeft gezorgd en ongeveer 40 andere politieke gevangenen zijn en waren aan een totale sociale deprivatie onderworpen — een deel daarvan ook aan sensorische deprivatie, o.a. margrit schiller in lübeck en de 4 gevangenen die de ambassade in stockholm bezet hebben.

het bundesanwaltschaft verzwijgt wat de zaak karakteriseert — dat het een wetenschappelijke gekoncipeerde machinerie is, die elk sociaal contact uitsluit, als zeis daartegen inbrengt dat wij door een 1 cm brede spleet over een afstand van 20 meter in deze vleugel 'spreek-kontakten' — zoals hij zich uitdrukt — zouden kunnen hebben — dus in een gesloten systeem als enige sociale waarneming maandenlang alleen een stem —

dan zegt hij daarmee alles over zich zelf.

in de situatie van volkomen isolatie wordt die 1 cm brede spleet zo te zeggen open gelaten, om aan informatie over de interactie van de gevangenen te komen: gudrun en ulrike kunnen — omdat in hun deel van de vleugel de akoestiek anders is — helemaal niet met elkaar praten. dat zijn hechtenisvormen zoals ze in die duur en intensiteit niet eens door het staatsveiligheidsapparaat van het 3e rijk, in wiens traditie u hier zit en argumenteert, besloten zijn — voorzover er ook in de situatie van uiterste onderdrukking niets is wat mensen meer nodig hebben dan sociale interactie.

heinze brandt van de (vakbond) i.g. metall, die 5 jaar in een concentratie-kamp zat, heeft gekonstateerd dat isolatiehechtenis kwellender is dan een concentratiekamp en dat een concentratiekamp makkelijker te verdragen valt dan isolatie, waarbij te konstaten valt dat er destijds geen sensorische deprivatie, zoals in de dode vleugel waar ulrike bijna 1 jaar in zat, bestond, maar alleen de vorm van sociale deprivatie waar alle gevangenen uit de raf ten dele sinds 4 jaar aan onderworpen zijn.

daarover zegt de grootte van de cellen niets. het klopt dat ik in een dubbele cel zit — nadat ik 2 ½ jaar in een in feite bijna vensterloos gat zat en misschien zijn de cellen van gudrun en ulrike een beetje groter dan die van andere gevangenen — maar wij hebben zo iets nooit verlangd. gevangenen kunnen hun cellen niet uitkiezen en wat wij verlangen is a l l e e n te worden behandeld als andere gevangenen hoewel het een totaal uitzichtloze eis is. want het bundesanwaltschaft dat hier konstateert dat isolatie, de vleugel, folter, de sociale en sensorische deprivatie privileges zouden zijn, zal zijn privilege politieke gevangenen te folteren om getuigenissen af te dwingen of hen te vernietigen niet neerleggen, omdat de isolatie, folter, bij de methodes van zijn counteractiek hoort.

zeis zegt dat wij 'beschikken' over....

waarom ontbreekt in die opsomming, dat wij niet alleen over die cellen, maar over een hele verdieping en ten nadele van andere gevangenen over 6 tot 10 man bewaking beschikken. evenals hier over een speciaal gerechtsgebouw, een speciale rechtbank, speciale wetten en speciale, namelijk dwangverdedigers, bovendien over het speciale dure hulpvertoon, het speciale privilege van een 1000 man sterk politieleger in stuttgart, alleen voor dit proces.

het is rotzooi—dit soort argumentatie van het bundesanwaltschaft dat alleen rationeel wordt als men het vernietigingsbelang erachter herkent. niet wij beschikken, maar het apparaat beschikt over ons en wel met een wetenschappelijk geplande en totaal georganiseerde totaliteit die uniek is. waarbij het niet bij de fysieke beschikking over ons dient te blijven— want de zin van die hele maatregel— isolatie— is de wil en de identiteit van de gevangenen te breken, dus ook een psychische beschikking over hen te krijgen.

het is onjuist dat de cellen 15 keer per dag opengemaakt worden. er zijn dagen waarop ze slechts 4 keer opengemaakt worden—d.w.z. we zijn 23 uur per dag alleen opgesloten en als u daartegen om zo te zeggen het opbouwen van sociale contacten met de cipiers—die er niet zijn, omdat we nauwelijks met hen praten—naar voren brengt, dan spreekt dat inderdaad voor zichzelf.

die hele stumperige en cyniese produktie van het bundesanwaltschaft is opgezet om de openbaarheid te misleiden:

b.v. is er natuurlijk geen mogelijkheid tafeltennis te spelen. dat laat u alleen van tijd tot tijd publiceren— evenals de zaak met de t.v.— omdat natuurlijk niemand tafeltennis met folter associeert. reëel was het nooit mogelijk.

ik heb weliswaar in alle kranten gelezen dat wij t.v. kunnen kijken— reëel was het in 6 maanden één keer mogelijk en daarbij viel te constateren dat in tegenstelling tot alle andere gevangenen tijden uitgezocht zijn waarin— als nieuw cynisme van de gevangenis en de senaat— uitsluitend het kinderprogramma te zien is.

de kool op het dak is leeg— als wij daar zijn. ik heb dat al eens gezegd wij waren al 6 maanden in stamheim voordat we toevallig en van ver eens een andere gevangene zagen.

dan staat daar

wij zouden geïsoleerd worden om ons te beschermen— omdat de gevangenen ons 'zacht uitgedrukt'— 'zacht' zou uw woord zijn geweest— afwijzen. en tegelijk vreest u toch maar dat wij opstanden 'provoceren'— 'provoceren' zou uw woord zijn geweest— nouja— die taal: wie provoceert is het bundesanwaltschaft.

maar ook dat schijnt moeilijk te zijn door de verscherpte onderdrukking in de gevangenissen, die met ons gemotiveerd wordt. onze ervaring is dat gevangenen ons niet afwijzen en u zou maar moeten luisteren als wij naar de luchtplaats daar gebracht worden— dat licht u waarschijnlijk in. misschien wilt u hier suggereren dat de gevangenen foto's van buback in hun kast hebben.

allebei gaat in ieder geval niet. of u beweert hier dat het apparaat zich tegen ons contact met andere gevangenen moet beschermen of ons tegen de gevangenen.

u bent gewoon dom, zeis.

wie deelt u nou iets mee, als u met snijdende domheid verklaart dat wij onze bevrijding zouden willen. er is één gevangene bij bewustzijn die dat niet wil. wij willen het inderdaad en niet alleen onze en niet alleen die van gevangenen.

bevrijding bijvoorbeeld van verrotte instituties zoals deze justitie, het staatsveiligheidsimperium van buback en tenslotte

van de burgerlijke staat— die u zo kenmerkend, door uw wrede beschikking over hem, definieert. in zoverre zijn wij voor u gevaarlijk, in de gevolgen van onze politiek en zelfs nog in de gevangenis.

dat stuk papier, dat u 1½ jaar geleden in een woning hebt gevonden en periodiek publiceert— waarbij het zich elke keer verbazingwekkend verandert— wat dient dat nou te bewijzen— nu— hoe rechtvaardigt het de isolatie van 40 tot 50 gevangenen, die het bundesanwaltschaft via de regionale openbare ministeries doorvoert. waarom rechtvaardigt het de institutionalisering van folter in tot nu toe 15 isolatievleugels?

het enige schandaal ervan is dat u het evenals de verdedigerskorrespondentie, dossierdelen, enz. vervalst in uw vernietigingskampagnes. inzet— het hier gebruikt om het feit te rechtvaardigen dat u van tijd tot tijd een paar van ons ombrengt/heeft omgebracht.

en dat is het wat hier aan de dood van siegfried hausner van belang is. u heeft hem niet op straat laten exekuteren— de oplossing die, nu geïmplementeerd, het bundesanwaltschaft de problemen, die politieke gevangenen zoal meebrengen, dient te besparen.

niet tijdens een aktie

maar als gevangene. en dat is wat bedoeld wordt: de vernietigingswil van het bundesanwaltschaft— voor wie het burgerlijk recht— waar het voor hem nog niet aangepast is— of de konventie voor de rechten van de mens een vodge papier is.

de moord op gevangenen heeft een andere kwaliteit dan de executie op straat. het is geen konfrontatie van de staat—hoe de krachtverhouding ook mag zijn—met gewapend verzet of gewapende politiek, maar het is de vernietiging van een door de staat totaal weerloos gemaakte en gekontroleerde mens.

ik verbeter daarbij nog eens.

het ging er bij die vervalsing van het protocol niet om dat henck gevraagd werd waarom hij de overplaatsing van siegfried hausner naar stammheim niet heeft verhinderd, het ging er om waarom hij er niet voor heeft gezorgd dat siegfried naar een kliniek werd gebracht waarin ernstige brandwonden en hoofdverwondingen behandeld kunnen worden. in plaats van naar een ziekenafdeling in een gevangenis, niet eens naar een gevangenisziekenhuis.

daarop heeft widera grijnzend geantwoord 'hij' was niet vervoerbaar ' letterlijk.

en daarop ik

'hoewel hij niet vervoerbaar was heeft het bundesanwaltschaft hem naar de ziekenafdeling van stammheim laten vervoeren. opdat hij daar sterft. hoewel het bundeskriminalamt bij de overgave bekend werd gemaakt dat hij wegens zijn schedelverwondingen naar een speciale kliniek gebracht moest worden.'

is toch heel eenvoudig: de instantie die het vervoer naar stammheim in plaats van een kliniek heeft bevolen laat daar vaststellen dat hij niet vervoerbaar was.

dat is de anatomie van de moord. de rol van de gevangenisarts. komt nog de rol van de pers bij, die dat allemaal tot nu toe verzwijgt.

de verwoestende werking—psychies en fysiek—van de isolatie is ook steeds, wanneer onafhankelijke artsen toegelaten werden; vastgesteld dat is de reden waarom aan de gevangenen een onderzoek door onafhankelijke artsen van hun keus geweigerd wordt. één van de redenen. in plaats daarvan heeft de rechtbank het lef van ons te verlangen dat wij ons vrijwillig aan onderzoek en maatregelen van de gevangenisartsen zouden moeten uitleveren, nadat

- 1e) deze artsen ons tijdens de dwangvoeding met maagslangen resp. druppelsonden tijdens de dorststaking in een riemenkonstruktie gemarteld hebben;
- 2e) deze artsen dwangnarkose uitgevoerd hebben; waarover anesthesisten verklaard hebben dat er in heel duitsland geen arts buiten de gevangenis te vinden zou zijn die een narkose onder dwang uitvoert, omdat dat levensgevaarlijk is. het bundesanwaltschaft heeft dat voorgesteld; witter, die de senaat nu aanbiedt. de staatspsychiaters op die lijst zijn allemaal van dat soort.
- 3e) deze artsen tijdens de hongerstaking van de politieke gevangenen aan 3 gevangenen het water hebben onthouden—bij mij als mediese maatregel 9 dagen lang
- 4e) deze artsen adequaat met de functie van concentratiekampartsen bij holger's, siegfried's en kat's dood een sleutelfunctie, zowel bij de uitvoering als bij de verhulling van de moord, moesten innemen en ingenomen hebben.
- 5e) deze artsen bij politieke gevangenen onder dwang psychopharmaca hebben gespoten.
- 6e) deze artsen zoals götte in keulen zich hebben laten gebruiken om het wetenschappelijke programma om ulrike te hersenspoelen in keulen uit te voeren—in ieder geval te controleren. götte werd pas bang nadat aan astrid duidelijk was geworden dat de psychiese folter ook het lichaam verwoest en zo zichtbaar wordt.

hij was toen—zoals henck hier—plotseling van mening dat de hechtenisvorm veranderd zou moeten worden. ik herinner er nog eens aan: henck heeft gekonstateerd dat de hechtenisvorm voor de toestand van de gevangenen verantwoordelijk is.

wij geloven niet dat, zoals hij dat zegt, 'mildere hechtenisvormen' nu nog 'een betere gezondheidstoestand' teweeg kunnen brengen, omdat de ervaring is dat deprivatieschade onder de voorwaarden van verzachte deprivatie niet meer herstelbaar is als het eenmaal op de fysieke toestand is overgeslagen zoals bij ons.

zeis heeft bovendien duidelijk gemaakt, wat het bundesanwaltschaft wil: het voorarrest duurt nu al 3 jaar—het zal minstens nog 3 jaar duren—dat zouden 6 jaar isolatie zijn, nu verscherpte isolatie door de uitsluiting van de advocaten—maar daarmee zou de strafhechtenis pas beginnen—d.w.z.:—en wij hebben helemaal geen reden daaraan te twijfelen—volgens de voorstellingen van het bundesanwaltschaft 9 jaar isolatie, vleugel. daarbij is misschien interessant te weten dat het ministerie van

Justitie van de deelstaat Baden-Württemberg van plan is Jan en Mijna het vonnis naar Bruchsal te brengen en voor ons daar al een vleugel heeft ingericht. Een van de bouwvakkers heeft de bouwplannen naar Croissant gestuurd: die vleugel is geluiddicht, in de muren zijn isolatielagen en er zijn dubbele deuren. Hij is zoals de vleugel in Stammheim op de 7e verdieping van de rest van de inrichting volkomen gescheiden en al voor het vonnis gebouwd.

Ik vraag in dat verband werkelijk en beslist niet aan het soort openbaarheid dat hier naartoe komt, omdat openlijke eksekuties ontbreken, of begrijpelijk is wat wij met vernietigingshechtenis bedoelen en waarom er voor ons geen andere keus overbleef en waarschijnlijk overblijft dan de hongerstaking.

samen met de beschikkingen van het Bundesanwaltschaft — 6 jaar voorarrest in isolatievleugels en dan nog de termijn van 3 jaar voor strafgevangenen is het doodvonnis, dat het voordeel heeft dat het niet uitgesproken hoeft te worden.

tekst 23

gerekonstrueerd aan de hand van het protokol in samenhang met de opheffing en het weer in werking zetten van het bevel tot in hechtenisnemen tegen ströbele 24-7-1975

gerekonstrueerd aan de hand van het protokol op 24-7-1976 in de samenhang van de opheffing en het weer in werking zetten van het bevel tot in hechtenisneming tegen ströbele

het verloop:

de senaat had binnen twee uur het 40 pagina's dikke protokol uit berlijn — natuurlijk van het bundesanwaltschaft.

toen werd onderbroken en er zijn telefoongesprekken gevoerd, die de rechtbank in berlijn ertoe gebracht hebben het voor dit vonnis opportu-ne besluit nog op dezelfde dag uit te vaardigen en wel met zo'n haast dat ströbele niet eens 'wettig gehoor' kreeg. natuurlijk was de procedure niet openbaar. ströbele was niet verdedigd, hij was niet eens aanwezig.

prinzling zou gisteren helemaal niet hebben hoeven onderbreken — men kan zich over die procedure niet eens verwonderen, nadat, om dit proces hier te ondersteunen,

binnen twee dagen wetten aangenomen zijn (en het van kracht worden — opdat het het doel bereikt — in tegenstelling met de normale parlementaire procedure drie maanden naar voren werd geschoven)

en dat stemt ook overeen met de uitsluitingsprocedures hier— in dit gebouw, dat inderdaad meerdere bestemmingen heeft— die zonder verdieding, zonder 'wettig gehoor' en zonder openbaarheid uitgevoerd werden— in een paar uur tijd— om de rechtbank hier van de last van voorbereide keuzeverdedigers te bevrijden.

ik dien het verzoek in—

nadat ströbele tot nu toe over de konstruktie van zijn ondersteuning van de kriminele vereniging van totaal geïsoleerde gevangenen niets kon zeggen, omdat hij aan zijn zwijgplicht als advocaat gebonden was — hem nu hier daarover te ondervragen;

en, als u dat zou afwijzen,

het protokol van zijn getuigenverhoor in het openbare proces voor te lezen.

en

ik wijs als tegenverklaring tegen uw besluit op een paar tegenstellingen, waarvan de definitie later nog te bespreken zal zijn:

de hele konstruktie van het bundesanwaltschaft tegen de verdedigers, die de rechtbank hier sinds januari '75 vanuit zijn belang bij een probleemloos proces en onder massieve druk van het bundesanwaltschaft (b.v. het besluit om verdedigersmateriaal en — post van crolissant toch in beslag te nemen, nadat het bundesanwaltschaft na de oorspronkelijke weigering van de senaat met een appel bij de 3e senaat van het bundesgerichtshof en massieve interventie had bedreigd) heeft overgenomen — de konstruktie, waar tenslotte de speciale wet ter uitsluiting van de verdedigers op gebaseerd is, is absurd.

ten 1e

de aanklacht is ten eerste kriminele vereniging in hechtenis — d.w.z.: de kriminele vereniging waarbij ströbele zich zou hebben aangesloten — aldus de formulering van de senaat, volgens de taalkonstruktie van het bundesanwaltschaft — ingevoegd, voordat hij zelf in voorarrest gezet werd — die kriminele vereniging bestaat uit in 8 gevangenis — 'in speciale, van de overige inrichting geïsoleerde afdelingen', zoals het genoemd wordt, geïsoleerde gevangenen.

maar wat de gevangenen verenigt — in de isolatie — dus hun scheiding van elkaar en van iedere sociale interactie is hun gemeenschappelijke, objectieve situatie van in een perfect veiligheidssysteem totaal gecontroleerde politieke gevangenen: wat hen als objekten van het regiem van politieke justitie objectief verenigt is de politieke justitie zelf. zij is de verbindingslijn van alle betrekkingen die ze kunnen aangaan — ook die met elkaar. wat elke betrekking in de totale isolatie van de totaal geïnstitutionaliseerde mens bepaalt, is de institutie. wat de objectieve samenhang van de gevangenen in hun scheiding organiseert, is het apparaat, de maatregel van de justitie zelf.

ik heb geen zin — 'ik ontzeg mij' zoals prinzing's formulering luidt — er over te praten in hoeverre — bijvoorbeeld tegen de grondwet — de bedoeling van die vereniging het plegen van misdaden, bijvoorbeeld tegen gevangenen is.

de manier van leven — volgens uw besluiten inderdaad eerder de manier van sterven — van gevangenen — dus door de justitie fysiek totaal gecontroleerde mensen, en hier met wetenschappelijke perfectie gecontroleerd — is onvermijdelijk legaal, als de staat en deze staatsveiligheidsrechtbank dat zou betwisten, wordt zijn slechts fysieke bestaan geïlegaliseerd. een tegenstelling, die niet meer oplosbaar is behalve door zijn fysieke vernietiging (dat is de zin van die argumentatie en dat is duidelijk aan de dood van drie politieke gevangenen uit de raf) of door zijn psychiatrisering — zijn psychische vernietiging.

het verwijt is ten 2e:

de ondersteuning (in tegenstelling tot de aansluiting). beide begrippen dagen heel onbevungen naast elkaar op in de besluiten van de strafsenaat — hoewel ze elkaar tegenspreken, wat ook alleen iets over het nivo van die maatregel zegt, over het nivo van deze rechtbank en het nivo van het bundesanwaltschaft, dat die hele nonsens heeft geproduceerd.

maar als dat wat de gevangenen in hun scheiding verenigt en elke handeling van hen bepaalt de hechtenis is, dus de speciale geweldverhouding waar ze het objekt van zijn — dan is dat het doel dat hen bepaalt; het doel of de doelen, zoals prinzing bij de ondervraging zei, van de hechtenis. om in de terminologie van de justitie te blijven — een essentieel doel van de hechtenis is waarschijnlijk strafbare handelingen te verhinderen; zijn essentiële doel kan nauwelijks zijn ze te plègen. de kern van de zaak is dat de verhouding gevangene/advokaat, de klient-verhouding zelf tot kriminele vereniging verklaard wordt.

over het verwijt dat de advokaten de 'organisatoriese samensluiting van de gevangenen in de hechtenis bevorderd' zouden hebben — dat zijn de formuleringen van prinzing — doordat ze de kommunikatie gehandhaafd hebben; valt nu alleen te zeggen dat tot de samenstelling van de gevangenen door deze rechtbank en door andere rechtbanken resp. gevangenisadministraties besloten is. d.w.z. als de diskussie van de gevangenen via het info — als een surrogaat van sociale interactie — een ondersteuning van hun samenhang zou zijn; dan staat dat in geen verhouding tot de ondersteuning door de justitie, die het fysieke contact tussen politieke gevangenen tenslotte heeft toegestaan. als samensluiting; — dat is de term in de taal van het gevangenisregiem — van gevangenen. wat dus overblijft is ondersteuning van gevangen verdachten, en wel alleen in hun strijd tegen de speciale hechtenisvorm, de isolatie — want het verwijt van het doorgaan van uit de hechtenis heeft men, nadat gebleken is dat er geen enkel feit is dat dat zou kunnen bewijzen en dat met de advokaten in verbinding gebracht kan worden — laten vallen.

maar de situatie van de gevangen verdachte is het onderwerp van de functie van de verdediger. daarvoor kan hij geen 'reklame maken' zoals de troosteloze formule van het bundesanwaltschaft luidt (want, om dat hier eens vast te stellen: er bestaat geen verdediger die ooit voor de raf reklame zou hebben gemaakt, voor haar doelen, haar politiek; dat is een antagonisme van ons begrip van propaganda en van zijn legale functie) — bedoeld wordt ook niet reklame in de besluiten van prinzing, de verzoecken van het bundesanwaltschaft en de besluiten van de 1e strafsenaat van het oberlandesgericht en tenslotte van het bundesgerichtshof — bedoeld en vervolgd wordt de poging tegen het vernietigingsbelang van het bundesanwaltschaft en hier bijvoorbeeld de geweldsmachinerie van de zo genoemde 'offensieve informatie' van buback tegenopenbaarheid te organiseren.

dus openbaarheid voor de situatie van gevangenen — en eigenlijk niet eens dat — om ze te verdedigen, nadat alle rechtsmiddelen tegen de rechtsinbreuken van het bundesanwaltschaft noodzakelijk hopeeloos moesten blijken. ik herinner er hier aan, dat astrid, ulrike en gudrun alle en door de druk van die tegenopenbaarheid uit de dode vleugel zijn gekomen, dat alle en de druk van die tegenopenbaarheid de scintigrafie bij ulrike heeft verhinderd — en dat kat hammer-schmidt pas — hoewel te laat — na de druk van de openbaarheid door artsen kon worden onderzocht, enz. d.w.z.: onderdeel, legaal onderdeel van de verdedigersfunctie is in deze procedures allang de verdediging van het leven van de gevangenen geworden: en niet alleen onderdeel — tenslotte de laatste functie die hij reëel in het arrangement van deze procedures — 'ter eliminering van ongewenste personen' zoals kitson zegt — kan hebben. op het direkt juridiese nivo kan hij niets meer beïnvloeden, hij heeft z'n functie verloren.

de zin

van de irrationele konstruktie van de 'kriminele vereniging in hechtenis' is vernietiging.

zijn doel is hier

1e) de vernietigingsstrategie tegen ons, tegen zich ontwikkelend verzet, in de openbaarheid te rechtvaardigen. zo is het een produkt van de psychologiese oorlogvoering.

2e) het systeem, waarin folter tegen politieke gevangenen in zijn drie functies: informatie-inwinning; hersenspoeling, dus propaganda; en tenslotte, waar dat niet lukt, vernietiging, toegepast kan worden, tegen het initiatief van geëngageerde verdedigers te beschermen. de ervaring van de laatste drie jaar laat zien — en dat heeft tenslotte die wet noodzakelijk gemaakt — dat de zaak alleen probleemloos verloopt

als het instituut van de verdediging in politieke processen opgeheven wordt, waar dat niet op tijd mogelijk was, zijn de verdedigers in deze procedures gekriminaliseerd of uitgesloten of hebben een beroepsverbod gekregen.

zo is die konstruktie een produkt van de politie of militaire taktiek, die op de daarachter zittende strategie van de counterguerilla wijst — zo is hij als konstruktie — en ik geloof, dat valt gemakkelijk te begrijpen — het model van een op zich irrationele counterargumentatie, zoals die zich in de tegenstelling die dit hele proces uitdrukt moet ontwikkelen — tot aan de speciale wet —, de tegenstelling — heldmann heeft dat hier eens geschetst — tussen normen- en maatregelstaat, die de transformatiefase naar het fascisme kenmerkt. het bundesanwaltschaft heeft met die argumentatie een wet, een speciale wet voor dit proces, doorgedreven.

als een maatstaf — van de institutionele fascisering, van de eksekutieve, legislatieve, propagandistische penetratie van de maatschappij.

dat het een wet is, is alleen — vanuit de institutionele voorwaarden en de institutionele ontwikkeling van de fascisering — een uitdrukking van de behoefte de vernietiging van de gevangenen in processen-verbaal, verordeningen, tenslotte wetten te legitimeren, zonder de doodstraf opnieuw te introduceren, omdat hij onbruikbaar is.

maar bij die compleet gekke konstrukties — die rationaliteit van de vernietiging, of die vernietigingskonceptie die gerationaliseerd wordt — is de speciale kwaliteit beslist niet, dat het systeem, de repressie, een oppositie tegen het fasciseringsproces — een voor het systeem gevaarlijke oppositionele strategie en de mensen die hem ontwikkelen en er in vechten — vernietigt; dat is gebruikelijk, tot het systeem zelf opgeheven is. het speciale is deze legitimatiepoging vanuit zijn algehele pretentie. wij zien daarin:

- 1e) de breekbaarheid, het verval van de legitimatie van de burgerlijke staat, van de burgerlijke maatschappij, vanuit de tegenstellingen van zijn reproductievoorwaarden door de kapitaalbeweging — dus de mogelijkheid van de revolutie,
- 2e) maar ook het verleden — de reaktionaire oplossing van dat legitimatieverval in een irrationele totaliteit, die er alleen in de overgang naar het fascisme en in het fascisme van het 3e rijk was.

het is geen wonder of niet toevallig, dat het nieuwe fascisme zich aan de argumentatielijnen van het oude houdt — niet zonder dat met de schizofrenie — b.v. van prinzing hier — voortdurend te willen betwisten.

over de beslissing in berlijn valt nog te zeggen — deze is binnen vier uur — vier uur na de onderbreking hier — nerzien,

omdat met de konstatering dat er geen verdenking bestaat ook die hele wet onbruikbaar wordt — de argumentaties en diffamering en vervolging, de hetzekampagnes van het bundesanwaltschaft voor de uitsluiting van de verdedigers verliezen in die beslissing hun onderwerp. daarmee valt of staat dit hele proces. wij wisten, dat ze opgeheven zou worden.

het bewijst desondanks,

dat de verdedigers uitgesloten en gekriminaliseerd zijn, omdat ze tegen het met de grondwet strijdige arrangement van dit proces, waarvan de centrale operator folter diende te zijn/is — zoals men aan de toestand van de gevangenen ziet — aan een legaliteit hebben vastgehouden, die door het bundesanwaltschaft ontbonden wordt. ontbonden als uitdrukking van een structurele verandering van de functie van de staat, die door de kapitaalontwikkeling bepaald wordt en waarin de grondwet zelf inhoudeloos is geworden.

waarin — zoals we gezegd hebben — de burgerlijke konstitutionele staat door de staatschutz (de staatsveiligheidsdienst, onder het kommando van het bka) — een eksakt begrip in tegenstelling tot verfassungsschutz (de westduitse bvd, letterlijk: 'grondwetsbescherming') — opgeslokt wordt.

wat de senaat, wat prinzing probeert, sinds hij als instrument van de staatsveiligheidsdienst in dit proces geschoven is— is op zich onmogelijk. want hij probeert:

ten 1^e)

het in de structuur van de mobilisering door de staat en in het konkrete plan van regering en bundesanwaltschaft ontwikkelde vernietigingsbelang tegen de oppositionele strategie van de stadsguerilla— dat de countertactiek hier in ons heeft gepersonifieerd— door te zetten. door te zetten in zijn beschikking over ons— en, om dat eindelijk eens te zeggen, door te zetten ook als richtlijn voor de behandeling van 50 andere politieke gevangenen in andere gevangenissen en in andere processen.

zo— in die functie voor de staatsveiligheidsstrategie— valt te begrijpen dat de senaat de isolatie ondanks de toestand van de gevangenen niet opgeheven maar geperfektioneerd heeft.

zo is het verklaarbaar dat hij 1 ½ jaar lang een onderzoek en behandeling door andere dan gevangenisartsen heeft verhiinderd— zelfs toen het konkrete alternatief de dood van een gevangene was.

zo valt te begrijpen wat hij in de formulering 'verdere veranderingen van de hechtenisvorm liggen niet in de bedoeling' voor de duur van zijn bevoegdheid— minstens nog drie jaar— heeft besloten.

zo valt ook de aankondiging te begrijpen telkens twee gevangenen— volkomen geïsoleerd van de sociale interactie, zoals die in de gevangenis mogelijk is, namelijk in een lege etage— in één cel te stoppen. de senaat weet— ook omdat het hier al gezegd is— dat de uitwerking van de isolatie na drie jaar door de konstellatie van slechts twee gevangenen moet kulmineren. hij heeft onderzoeken daarover uit het inbeslaggenomen verdedigersmateriaal ter kennis genomen. het is intussen algemeen bekend dat de senaat zich van de gevolgen van zijn besluiten bewust is— ze zijn hier in de toestand van de gevangenen zo te zeggen aanwezig. d.w.z.: de rechters kennen al het wetenschappelijke materiaal, dat in verband met de hongerstaking gepubliceerd is, en ze kennen alle gedetailleerde onderzoeken, die bij de advocaten in beslag genomen zijn— in die kennis zijn de maatregelen van de senaat verankerd.

ten 2^e)

moet de rechtbank proberen— dat is een speciale job van deze speciale rechtbank— de psychische en fysieke vernietiging van de gevangenen door isolatie— dus door de hechtenisvorm— vernietiging, die hier geen wettige basis heeft zolang de doodstraf afgeschaft is— dus de inbreuk op het recht, hier uitdrukkelijk van de grondwet, van de konventie voor de mensenrechten en het strafprocesrecht— als recht voor te stellen. dat heeft tot zulke tegenstrijdige pogingen geleid zoals: het feit van de isolatie te betwisten— dus de eentonige leugen in deze procedure sinds drie jaar—, en in tegenstelling daarmee de poging de isolatie via een werkelijk woekerende rationalisering door een veiligheidsmystiek te rechtvaardigen. tussen die twee argumentaties zijn er in dit waansysteem ook nog verbindingslijnen— bijvoorbeeld het idee om aan het vaststellen van de toestand van de gevangenen en dus de konstatering van de oorzaak in de hechtenisvorm te ontkomen, door— dat een onderzoek door onafhankelijke artsen als 'veiligheidsrisiko' afgewezen wordt.

dat betekent: niet eens een mogelijke bedoeling, het plan, de subjectiviteit van de gevangene is een veiligheidsrisiko, maar een toestand— folter en zijn uitwerking— waar hij als gevolg van de totale beschikking over hem onder lijdt.

of anders gezegd— de veiligheidssituatie is niet meer iets buiten de gevangene maar wordt naar binnen in hem verplaatst, en daar dient het probleem opgelost te worden: doordat hij gebroken of vernietigd wordt.

dat is niet overdreven. het is een uitdrukking van een structuur, die zich steeds openlijker op alle maatschappelijke terreinen doorzet— in de bestuurde processen van de massakommunikatie, de pogromkampagnes, het uitroepen tot staatsvijand, in de militarisering van de binnenlandse politiek, het bespionneren, het woekeren van de politie- en staatsveiligheidsmachine, de politieke penetratie van alle levensbereiken, de speciale wetten en de politiewet— enz.

het is ook konkreet niet overdreven. toen andreas hier zei dat de beslissing om de isolatie voor de komende drie jaar voorarrest niet op te heffen, een doodvonnis is, heeft hij nog een essentieel feit weggelaten— misschien omdat hij aannam dat het niet zover komt—

in bruchsa is voor de tijd na het voorarrest, maar al vóór het vonnis, een vleugel gebouwd, die geluiddicht is. cellen met dubbele deuren geluiddempende isolatie tussen de buitenmuren, uit beton, observatie door videosystemen, pantserglas enz. daarin is— en dat volgens het perfektionisme dat hier in deze kast zichtbaar is— de voltrekking van het vonnis, dat prinzing eens zal uitspuwen, gepland. dan natuurlijk zonder enige openbaarheid.

tekst: 24

20e procesdag

29-7-1975

wij hebben de bouwplannen, de berichten van gevangenen, die aan het ding hebben gebouwd en de ministeriële besluiten kennen. we voegen ze in de komende dagen, als ze niet inbeslaggenomen zijn, aan de dossiers toe.

de artsen hebben als gevangenisartsen bij de uitvoering, de versluring van het programma een strategische functie. en die zouden ze voor dit proces als onafhankelijke artsen ook hebben, en wel vóór ons, de deskundigen, die door de rechtbank uitgekozen zijn, volgens de criteria van het bundesanwaltschaft en de staatsveiligheidsdienst, hebben, nadat onder druk van de openbaarheid een onderzoek afgedwongen is, de job om anamnese en diagnose zó op te zetten dat daarmee de isolatie als oorzaak van onze toestand — de isolatie als onze toestand — hier niet gethematiseerd wordt. prinzing's reacties op henck's voorzichtige aanduidingen bewijzen dat. (zo heeft hij in de ondervraging krachtig geïntervenieerd, om te verhinderen dat henck de dagvaarding van specialisten op het gebied van de isolatieresearch 'noodzakelijk' noemt.) deze deskundigen zijn staatsveiligheidsartsen, en natuurlijk zijn ze als rechtbank-experts niet gekwalificeerd om over het syndroom waar jarenlange sociale deprivatie zich in uitdrukt te oordelen. er bestaan in europa slechts zes geleerden, psychiaters (resp. psychologen) die op dit gebied werken; het zijn die, die wij genoemd hebben, en zij zijn natuurlijk geen professionele rechtbank-experts en hun vak is niet de forensische psychiatrie.

de twee experts waar de senaat — aldus zijn formule — aan 'vasthoudt', zich aan wil vasthouden, zijn als reaktionaire rechtbankpsychiaters bekend. ze zijn in hun symbiose met de justitie vooringenomen en zijn natuurlijk ook niet gekwalificeerd omdat de forensische psychiatrie vergelijkbare hechtenisvormen en dus het hele complex van problemen niet kent — vanuit de uitzonderlijkheid van de hechtenisvorm voor politieke gevangenen ook niet kan kennen. de transactie die de senaat uitdacht, was; als er toch een onderzoek moet zijn, moeten de resultaten tenminste als signalen van ontoerekenbaarheid verwerkbaar zijn — als een andere mogelijkheid om aan de bedoelingen van de procedure — zoals al bij ulrike in keulen-ossendorf — tegemoet te komen.

wij zullen een onderzoek door rechtbankpsychiaters altijd en principieel afwijzen — zolang de senaat het recht van de verdediging om deskundigen te benoemen systematisch opzij schuift. het zou kunnen zijn dat wij op een gesprek met een van de psychiaters, die op de lijst van de senaat voorkomen, ingaan — onder de voorwaarde dat tegelijk tevens, shalli-ge of hassouna toegelaten worden.

de senaat moet — ook al is dat onmogelijk — afgewezen worden, omdat de criteria van zijn beslissingen nu — zoals alle niet-openbare beslissingen — volgens de direktieven van het bundesanwaltschaft, die van het staatsveiligheidsapparaat zijn; dat is nu onder de druk, die ontwikkeld is, ook niet meer te veranderen; d.w.z.: zelfs als prinzing het zou willen zou hij niet anders kunnen besluiten, want een onderzoek, dat vanwege de toestand van de gevangenen de verandering van hun hechtenissituatie verlangt (zoals overigens al henck gekonstateerd heeft dat de hechtenisvorm voor de toestand van de gevangenen verantwoordelijk is en rauschke, die het mogelijk resp. waarschijnlijk vond), belast de senaat. hij heeft, ik stel dat nog eens vast, deze hechtenisvorm verordent en direkt voor het begin van het proces verscherpt; hij handhaaft hem nu.

nati
pro
ces
3 m
— p
ves
liti
ma
teg
afv
als
dur
die
lij
de
no
tie
zo
de
wij
lic
tre
wo
re
op

natuurlijk is het afwijzingsverzoek zinloos — zoals e l k verzoek dat probeert dit proces aan de grondwet of zelfs alleen aan het strafprocesrecht te herinneren. zoals e l k verzoek van de verdedigers in de 3 maanden van dit proces zal het afgewezen worden, deze rechtbank —prizing— zit hier als in beton gegoten als onderdeel van deze betonvesting, en hij heeft— evenals zijn speciale entourage— de speciale politieke functie een geweldsverhouding— namelijk die van de klassenmaatschappij— als onverstoortbaar te propageren.

tegen immanente argumentatie is die functie onvermijdelijk immuun: afwijzingsverzoeken— v e r z o e k e n zullen hem nauwelijks storen. als dat mogelijk zou zijn— zou de totale programmering van deze procedure door het staatsveiligheidsapparaat, zijn planning tot in elk detail, die achter de procesvoering niet eens meer verborgen wordt, niet mogelijk zijn geweest.

de poging van de verdediging om politieke justitie, door in te gaan op normen en regels van de klassenjustitie in haar willekeur, haar fascistiese uitzonderingskarakter, te corrigeren, moet zinloos zijn.

zoals het onmogelijk gemaakt k o n worden, is de poging om ons te verdedigen in dit proces überhaupt met zichzelf in tegenstrijd: noch willen wij— noch k u n n e n wij verdedigd worden. wat mogelijk is, is voorlichting over het feit dat het geweldsysteem, dat hier via de senaat optreedt— alleen afgewezen: bestreden, ondermijnd en tenslotte omvergevoerd kan worden: door t e v o l u t i o n a i r e geweld. de maatregel van deze speciale rechtbank en iedere maatregel hiervan geeft opheldering daarover.

tekst: 25

21e procesdag

30-7-1975

brief van andreas aan de gevangenen
waarin hij de andere gevangenen uitlegt hoe de analyse op te bouwen valt

wij hebben de tekst van de 'verklaring over de zaak', die de vier gevangenen in stammheim januari '76 twee dagen lang aan de hand van een manuscript en notities hebben uitgesproken, niet.
manuscript en notities van de verklaring zijn in beslag genomen.

het is de belangrijkste tekst uit stammheim, omdat het een fundamentele analyse van de politiek van de groep bevat.

terwijl het hele proces op de band is opgenomen, werd dit deel - nadat prinzing 7 maanden lang een langere verklaring m.b.t. het proces heeft verhinderd - niet op de band opgenomen en - dat is belangrijk - ook niet schriftelijk geprotokolleerd.

deze drie fragmenten zijn aan het eind van de eerste dag toevallig meegeschreven. er is bovendien de brief van andreas, waarin hij de andere gevangenen uitlegt hoe de analyse op te bouwen valt.

wij gaan er van uit dat de gevangenen de verklaring zullen schrijven en hopen dat wij hem begin volgend jaar kunnen publiceren.

ivk

het verloop - gang van zaken, hoe we deze (ongeveer) ontwikkelen kort:

uit te gaan valt van beide lijnen: oktoberrevolutie en
dekolonialisering

de breuk - in de kapitaalverhouding - is begonnen bij de oktoberrevolutie. haar verdediging - dus haar dwang om te akumuleren - ontwikkelt analoog met de kapitaalbeweging ongetijdelijkheid, die zijn voltooide uitdrukking in het tegenover elkaar staande overkillpotentieel heeft: de verzelfstandigde machinerie door de oktoberrevolutie wordt de krachtverhouding in de metropolen - zijn geschiedenis: revisionisme; de ontwapening van de konfrontatie in de economie, in economische strijden - bepaald, die de politieke nederlaag van de westeuropese revolutie definieert - zo ook het klassenantagonisme als motor van de kapitalistische ontwikkeling en in het proces van de dekolonisering ontwikkelt zich de globale krachtverhouding - tussen kapitaal en revolutionaire klasse.

de beide lijnen komen samen op het ogenblik van het strategische evenwicht en het omslaan naar het strategische defensief van het kapitaal: de vietnamoorlog.

dan: imperialisme - de imperialistische keten; daarin de reproductie van de hegemonie van het Amerikaanse kapitaal en de zijn heerschappij karakteriserende producties- en verwerkingsvoorwaarden (in de dieper staande formaties) van de accumulatiecentra van het kapitaal.

ten derde: geschiedenis - de oprichting van de bondsrepubliek als politieke agent van het us-kapitaal en counterstaat in de koude oorlog; de machteloosheid van oud links, haar defensief vanuit haar verlegenheid met de oost-west-tegenstelling - tot aan het eind van de rekonstruktieperiode, de breuk tussen productiesfeer en cirkulatiesfeer in de crises van de 60er jaren in alle accumulatiecentra van het imperialisme door de 3e reële faktor - haar determinatie door de bevrijdingsoorlogen aan de periferie, hun invloed, de kosten, de door hen aan het kapitaal opgedrongen technologische ontwikkeling: elektronika b.v. - bepalen de poging van de strategische rekonstruktie van het kapitaal -

dus:

de intensivering van de uitbuiting, de uitbreiding en verbetering van de machinerie, de verplaatsing van de investeringszwaartepunten, de repressietechnologieën - (opleiding - staat) -

d.w.z. bepaald door de militaire verdediging van het vrije kapitaal naar buiten toe, door de politieke begrenzing van zijn ontwikkeling (door de omsingeling), loopt de herstrukturering tussen en tegen de economische druk van de apolitieke klasse in haar door het kapitaal bepaalde organisatie - de arbeidersstrijd - en de militaire, economische, ideologische druk van de politiek van de klasse: de bevrijdingsoorlog.

(ideologische druk: dat zou geanalyseerd moeten worden — antikomunisme, psychologische oorlogvoering als uitdrukking van de crisistoestand, van het defensief enz — s o c i a l d e m o k r a t i e , sociaalstaat, planstaat enz.)

daarmee is de geforceerde technologische ontwikkeling verklaard en het is deze ontwikkeling die het eerst — vanaf '66 — het gebied, dat zij direct de-ideologiseert en moet bepalen, politiseert: via de arbeidsmarkt en de door de staat gedragen structuurreform (men kan zeggen als voorwaarde van zijn uitgebreide reproductie) de fabriek universiteit, omdat het proces vol tegenstrijdigheden verloopt, ontstaat een intelligentsia, die in de tegenstelling tussen burgerlijke wetenschapsideologie en de organisatie van haar opleiding resp. de verwerkingsvoorwaarden van haar vaardigheden een radikaal bewustzijn van haar proletarisering ontwikkelt.

zij vindt in dit proces — proletarisering (die zich eerst moet openbaren: deklassering, onteigening) — politisering een natuurlijke oriëntatie niet aan het gedepolitiseerde, apolitiek gehouden proletariaat van de metropool (waar ze objectief meer toe gaat behoren dan omgekeerd, door de dequalificatie van de arbeid in de produktie en de reproductiesector enz), maar met het subjeet van dit proces: de bevrijdingsbewegingen.

ze 'identificeert' zich en wordt via dat wat beaufre 'psychologische reacties' noemt — de grote mobilisering van '67-'71 — bondgenoot, want haar politiek ontworpen de maatschappelijke consensus in alle metropolen: zij realiseert voor de eerste keer in nieuwe vormen van verzet en actie de massale weigering in de metropolen als beweging en als revolutionaire mogelijkheid. ze ondermijnt op het gebied van de ideologische reproductie de metropolenmaatschappij, doordat ze de behoefte naar een zinvol, menselijk leven — als ontkenning van de kapitalistische produktie duidelijk uitspreekt.

uitgaand van de radikaalste en verst ontwikkelde uitdrukking van het imperialisme — de vietnamoorlog — volkenmoord — en

van de radikaalste vorm van negatie: de bevrijdingsoorlog — kon de studentenbeweging tot een totaal nieuw begrip van het kapitaal, van de staat en van de door de produktiewijze en institutie opgedrongen structuur van maatschappelijke verhouding komen: de vervreemding.

zo lang als ze dit begrip in beweging kon omzetten en kon houden, was ze daarmee reële functie van de revolutionaire oorlog, omdat haar kultuurrevolutionaire bewustwording de transmissie was, die de voorwaarden van de militaire agressie, de passieve consensus binnen het us-statensysteem, heeft opengebroken. daarmee de voorwaarden voor de door het kapitaal bepaalde consensus in de metropolen begreep: de uitbuiting van de periferie.

hetgeen noodzakelijk nieuwe vormen van de repressie in de metropolen moest ontwikkelen en zo nieuw bewustzijn: dus de identiteit van de repressie naar binnen en naar buiten daarmee het begrip van de internationale strategische samenhang, van nieuwe vormen van het verzet en van het offensief: guerilla.

daaruit ontwikkelt zich een nieuw bewustzijn van de dialectiek tussen bevrijdingsoorlog aan de periferie en verzet in de metropool: proletarisch internationalisme — nieuw klassenbegrip vanuit de bevrijdingsoorlog — wereldproletariaat.

niet alleen dat de guerilla de consensus verwoest — aan haar wordt een reële verwoesting: diffusie zichtbaar (die augstein als 'verloren bestaan van de eenheidswerkelijkheid' van de bourgeoisie betreurt).

in het verval, omdat dit proces geen klassenbasis heeft, raakt een deel van de beweging onvermijdelijk in 't slop — er ontstaat een subcultuur resp. een tandenloze esoterika, die nog in de situatie van de uitgestoten — het ghetto — naar eilanden van privilegering zoekt. het grootste deel wordt geïntegreerd in de instituten: daar ging geen mars naartoe, maar de banale gang van burgerlijke karrières wat overbleef was de 'uiterst kleine minderheid', die de identiteit van haar bewustwording, haar existentiële mogelijkheid als ontkenning heeft ontwikkeld — strategies begrepen: de stadsguerilla.

dat zou deze fase zijn — n i e u w links, haar sociaalekonomies potentieel, haar kracht en haar noodzaak.

met de sociaaldemocratie aan de macht kon ze door de staat ingepakt worden — in een proces waarin aan het begin de in de amnestie verpakte belofte van een hogeschool-hervorming stond, die in de ontwikkeling van het globale klassenantagonisme en zijn reflexen in de metropool duidelijk maakte wat hervorming als strategie van het kapitaal is: repressie — numerus clausus, beroepsverboden enz — omdat zij — dat is

haar voorwaarde— niet in het proletariaat verankerd was en massale politieke integratie van intelligentsia en proletariaat alleen in revolutionaire situaties plaats vindt— In de revolutionaire organisatie, d.w.z. in de politieke aanval van de klasse, en niet in de bovenbouw.

vervolgens : sociaaldemocratie— haar functie voor de rekonstruktie van het kapitaal in zijn strategische defensief en haar projekt : juridisering en verstatelijking van de maatschappij, maatschappelijke toeigening van de repressie, fascisme als institutionele strategie binnen en tussen de staten, gefixeerd op de methode van heerschappij-beveiliging die het kapitaal tegen de bevrijdingsbewegingen aan de periferie heeft ontwikkeld: counterinsurgency. haar functie als regeringspartij van de imperialistische leidende macht in westeuropa voor de strategie van het Amerikaanse kapitaal. in de eg en in de navo als organisator van nieuwe onderwerpsstrategieën van het kapitaal tegen de bevrijdingsbewegingen aan de periferie.

nu is te verklaren, hoe het proces van de crisis, recessie en repressie, door de guerilla, de aanval en de reactie, die zich door haar openlijk moet laten zien, militair naar binnen overgedragen (ook vanuit de structuur van de repressiemachinerie) de demarkatielijnen in de metropolen als een deel van het front van de bevrijdingsoorlog definieert. doordat zij begint te vechten (de wapenstilstand breekt)— vanuit haar geschiedenis : proletarisering — vanuit die ondervinding van het apparaat en haar voorwaarde : haar analyse— haar begrip van het verzet en de aanval : gewapende proletarische politiek— de twee pijlers van de stadsguerilla :

1e

protagonist van de klassenkonfrontaties in de metropolen; van de ontwikkeling van de demarkatielijnen tussen arbeid en kapitaal / imperialistische staat naar het front, als verzet tegen het proces van de binnenlandse fascisering, en operator van het zich in westeuropa ontwikkelen de verzet tegen de brd als kernstaat van de Amerikaanse strategie—

2e

politiek-militaire functie op de buitenste lijnen van het offensief van proletarische politiek in de bevrijdingsoorlogen van de volken van de derde wereld, van het front waar het kapitaal zijn politieke grens heeft bereikt— functie van het proletarische internationalisme.

op het nivo van de klasse ontbreekt hier het moment van de tactiek, ze kan alleen subjectief beginnen, dus bewust, dus vóór zichzelf te vechten, wanneer ze beweging, front wordt, en tenslotte het nivo van de strijdende, de revolutionaire organisatie bereikt.

uit de demarkatielijnen van de repressieve pacifikatie, die de politiek van het kapitaal door onderdrukking en vervreemding van de behoeften en door institutionele strategie trekt, kan tegen de nergens zo als in de brd ontwikkelde en doorgevoerde repressietechnologieën van het antikomunisme alleen een front worden door gewapende strijd en het tegen de kontrarevolutionaire legaliteit georganiseerde verzet, dat door de gewapende strijd ontwikkeld wordt.

guerilla in de metropool is dus tactiek— als de initiator van het rekonstruktieproces van de klasse, subjectief moment van de herovering van het klassenstandpunt. door haar begint de klasse als (potentieel) antagonistisch proces tegenover de strategie van het kapitaal— de dode institutionalisering en legitimering van de produktieverhouding— te functioneren. door haar wordt die potentie voor het kapitaal— zijn staat—gevaarlijk. door haar ontwikkelt zich in de dialektiek van repressie en verzet

klassenbewustzijn.

maar als de klasse strategie is, is klassenbewustzijn het moment van proletarische politiek, van haar tactiek, haar autonome organisatie en het proletarische internationalisme— van de eenheid van de strijd tegen het imperialisme aan alle fronten.

we bekijken de zaak op twee nivo's— in hun dialektiek tegenover elkaar, die tegelijk over de mogelijkheid en de aktualiteit van revolutionaire politiek in de metropool spreekt.

1e)

de binnenste lijn, dat is de tendentiële ineenstorting van de kapitaalverhouding— wereldwijd— door het militaire, politieke, economische of defensief van proletarische politiek uitgaand van het front— de bevrijdingsoorlog van de volken van de derde wereld— die een eenheid vormt met de sociale revolutie aan de periferie.

2e)

de invloed op de buitenste lijn, de crisis, de reagerende kapitaalbeweging en haar politieke uitdrukking— de overgedetermineerde staat van het kapitaal in de akumulatiecentra. zo ook de processen van de concentratie van het kapitalistische kommando, de processen van de nieuwe samenstelling van het kapitaal, daarmee het technologische proces, de perfectie van de machinerie— de kisisachtige poging van het behoud van kapitalistische ontwikkeling vanuit het d e f e n s i e f. daarmee ook de nieuwe samenstelling van het proletariaat en nieuwe vormen van repressie en insurrektie in de metropool: de noodzaak van gewapende politiek.

wij gaan daarbij van één front van de klassenstrijd in de bevrijdingsoorlog uit, van een demarkatielijnen binnen de metropool en een demarkatielijnen tussen socialisties blok en imperialisme. te verklaren is — d.w.z. dat zal de poging zijn en wel histories: noodzakelijk en struktureel: mogelijk— hoe wij uitgaand van het offensief van proletarische politiek in de revolutie-oorlog en de sociale revolutie in de derde wereld in de centra moeten strijden, om de demarkatielijnen van de klassenstrijd hier in een open front te veranderen, de globale economische crisis van het kapitalisme in zijn uiteindelijke politieke.

we onderzoeken minder dan de orthodoxe discussie de grens van de kapitaalontwikkeling vanuit zichzelf, maar vanuit de globale, met de bevrijdingsoorlogen door de p o l i t i e k van de revolutionaire klasse bepaalde kapitaalverhouding, dat ontwikkelt onvermijdelijk een begrip van de basisrelevantie van de politiek waar het strategische projekt van de guerrilla in de metropool op gebaseerd is, waarover we verder weinig zullen zeggen, nadat bekend is geworden dat de rand-corporation onze teksten analyseert.

het is dus de vraag, hoe de speciale histories mogelijke vorm van revolutionair geweld bereikt kan worden, die met het institutionele gebruik van de macht overeenstemt, en wel in een op de revolutionaire breuk gericht begrip, een definitie van de reactie in europa, die tegenover de massa-aktie alleen zin kan hebben, als die de ervaring van het front van de globale gewapende strijd integreert.

hoe meer het kapitaal zich organiseert en in de staat indringt, des te meer komt het probleem van de vorm van strijd naar voren, die de ontwikkeling hier versnelt, die de economische klassenstrijden in hun internationale defensief offensief duidelijk maakt— want geweld is een economische macht—

en het probleem van een daarin gedefinieerde, politiek-militaire aktie van de revolutionaire avantgarde, die in de crisis in de metropool direkt ingrijpt en zijn oplossing vóór het internationale offensief van de bevrijdingsoorlog bepaalt.

het onderwerp van de analyse is te ontdekken in welke verhouding beide functies al bestaan, waar en hoe we moeten aanvallen om de verbinding te leggen.

benjamin — nog eens — zegt:

'het subjeet van histories inzicht is de strijdende, onderdrukte klasse. bij marx treedt zij als de laatste geknechte, als de wrekende klasse op, die het werk van de bevrijding in naam van generaties van geslagenen ten einde voert. dit bewustzijn, dat voor korte tijd de spartakusgroep nog eens heeft doen gelden, was voor de sociaaldemokratie van oudsher stuitend. in de loop van drie decennia slaagde ze erin de naam van iemand zoals blanqui bijna uit te wissen, wiens uitspraken de vorige eeuw heeft doen schudden. ze had er plezier in de arbeidersklasse de rol van een bevrijder van toekomstige generaties toe te dichten. ze sneed daarmee de pees van zijn beste kracht door. de klasse verloor in die school zowel de haat als de offerbereidheid. want beiden voeden zich met het beeld van de geknechte voorouders, niet met het ideaal van de bevrijde nakomelingen.'

die bepaling van benjamin is fundamenteel. want het ontwerp van een tot socialisties verklaarde utopie kan altijd alleen de poging zijn de revolutie als waar attractief te maken en zo haar konjunktuur te v e r w a c h t e n. de revolutie is alleen reëel als negatie van het bestaande, als de verwoesting ervan, het stukbreken van de kapitalistische produktieverhouding — economies, militair, kultureel, ideologies. de functie van de utopie is volgens alle ervaringen een vorm van schikking naar het slechte heden.

het moment waarop de imperialistische beweging van het in de brd opererende kapitaal kwantitatief en kwalitatief als agressief en expansionistisch tegen de derde wereld duidelijk werd is noodzakelijkerwijs met het (eerste) moment van de crisis van het westduitse monopoliekapitaal in zijn ontwikkeling sinds '45 samengevallen.

het op dit punt beginnende proces kenmerkt het eind van de naoorlogse tijd, die gekarakteriseerd was door voorspoed en de opkomst van het us-imperialisme als leidende wereldmacht — het kenmerkt het eind van de onbetwiste hegemonie van het us-imperialisme en is als uniform proces tegelijk reflex van de politieke en economische invloed die de zegevierende vietnamese bevrijdingsoorlog, het offensief van de bevrijdingsbewegingen in de 3e wereld op het us-imperialisme had en daarmee op zijn wereldwijde statensysteem.

in de brd kwam de reactie op het kapitaal politiek tot uitdrukking in veranderingen in de ideologische en repressieve staatsapparaten, die het begin van de transformatie van de burgerlijk ingerichte staat naar de fascistische staat signaleren.

met het ook formeel op zijn zetten van de oppositie: de vorming van de grote coalitie, was duidelijk geworden dat oppositie in deze staat alleen buitenparlementair, antiparlementair, tendentieel illegaal kan zijn.

dat betekent niet, dat de spd niet al eerder, niet al sinds '45 principieel bereid was voor het us-imperialisme in de brd op te treden; nadat zij voor een deel al na '33 had geprobeerd met de fascistten te kollaboreren — zij was er altijd toe bereid, haar geschiedenis als partij is de geschiedenis van het kapitalisme in de crisis, dat niet herkend te hebben zegt alleen iets over de illusies van links hier, die natuurlijk door de toetreding van de spd tot de grote coalitie in rook moesten opgaan.

het elimineren van ook maar de schijn van inhoud in de na '45 opgelegde parlementair-demokratische huls en het tenslotte openlijk terugdraaien van de parlementaire instanties tot een apparaat van louter ja-klunkers; bovendien de likwidatie van de uitgeholde en gehavende rituelen van parlementaire oppositie

waren een uitdrukking van de noodzaak om de imperialistische staatsmachine aan de veranderde reproductie-voorwaarden van het kapitaal aan te passen; zijn efficiëntie te verhogen voor de beveiliging van de door de verandering van de mondiale krachtverhouding bedreigde kapitalistische productie.

in de usa zelf had dit proces zijn tegenstelling in de opstanden van het zwarte volk, dat in de ghettos altijd al aan een openlijk fascistisch systeem onderworpen was — en in de groei van de massale beweging tegen de oorlog in vietnam.

in de brd ontwikkelde zich, vanuit de transformerende, kwalitatieve verandering van de imperialistische staat, de studentenbeweging als tegenstelling.

het was de laag van intellectuelen, hun opleiding en sociale positie als fossielen uit het tijdperk van het concurrentiekapitalisme, die door de veranderingen in de bovenbouw direkt getroffen waren.

de functie van de intelligentsia — drager van de ideologie van de burgerlijk-demokratische rechtsstaat, van zijn politieke en kulturele waarden — kwam in tegenspraak met haar nieuwe functie als controleur en technicus in het monopolistische productieproces — evenals de imperialistische staat in de vorm van de burgerlijke rechtsstaat met zijn hele ideologie van de ontwikkeling van het internationale kapitaal in het strategische defensief bij het tegengaan van de daling van de winstvoet over het algemeen dysfunctioneel worden zich reaktionair moet opheffen, naar de fascistische staat getransformeerd wordt.

deze staat heeft geen intellectuelen en technici meer nodig die nog nadenken over de zin van hun werk en over de ideologie van het systeem. hij heeft intellectuelen en technici nodig die probleemloos als deel van de machinerie van de winstproductie fungeren en de zin van hun bezigheid, hun identiteit in het doel van de productie, de winst, vinden.

dat betekende, dat de opleiding geherstructureerd, aan het belang van het internationale kapitaal aangepast moest worden en dat de privileges van de intellectuelen dus afgeschaft moesten worden.

voor zover het protest van de studenten zich tegen die penetratie van het us-kapitaal als heerser op het gebied van de opleiding richtte en daarmee de instandhouding van de privileges bedoelde, was het een zin-

loos appél aan de heersende klasse, waarvan het reactieve conservatieve moment door de klassensamenstelling van de studentenbeweging bepaald was.

maar wat het protest van de studentenbeweging zijn inhoud gaf, wat de breuk en de stap naar de ontwikkeling van de klassenstrijd op een kwalitatief nieuw nivo: van het verzet en het offensief mogelijk maakte, was,

dat het, op de veranderingen van de ideologische en repressieve staatsapparaten gebaseerd, tegen de imperialistische staat gericht, direkt met hem gekonfronteerd moest zijn, en dat het de samenhang van die verandering met de verandering van de krachtverhouding in de wereld, dus de onverdeeldheid van het imperialistische systeem begreep en daardoor anti-imperialisties, internationalisties was.

de studentenbeweging, die enerzijds de voorwaarden voor een kwalitatieve sprong in de ontwikkeling van de klassenstrijd creëerde, objectief zonder dat zelf te realiseren klassenstrijd was, kon zelf als massabeweging die sprong niet maken,

omdat er nog geen gewapende strijd, geen guerilla was. zij kon die sprong niet maken, omdat ze uit zichzelf — zonder de motor van de gewapende aktie — noch de kracht daarvoor kon ontwikkelen noch überhaupt de noodzaak en mogelijkheid kon begrijpen. dat uit die aktie de anti-imperialistische guerilla: de raf voortgekomen is, is daar niet mee in tegenspraak.

maar de subjektiviteit van de massabeweging vervloog — in de klassenspecifieke bekrompenheid van het kleinburgerdom, dat zelf zijn radicaliteit niet in proletarische politiek veranderen, zijn militantie niet organiseren, niet uit zichzelf — vanuit zijn deklassering — de funktie van de proletarisering verwerven, zichzelf niet als revolutionair subjekt begrijpen kan en wil.

'de kleinburger — zegt marx — kan alleen een revolutionaire positie tegen de bourgeoisie handhaven zolang het proletariaat achter hem staat.' achter de studentenbeweging stond de proletarische politiek van de vietnamese bevrijdingsoorlog, van de opstand van de volken van de derde wereld — maar omdat de studentenbeweging zich in haar revolte van de dimensie van haar bewustwording en haar eigen proletarisering niet bewust werd, moest het onmiddellijk optreden van de counterbeweging van de staat in de eenheid van repressie en integratie tenslotte het bewustzijn van de samenhang van de strijd hier met de strijd van de volken in de derde wereld verwoesten en de revolutionaire positie van de massabeweging in laten storten: niet meer de proletarische politiek achter haar, maar de konfrontatie met de staat van de sociaaldemokratie bepaalde haar positie en leidde tot het verlies van haar subjektiviteit.

wat ons tot subjekt maakt, is de strijd tegen de vervreemding als strijd tegen het apparaat 'waarin deze vervreemding belichaamd is.'

omdat de studentenbeweging het begrip van het proletariaat — zijn marxistische bepaling zoals die zich in de bevrijdingsoorlogen van de volken van de derde wereld daadwerkelijk uitdrukte — niet vatte, had ze tenslotte ook geen wezenlijke moeilijkheden om de realiteit van het imperialisme als wereldsysteem weer uit haar bewustzijn en uit haar praktijk te verdringen. de countertaktiek van de staat: de amnestiewet berekende dit proces van verwijdering van de realiteit van vervreemding als zijn belang, bevorderde het als maatregel van de officiële restauratie van de burgerlijke klassensaamhorigheid, het alternatief voor dat aanbod van korrumpeling was de bedreiging met vervolging door de staat, de kriminalisering. de door de spd mogelijk gemaakte terugkeer naar de oude klasse verstikte anti-imperialisme en internationalisme, wiste ervaringen uit, restaureerde de identiteit met de staat, in plaats van de identifikatie met de bevrijdingsbewegingen in de 3e wereld als haar specifieke funktie te ontwikkelen.

de studentenbeweging beperkte zich tot de direkte realiteit van de metropool bondsrepubliek als uitgangspunt van haar denken en handelen; ze hield één sektor van de konkrete totaliteit van het wereldsysteem voor 'de hele realiteit', dus de schijn voor de werkelijkheid — en gaf daarmee de voorwaarde voor elke dialektiek op. ze kan deze realiteit alleen nog lineair opvatten, haar praktijk draait rond in de cirkel van de reproductie van de kapitaalverhouding en zo bewijst ze niets anders dan haar ongeschiktheid om spontaniteit vorm te geven, d.w.z. haar ongeschiktheid tot de breuk.

omdat ze door zich af te keren van de konkrete realiteit en haar geobjektiveerde proletariaatsbegrip, tenslotte de strijdende volken van de derde wereld alleen nog tot objekt van aanmatigende pseudo-analyse kon maken, vanuit de positie van de chauvinistische blanke van de metropolen over het karakter en het perspectief van deze strijden pie-

kerde —

maar in de strijdende volken van de derde wereld de proletarische massa's niet meer herkende, die niets te verliezen hebben dan hun ketenen' en die de kern van het wereld-proletariaat geworden zijn, d.w.z. in en door hun opstand de avantgarde van de proletarische revolutie, en in hen dus ook niet meer zich zelf herkende —

was inhoud van de politiek van de studentenbeweging vanaf dat moment niet meer internationalisme, anti-imperialistische strijd in het centrum van het wereldsysteem, solidaire actie met de bevrijdingsbewegingen en dus verbindingslijn met hun strijd hier, was haar actie niet meer militant, haar perspectief niet revolutionair: gewapende strijd — maar het probleem van haar politiek was alleen nog hoe ze aan dat wat in haar geobjectiveerde begrip het proletariaat van deze metropool voorstelt kon komen: aan de waar, het ding, koopbaarheid; was wat zij verbindingslijn noemde: projectie van haar problemen op de massa's, haar beroep op de massa's: het zich achter hen verschuilen;

was wat zij als internationalisme en anti-imperialistische solidariteit kenmerkte: liefdadigheid;

waren haar acties: rituelen in de weer naar boven gehaalde voden van de 3e internationale; haar perspectief: stalinistische sektievorming. de imperialistische realiteit was in ieder geval haar probleem niet meer.

zoals ze enerzijds zonder begrip van het wereldsysteem niet tot transformatie van de beweging, van haar massale potentie naar gewapende proletarische politiek kon komen en dus niet tot revolutionaire taktiek in de metropolen in het kader van het strategische offensief van de strijdende volken van de derde wereld, waarin die taktiek tot strategie zal uitgroeien,

zo moest ze zich anderzijds verwijderen van de bevrijdingsstrijden in de 3e wereld, van de anti-imperialistische strijd in de wereld. moest ze — omdat er zonder de reële, praktische, integrerende relatie met dit proces alleen nog die mogelijkheid en dat perspectief is — opportunisties, sektarisch, revisionistisch worden. moest ze het begrip van het imperialisme tot een lege abstraktie reduceren: een frase in de sektentaal.

de hoogtepunten van de beweging bepaalden ook haar ommeswaai, de stap terug — naar het herstellen van de breuk in plaats van die te ontwikkelen.

toen tijdens de mei-demonstratie van de apo (buitenparlementaire oppositie) in berlijn 30 000 mensen bijeen waren, en 5 dagen later net zoveel voor de demonstratie tegen de noodtoestand-wetten naar bonn kwamen, was de apo daar beland waartegen ze in actie gekomen was: ze streed met parlementaire middelen.

nadat 'het breken van de spelregels', d.w.z. de burgerlijke legaliteit, haar de ontwikkeling van identiteit, van subjektiviteit mogelijk had gemaakt, streed ze tegen de legalisering van het inzetten van het leger in het binnenland met programmaties lege handen, was zij bij het burgerlijke antifascisme beland, bij de verdediging van de konkurrentie-kapitalistische rechtsstaat tegen de monopolie-kapitalistische planstaat, bij kleinburgerlijke oppositie en revisionisme.

op de demonstratie tegen de noodtoestand-wetten in bonn — en wij gaan daar zo uitvoerig op in, omdat daarmee duidelijk wordt waar het om gaat en wat er bij de scheiding van die beweging van ons, hoewel wij haar niet hebben losgelaten, heeft meegespeeld — heeft de apo zich van haar eigen anti-imperialistische bewustzijn beroofd, de dimensie: internationalisme en daarmee haar politieke relevantie opgegeven. ze demonstreerde, door haar vreedzaamheid, dat de wetten niet tegen haar gemaakt zouden worden, dat proletarische politiek niet haar zaak is. dat zij de onverdeeldheid van het wereldsysteem, dus de eenheid van de strijd tegen het fascisme van de imperialistische staat en de gewapende strijd van het vietnamese volk niet meer wou zien. ze demonstreerde — vreedzaam en zonder samenhang meer met vietnam — haar verwijdering van de realiteit, daarmee haar afstand van het proletariaat, wat haar houding tegenover proletarische politiek is sindsdien: liefdadig, verwaand, godstaand, gecieerd.

haar houding tegenover de politiek van de imperialistische staat is sindsdien: angstig, medeplichtig, corrupt, haar houding tegenover de realiteit gebroken, verwoest, vervreemd.

wat franz fanon aan het begin van de 60er jaren vanuit de ervaring van het in opstand komen van de volken van de derde wereld konstateerde: dat men met alleen maar woede, haat, spontane actie 'in een nationale oorlog niet kan overwinnen, de verschrikkelijke oorlogsmachine van de vijand niet op de vlucht kan jagen', dat kwam overeen met de wezenlijke ervaring van de studentenbeweging in de metropolen: dat spontaneiteit, revolte te integreren is, als die zich niet bewapent.

de algehele tegenstelling (in de studentenbeweging tot uitdrukking ge-

bracht in het protest tegen de imperialistische oorlog) brengt de guerilla te weeg. haar strijd in de metropool is daar de uitdrukking van en zij werkt door en voor deze tegenstelling, dat is haar mogelijkheid en zij kan in deze fase niets anders, vanuit de situatie van subjektieve zwakte van het proletariaat hier, als strategie formuleren.

haar politiek

kan het transformatieproces van de imperialistische staat — de ontbinding van burgerlijke rechtsstatelijkheid (en van haar ideologie) — in de economiese, dus politieke, dus kulturele crisis — die onafwendbaar is — niet bepalen en zeer beslist niet verhinderen. ze kan het zich in de polarisering ten nutte maken. doordat ze het laat zien en haar aktie het als re a k t i e duidelijk maakt, laat ze de voorwaarden van revolutionaire politiek zien en maakt daarin haar strategie duidelijk.

maar het is fout om te zeggen, dat het apparaat, dat nu tegen de stads-guerilla opzwelt, niet op haar gericht zou zijn maar op legalisties links — het richt zich via ons, via de politiek van de stadsguerilla, op de steeds aanwezige potentie van de opstand en de overtrokken reactie van de staat (evenals de tegenstrijdige ondubbelzinnigheid) heeft zijn voorwaarde in de internationale aktualiteit van de guerilla — ook al is zij hier het zwakst.

de aktie van de raf was en is mogelijk vanuit de innerlijke tegenstelling van de metropool zelf, die sinds de nederlaag van de usa in vietnam bepaald is door het globale defensief van het kapitaal.

om de veranderingen en crises te begrijpen, die in de bovenbouw en in het geheel van de ideologische staatsapparaten optreden, en om de noodzaak en mogelijkheid, gewapend in dit proces aan de kant van de klasse in te grijpen, te motiveren, moeten we de veranderingen in de kapitaalverhouding aan de economische basis h i e r precieser bepalen.

aan de kant van de klasse wil zeggen aan de kant van de volken van de derde wereld, want het is é é n vijand: de internationale concerns onder us-hegemonie, de imperialistische militaire paktten, het potentieel van repressieve pacifikatie, waar het proletariaat in de metropolen en de volken van de derde wereld mee gekonfronteerd zijn.

op het moment van het strategiese evenwicht, van het defensief van het imperialisme door zijn nederlaag in vietnam— is de situatie waarin we vechten bepaald door drie lijnen en hun dialectiek:

— de bevrijdingsoorlog, de nationale en sociale revolutie aan de periferie, die tot het politiek-militaire offensief, het front tegen het imperialisme, ontwikkeld is;

— de demarkatielijn oost-west, die zijn uitgangspunt in de oktoberrevolutie, de doorbraak in de kapitaalverhouding heeft;

— de zich door de economiese, politieke, ideologische terugwerking van de politieke crisis van het kapitaal aan de periferie naar het antagonisme ontwikkelende demarkatielijn tussen kapitaal en arbeid in de metropolen.

de maatschappelijke toeëigening van de arbeid op wereldschaal via de internationalisering van het kapitaal en het globale karakter van de kapitalistische produktieverhouding onder heerschappij van de usa verlangt revolutionaire initiatieven die zich direkt vanuit de internationale kontekst van de klassenstrijd bepalen—dat zijn akties in het kader van proletarische internationalisme. de stadsguerilla in de metropolen handelt, doordat ze als deel van het wereldproletariaat handelt, als avantgarde van proletarische politiek in de metropolen.

de vorm, die de klassenstrijd in engeland, frankrijk en italië aangenomen heeft— relatief hoge looneisen, fabriekbezettingen, stakingen tegen de staat wegens de inflatie en werkverzuim zijn een uitdrukking van de weigering van het proletariaat verder als produktiekracht voor de winst van het kapitaal te fungeren.

hoe meer het kapitaal met de daling van de winstvoet op de grens van zijn ontwikkeling stuit, des te grenzelozer wordt de inzet van zijn geweldpotentieel en wordt de bedoeling daarvan duidelijk: de massa's te organiseren tegen de in de totale maatschappelijke toeëigening van de produktie uitgedrukte tendens naar de insurrektie tegen de partikuliere toeëigening, tegen de toeëigening van de maatschappij door de staat— dat is —in 't kort— het proces waarin de heerschappij van het kapitaal en openlijke terreur tegen de massa's in het fascisme identiek zijn.

wij willen hier niet uitgebreid op de geschiedenis van de arbeidersbeweging ingaan— maar men kan het begrip van proletarische politiek, het standpunt van de onderste massa's niet r o e e l innemen, als men niet van de reaktie van het imperialisme als een onverdeeld systeem uitgaat. niet uitgaat van het feit, dat de klasse in de metropolen in het verleden verslagen werd, in klassenstrijd nederlagen leed en haar leiding gekorrumpeerd kon worden. niet uitgaat van het feit, dat het proletariaat in de metropolen de volken van de derde wereld in hun strijd tegen het imperialisme in de steek liet, zichzelf als klasse opgaf en zo onder de burgerlijke ideologie, onder rassistische, chauvinistische antikommunistische hetze m o e s t bezwijken.

dat het alleen klasse kan w o r d e n, het bewustzijn van zijn historische voorwaarden, klassebewustzijn, alleen kan ontwikkelen, zijn autonomie en integriteit alleen kan krijgen en terugkrijgen, als en doordat het het imperialisme als onverdeeld systeem leert begrijpen en bestrijden — dat betekent: de dimensie van het proletarische internationalisme herovert als voorwaarde van zijn strijd en overwinning op het imperialistische kapitaal in het eigen land.

op het hoogtepunt van de studentenbeweging —in de solidariteitsakties met de vietnamese bevrijdingsoorlog was dat geformuleerd als anticipatie. het spreken over wereldrevolutie mag er in zoverre aanspraak op maken geen mystifikatie te zijn, als de avantgarde aan de verschillende fronten zich bewust is dat haar afzonderlijke strijd slechts de bizonderheid van een algemeenheid is' hebben we in 1968 gezegd.

omdat het proletariaat van de metropolen zijn strijd zonder het bewustzijn heeft gevoerd dat het slechts de bizonderheid van een algemeenheid is, kon het door het kapitaal in 1918, in 1933 en in de rekonstruktieperiode na '45 verslagen worden.

anders gezegd: men kan niet tot begrip van de kapitaalverhoudingen komen als men dat deel van de wereld weglaat, dat het kapitaal in zijn historische ontwikkeling ingelijfd heeft, en sinds '45 is het kapitaal in zijn hoogst ontwikkelde vorm, het multinationale concern het subjeet van deze inlijving.

tot zover over het uitgangspunt van de analyse. kritiek daarop zou alleen betrekking kunnen hebben op het feit dat we op één punt van de ontwikkeling van de analyse de strategie — het standpunt van de onderste massa's — de basis van de pyramide — uit het oog verliezen, wat synoniem zou zijn, altijd synoniem is, met: de nederlaag in de praktijk. In de theorie te anticiperen.

zonder strategie is er geen taktiek.

marx

vatte de zich in zijn tijd vormende en ontwikkelende eenheid van de wereldmarkt en dus van het wereldproletariaat, als eenheid van verschillende heerschappijvormen van het kapitaal samen: 'de grenzeloze huichelarij en innerlijke barbarij van de bourgeoisie ligt ontbloot voor onze ogen als we ons van de metropolen, waar haar heerschappij respectabele, geciviliseerde vormen heeft aangenomen, naar de koloniën wenden, waar zij naakt is.'

als men de historische fasen kort wil aanduiden, waarin het kapitaal daaraan gedrongen is waar het zich tegenwoordig bevindt — in het strategische defensief —, moet men het proces van de decivilisering van zijn heerschappij in de metropolen zelf tot de operator van de analyse maken.

het keerpunt, van waaraf de 'respectabiliteit' van de heerschappijvormen ook in de metropolen afgenomen was, welk proces een de-ideologische -rijgsproces is, is de oktoberrevolutie.

sinds 1945 wordt de reactie in de metropolen essentieel door de eerst antikoloniale, daarna antiimperialistische bevrijdingsstrijden van de volken van de derde wereld bepaald.

in 1945 was het us-projekt de sovjetunie door het fascistiese leger te laten likwideren mislukt; in 1949 overwon de revolutie in china.

het imperialisme, waar china zich van had bevrijd, haar machtsinvloed, waar de sovjetunie buiten bleef, keerde zich als antikommunistiese terreur van het mc carthyisme tegen het eigen volk binnen de usa.

op het vlak van de buitenlandse politiek begon het roll-back-offensief: in vietnam eerst de financiering van de franse koloniale oorlog, dan korea, maleisië, dan de omverwerping van mossadegh in iran, dan libanon, latijns amerika enz.

het feit dat het imperialisme er niet meer in slaagde de 'naakte' vormen van zijn heerschappij in de koloniën van de 'geciviliseerde' thuis te scheiden, signaleerde het aanbreken van het strategiese evenwicht in de overgang naar het globale strategiese defensief van het kapitaal, waar het imperialisme zich met de overwinning van de kubaanse revolutie op instelde.

er werd begonnen met de counterinsurgencyprogramma's van kennedy en mc namara tegen de volken van de derde wereld — in de usa met de totale controle en registratie van de politieke oppositie door de cia en de fbi tot aan de systematische eksekutie van de kaders van de zwarte oppositie.

de verzets- en bevrijdingsoorlog van het vietnamese volk en zijn gevolgen hebben het us-imperialisme en zijn statensysteem-politiek, economies en militair in de crisis gestort. de strijd van het vietnamese volk heeft de tegenstelling wereldproletariaat/imperialisties kapitaal toegespiet en heeft de imperialistiese machine globaal gehavend. het was de antagonist, want — aldus guevara — 'revolutionaire mogelijkheden zitten in die konfrontaties, die het hele imperialistiese apparaat in toom houden'.

daarbij

is essentieel de vorm van de internationale betrekkingen van het kapitaal tussen de staten, waarin de afzonderlijke nationaalstaat institutie voor de hegemonie van het kapitaal — d.w.z. funktie van de als 'weltnin-politik' gekoncipieerde buitenlandse us-politiek moet worden. hierdoor ontwikkelt zich een machtsstructuur, waarvanuit elke guerilla, ook als ze nog zwak is, een moment van instabiliteit voor het hele us-staten-systeem is en waarvanuit elke aktie van de guerilla het al duidelijke ontwrichtingsproces van het systeem van de kapitalistiese produktie overdraagt en strategies ontwikkelt.

de economiese crisis van het imperialisme fungeert vanuit zichzelf niet

meer als instrument van regulatie en regeneratie van de kapitalistische cyclus — en wel om politieke redenen: in de bevrijdingsstrijd aan de periferie heeft het kapitaal zijn politieke grens — proletarische politiek — bereikt. dat is een ontwikkeling waarin de oktoberrevolutie en verder — overgedragen via de derde internationale en de chinese revolutie — de bevrijdingsoorlogen in de derde wereld de operator zijn. dat is tegenwoordig bewustzijn en strategie aan beide kanten van de kapitaalverhouding: van het internationale kapitaal onder us-hegemonie en van het wereldproletariaat.

we hebben gezegd:

met de oktoberrevolutie kwam de breuk in de kapitaalverhouding. de verdediging van deze revolutie ontwikkelde en ontwikkelt nog analoog met de kapitaalbeweging ongelijktijdigheid, die zijn voltooide uitdrukking in het tegenover elkaar staande overkillpotentieel heeft: de verzelfstandigde machinerie.

dat betekent

vanuit de dwang om in de situatie van de omsingeling een wapenproductie te ontwikkelen, die tegen het vernietigingspotentieel van het imperialisme militair opgewassen is, was aan de sovjetunie het akkumulatiemodel: ongelijktijdigheid van de ontwikkeling van stad en land, van de ontwikkeling van zware industrie en konsumptiegoederenindustrie, surplusproductie ter verwerking in de bewapening, dus meerwaardevernietiging met het gevolg van verscherpt afzien van consumptie, opgedrongen. het verloop van de oktoberrevolutie was bepaald door het feit dat de materiële goederenproductie in de sovjetunie na deze oktober niet alleen door de noodzaak van een radicale verhoging van het lage levenspeil — voedingsmiddelen, kleding, woningen en dergelijke — gedikteerd was, maar net zo door de dwang om meteen een sterke militaire macht op te bouwen, om een kontrarevolutionaire rekonstruktie: de imperialistische interventie, te verhinderen.

stalin zei in 1931: 'wij zijn op de ontwikkelde landen 50 tot 100 jaar achter. wij moeten deze afstand in 10 jaar inhalen. of wij brengen dat tot stand of wij worden verpletterd.' inderdaad vond 10 jaar later de overval van hitler op de su plaats. daarom vindt tot nu toe ook alleen op het gebied van de verzelfstandigde militaire machinerie concurrentie en wedloop plaats en niet zoals chroestjow al in het midden van de 50er jaren dacht te kunnen propageren, in de konsumptiegoederenproductie.

d.w.z.: beide systemen beschikken over een vernietigingspotentieel dat de hoogst ontwikkelde uitdrukking van menselijke produktie vandaag de dag is, als men van het nivo van wetenschap en technologie opgaat die de bewapeningsproductie heeft ontwikkeld.

de oktoberrevolutie was werkzaam in twee richtingen: ze heeft het proces van de reactie en dus de kapitaalontwikkeling in het imperialisme als kontrarevolutionair proces gestructureerd en ze heeft met de vorming van de 3e internationale, die zich, in tegenstelling tot de 2e, aan de kant van de antikoloniale bevrijdingsbewegingen van de volken van de derde wereld opstelde, de strategische verbindingslijn tussen de anti-imperialistische strijd aan de periferie en in de metropolen georganiseerd.

zo moeten we vanuit de oktoberrevolutie de krachtverhouding in de metropolen bepalen — en zijn geschiedenis: revisionisme, de ontwapening van de konfrontatie in de economie, in de economische strijd, waarin het klassenantagonisme de motor van de kapitalistische ontwikkeling kon worden —

en zo vanuit de oktoberrevolutie het proces van de dekolonisering. de zaken grijpen in elkaar op het moment van het strategische evenwicht en het omslaan naar het strategische defensief van het kapitaal: de vietnam-oorlog.

in het proces van de maatschappelijke toeëigening van de arbeid was de reactie van het monopoliekapitaal op de insurrektie de introductie van het taylorisme en wel nu globaal voor het uitdrukkelijk politieke doel om, aan het revolutiemodel, de raden, zoals het ook in Duitsland te zien is geweest: de basis in de produktie, de gekwalificeerde vakarbeiders, die tot op dat moment in de organisaties van het proletariaat — sociaaldemocratie, vakbonden enz. — de leiding hadden, te onttrekken.

het geforceerd invoeren van het taylorisme betekende zijn strategies gebruik door het kapitaal, om het proletariaat als klasse te desorganiseren en überhaupt niet organiseerbaar te maken.

het taylorisme transporteerde het offensief van het kapitaal aan de basis tegen het georganiseerde — dus strijdende proletariaat. het kapitaal laat op dit punt in de reactie op de oktoberrevolutie zien, dat de produktie de plaats is waarop het proletariaat principieel vanuit het defensief strijdt, niet kan a n v a l l e n : dat de tegenstelling loonarbeid/kapitaal door de klassenstrijd die zich in deze tegenstelling beweegt niet

opengebroken kan worden.

door het taylorisme organiseert het kapitaal de produktie en daarmee het arbeidsproces — politiek: een ontwikkeling die de arbeid de figuur ontnemt die de katalysator van de klassenorganisatie door het produktieproces was: de vakarbeider.

onze konstatering, dat de vestiging van het monopoliekapitalisme via het konkurrentiekapitalisme tot de overheersing van het politieke, d.w.z. van de staat, over het economiese leidt, betekent wat betreft de fabriek, dat de technologie direkt repressietechnologie wordt; haar doel als kapitaal is niet meer alleen konsumptie van arbeidskracht, dus kapitaalverwerking, maar technologie zelf wordt direkt machtsinstrument. deze nieuwe vormen van arbeidsverdeling door systemen, die de handarbeid tegelijk onttelen en intensiveren, halen een nieuwe laag van arbeidersaristokraten de fabriek binnen — de technici, die tegelijk het arbeidsproces en de arbeider controleren.

het gevolg van deze herstructurering van het proletariaat door de kwalifikatie van de arbeid en nieuwe technologie als operator van de hiërarchisering van de arbeidsprocessen, in één woord: van de politisering van de produktie, was onvermijdelijk de uitholling van de traditionele politieke arbeidersorganisaties — partijen en vakbonden. wat er vanaf dat moment in die oude vormen aan de gang is, is het organiseren van de arbeiders voor het kapitaal, omdat de voorwaarde van het organiseren voor het proletariaat — een bepaalde arbeidsorganisatie (produktie-organisatie en dus strategie) — nu aan het proletariaat onttrokken was.

de sociaaldemokratie als machthebber duikt steeds op, wanneer het kapitaal zich in de verdediging moet terugtrekken, om vanuit het defensief van de reaktie een nieuw offensief tegen het proletariaat te kunnen ontwikkelen: zo was het in 1918, zo was het in 1966, zo opereerde roosevelt in de crisis aan het begin van de 30er jaren, zo is het in portugal en spanje. in 1918 had de spd de funktie de klassenstrijd te verslaan — zijn inhoud om te draaien door de integratie in de kapitaalontwikkeling via parlementarisering. wat betekent dat het herstructureringsproces, dat het kapitaal op gang gebracht had, statelijk institutioneel werd uitgedrukt. de integratie van het antagonisme in de ontwikkeling van het kapitaal door de sociaaldemokratie verliep op drie nivo's, nadat noske de spartakus-opstand door de politie liet neerslaan: door de onderwerping van de partij aan de parlamentsfraktie, zodat de enige georganiseerde politieke uitdrukking van het proletariaat het parlementarisme en d.w.z. de door het kapitaal gestructureerde staatspolitiek was; door de onderwerping van de vakbonden aan de partij — dat impliceerde de definitieve depolitisering van de economiese klassenstrijd; en met het bedrijfsradensysteem usurpeert de sociaaldemokratie de inhoud van de insurrektie van 1918/19 — wezenlijk autonomie — doordat ze deze programmaties opneemt en zo tot een faktor van het organiseren van het proletariaat voor het kapitaal maakt.

het door de sociaaldemokratie, in duitsland voor 't eerst ontwikkelde model van de planstaat, die de tegenstelling loonarbeid/kapitaal voor het kapitaal organiseert, werd door roosevelt in de new deal — staatsvakbonden en een dicht net van regeringsinstanties in de maatschappij, institutionalisering van de klassenstrijd als model van de crisisbeheersing — in de usa ingevoerd; van daaruit is het na '45 door de us-bezettingmacht in de drie westzones in het proces van de restauratie van het monopoliekapitaal opnieuw geïmporteerd, werd het westduitse proletariaat door middel van de door het us-kapitaal omgekochte sociaaldemokratie en de door de cia gestructureerde en gefinancierde vakbonden direkt door het us-kapitaal georganiseerd.

de derde lijn, die met de inbreuk van de oktoberrevolutie in de kapitaalverhouding de operator van de globale konfrontatie tussen revolutionair proces en imperialisme is geworden, vormen de antiekoloniale bevrijdingsstrijden, die in de derde internationale hun gemeenschappelijk uitgangspunt en hun diskussie- en koördinatiecentrum hadden — dat betreft vooral de bevrijdingsstrijden in zuidoostazië, waardoor in 1945 de oude koloniale machten engeland, frankrijk en nederland ontwricht waren, zodat aan het eind van de tweede imperialistische wereldoorlog de usa de overheersende, neokolonialistische, laatste imperialistische leidende macht was geworden.

toen de sovjetunie tenslotte evenals de usa over atoomwapens beschikte was door het atomaire pat de politieke voorwaarde voor de ontwikkeling van de gewapende bevrijdingsstrijden aan de periferie tegen het us-imperialisme geschapen, voorzover 'onder zijn bescherming' lokale regionaal beperkte oorlogen mogelijk zijn geworden zonder een derde wereldoorlog te ontketenen resp. zonder zich het hele vernietigingspotentieel van de usa op de hals te halen.

het is belangrijk te konstaten dat, hoewel het akumulatiemodel van de sovjetunie op het proletariaat in de akumulatiecentra van het kapitaal natuurlijk geen aantrekkingskracht kon uitoefenen en de kommunistiese partijen in de centra, die in de derde internationale georganiseerd waren, na 1917 geen revolutionaire-autonome-politiek hebben bereikt, de ontwikkeling van de oost-west-tegenstelling naar de demarkatielijn als gevolg en funktie van de oktoberrevolutie onomkeerbaar overgebleven is.

zo kon de overwinning van het vietnamese volk op de usa het strategiese evenwicht tussen revolutionair proces en imperialisme scheppen en de overgang van het imperialisme in het defensief naar de strategiese breuk van het systeem worden.

we hebben gezegd

viëtnam is het moment van het strategiese evenwicht tussen imperialisme en revolutie en dus het begin van een ontwikkeling waarin het imperialisme in het strategiese defensief gedrongen wordt.

de politiek-militaire konfrontatie aan de demarkatielijn noord-zuid ontwikkelt de demarkatielijn binnen de metropool, die het kapitaal door de veranderde organiese samenstelling, die door de oorlogstechnologie enz. aan hem opgedrongen is, door de daling van de winstvoet tot zijn eigen grens brengt. dus de crisis is in de metropolen niet alleen een cycliese, dus overproduktiecrisis, ze is vooral structureel;

de bepalende factoren, dus de markt en het geld, stemmen niet meer overeen met de reële verhoudingen aan de basis, bepalen ze niet meer, omdat aan de basis de kapitaalverhouding t.o.v. de produktiewijze — machinerie in de overgang naar de automatisering — dysfunktioneel is geworden.

de situatie van het imperialisme is gekarakteriseerd door het feit dat het geen strategie meer heeft, dat het nog slechts één doel kan nastreven, het historiese proces tegenhouden — het proces, dat zowel gedefinieerd is in het begrip onteigening, als in het begrip verovering van de macht, waarvan het projekt — kommunisme — tenslotte de totale omwenteling van de produktieverhoudingen, van de produktiewijze en dus van de sociale organisatie-en kommunikatievormen van de mensen is — tenslotte de opheffing, het eind van de politiek.

in europa is het projekt van het amerikaanse defensief de vorming van een gesloten, geïntegreerd machtsblok onder leiding van de bondsrepubliek der sociaaldemokratie.

wij hebben die bepaling ontwikkeld en geanalyseerd uit de kapitaalbeweging en de krachtverhouding tussen de bevrijdingsbewegingen van de 3e wereld en het us-imperialisme.

we zullen nu enkele punten konkreet uitwerken,

hoe dit gesloten machtsblok in de centralisering en omstrukturering van de staatsapparaten, hun omvattende repressieve usurpatie van maatschappelijke funkties — kortom: hun transformatie tot afdelingen van de ontwikkelde fascistiese staat doorgevoerd wordt.

die ontwikkeling van de transformatie van de staatsapparaten tot een ge-centraliseerd en geïntegreerd controle-instrument van het kapitaal is te zien aan de nedersaksiese bvd-wet (verfassungsschutzgesetz) — analoge wetten zijn in andere deelstaten van de brd al ingevoerd of worden voorbereid — hij fungeert op dit punt van de ontwikkeling van het geïntegreerde machtsblok als geheime dienstcentrum. hij dwingt alle instanties informatie aan de bvd te geven — zonder oproep, automaties; de term daarvoor is: 'berichtgevingsplicht'. daarmee worden alle instanties, inklusief de omroepstations, één reusachtige inlichtingen verschaffende tak van de bvd.

er ontstaat een geheime dienstapparaat, dat over het instrument van kommunikatiekanalen van onder tot boven en van boven tot onder beschikt — een geheime dienstapparatuur, waarin het volk totaal objekt is. het is de transformatie van de media tot een super-inlichtingendienst die op beide nivo's funktioneert:

kontrole en registratie en
psychologiese oorlogvoering.

dat wordt mogelijk gemaakt vanuit een apparaat dat dan in een totaliteit zou funktioneren die gezien de mogelijkheden van een ministerie voor propaganda onbereikbaar is. een apparaat, dat inlichtingen verzamelt, registreert, aan de staatsveiligheidsdienst/bvd — cia resp. navo — doorgeeft, dat ze verwerkt en daarna nieuwe berichten, psychologies gestructureerd, uitspuugt — om te kontroleren resp. kampagnes te ontwikkelen aan de hand waarvan de omstrukturering doorgevoerd wordt. (een voorbeeld daarvan zijn de speciale wetten, zoals die voor de processen tegen de gevangenen uit de raf in kampagnes van psychologiese oorlogvoering tegen de gevangenen en tegen de advokaten doorgevoerd werden: door burgeroorlogsmanoeuvres tot aan door de cia beraamde, geïnitieerde en ondersteunde counterguerilla-operaties en counterguerillaprogramma's — zoals de bommen die de staatsveiligheidsdienst in bagagekluizen van spoorwegstations laat deponeren en eksploderen, of de psychiatries totaal gekonstrueerde vernietigingsprogramma's tegen de gevangenen).

de nedersaksiese bvd-wet is een voorbeeld voor de kern van de hele zaak, omdat de veelomvattende faktor van de imperialistiese militaire strategie psychologiese oorlogvoering, dus massamanipulatie is — noodzakelijk vanuit het feit dat een reaktionaire massamobilisering niet meer mogelijk is. het imperialisme heeft geen projekt waar het nog massa's v ó ó r zou kunnen mobiliseren.

het projekt dat de belgiese premier tindemans nu voor de eg propageert stemt precies overeen met het doel van de sociaaldemokratie: voor het amerikaanse kapitaal westeuropa als politiek-ekonomies-militair machtsblok, dat door het pentagon gedirigard wordt, te organiseren.

het voorstel van de fdp beoogt de apparaten van de binnenlandse en buitenlandse veiligheid, dus ministerie van binnenlandse zaken en ministerie van defensie te integreren. terwijl maihofer nog op een wat lager nivo van de militarisering van de Europese binnenlandse politiek opereert — doordat hij op de horizontale en verticale gelijkgeschikeling van de repressieve staatsapparaten binnen westeuropa — via de eg-konferentie van ministers van binnenlandse zaken — aanstuurt. de integratie van de westeuropese binnenlandse politiek via de repressiemachines in de navo zou betekenen, dat het hele staatsveiligheids- en politieapparaat, dus politie, bundesgrenzschutz, mobiele einsatzkommandos, het bundeskriminalamt met zijn komputer, die toch maar de grootste politiekomputer van de wereld is, een dependance of precieser: direkt een funktie van het pentagon zou worden —

de institutionele vorm die het projekt nu al heeft is de allieerde mobiele force van de navo, waarvan de inzet tegen revolutionaire bewegingen in italië, griekenland, spanje, portugal nu al doktrine van de ministers van buitenlandse zaken van de eg is.

het is het doel van de sociaaldemokratie dit projekt van de integratie van de binnen- en buitenlandse politiek van de westeuropese staten via het enorme economische potentieel van het westduitse imperialisme op regeringsnivo door te zetten en operatief — via de sociaaldemokratische partijen middels de socialistische internationale.

(brandt: 'de wens van mondiale aaneensluiting mag ons er naar mijn mening niet van weerhouden dat — en vooral ook dat — te doen wat vlakbij huis noodzakelijk en mogelijk is, om de Europese sociaaldemokratie aan een sterkere consistentie en betere kwaliteit te helpen. en als ik over de Europese sociaaldemokratie spreek, dan bedoel ik in operatieve zin de partijen van de zich direkt en indirekt uitbreidende gemeenschap' — brandt, kreisky, palme: 'briefe und gespräche', pag. 43)

wij zeggen niet dat de ontwikkeling van dit westeuropese machtsblok zeker is — het is het projekt. voor ons komt het er op aan dit te verhinderen, door in de brd de sociaaldemokratische strategie als us-strategie te laten zien. het westeuropese machtsblok, dat de brd als stadhouder van de usa in westeuropa en de sociaaldemokratische strategie als een funktie van de buitenlandse us-politiek op het oog heeft, dient volgens de voorstellingen van herold volgens het model van de federatieve structuur van de bondsrepubliek georganiseerd te zijn; de structuur, waarin het bundeskriminalamt in de opsporingen tegen de raf in alle hoofdsteden van deelstaten 'sonderkommissionen' ingericht had — waaraan de kriminalpolizei, de schuttpolizei en de bvd van de deelstaten en de bundesgrenzschutz-eenheden die bezig waren met de opsporing, ondergeschikt waren.

federatief model van de bondsrepubliek' betekent dus met andere woorden: onder de centrale leiding resp. het kommando van de bondsrepubliek, van zijn staatsveiligheidsapparaat uit bka, bundesanwaltschaft, bvd, bundesnachrichtendienst, ministerie van binnenlandse zaken enz. in genschers uitspraak, waarmee hij de kritiek van de sovjetunie op het plan-tindemans — de inhoud van de kritiek komt men typies niet meer te weten in de pers — afwijst, is de zaak onder woorden gebracht: elke poging zich hier in te mengen zou een inmenging in de interne aangelegenheden van de Europese gemeenschap zijn — daar maakt genschers zich tot spreekbuis van een politiek-economisch-militaire eenheid van westeuropa, die überhaupt alleen bestaat vanuit de pretentie haar uitvoerende macht, haar centrum, haar kommando-centrale te zijn. genschers loopt daarmee vooruit op het plan-tindemans alsof het al gerealiseerd zou zijn — hij dikteert daarmee de betrekkingen tussen Europese gemeenschap en sovjetunie. 'inmenging in interne aangelegenheden' is toch maar een volkenrechtelijk delikt — d.w.z.: genschers dreigt in die uitspraak met (koude) oorlog tussen eg en sovjetunie.

maihofer's initiatief nu, om via de eg — omdat het via de uno niet meer lukt — een antiterrorisme-besluit — 'pakt' zoals dat genoemd wordt — door te voeren, waarin het er vooral om gaat sankties tegen de staten van de derde wereld die guerillastrijders opnemen door te voeren (b.v. door doelgericht dwarszitten, door weigering van ontwikkelingshulp) is gericht op het doorvoeren van dezelfde leiderspretentie van de brd — hier in de verhouding eg / 3e wereld.

dat is op het gebied van de binnenlandse politiek de overeenstemming van de us-reaktie in europa met de intussen openlijke lijn van Amerikaanse militaire strategie en dus navo-doktrine, die inhoudt dat de usa ook preventief strategische atoomwapens zullen inzetten. in een crisissituatie, zoals de navo-oefening wintex '75 aanneemt, besluit de president van de usa na 7 dagen atoomkoppen in te zetten boven middeneuropa — in totaal werd in die oefening uitgegaan van het droppen van 200 atoomkoppen boven de brd — op hamburg, keulen, hannover, het roergebied, frankfurt, stuttgart en münchen — van totaal 5 miljoen doden en de algehele atomaire verwoesting van de brd, waarbij volgens de oefensituatie al op de 8e dag niet meer te konstaten mocht zijn door welke

kant de bommen gedropt worden.

wat gewoon betekent: als het zwakke concept van konventionele oorlogvoering in westeuropa bezwiken is, verwoest het us-atoompotentieel het territorium van de btd, dat dan niet meer behouden kan worden.

het wezen van imperialistische militaire politiek / militaire strategie is in de volkerenmoord-strategie van de usa tegen vietnam zichtbaar geworden: daar is duidelijk geworden dat uitroeiing het oorlogsdoel van imperialistische militaire politiek is. (de formulering van westmoreland was: 'of noordvietnam stopt zijn agressie, of wij zullen ze naar het ste-nen tijdperk terugbombarderen'.)

het feit dat leber een paar maanden geleden in overeenstemming met de oefening wintex '75 voor de pentagondoktrine van de preventieve atomaire aanval heeft gestemd en dus voor de atomaire vernietiging van het territorium van de brd, karakteriseert duidelijk en histories zonder voorbeeld de functie van de sociaaldemokratie voor het amerikaanse kapitaal. dat is de militaire politiek van een regering die zelfs in de militaire politiek van marionettenregimes van de 3e wereld geen analogie heeft — misschien syngman rhee in korea, die — net zoals leber — voor de totale verwoesting van zijn land heeft gestemd, in de koreaanse oorlog. duidelijker kan de koloniale status van de brd in de verhouding tot de usa niet zichtbaar gemaakt worden. er is geen regering in de wereld en er was nog geen, die de totale vernietiging van het hele aan hem onderworpen volk in het belang van een buitenlandse macht in het openbaar in aanmerking zou hebben genomen.

die concepten zijn niet op fictieve en onwaarschijnlijke veronderstellingen gebaseerd of zo, maar op realistische beoordelingen van een mogelijke situatie en de ontwikkeling ervan.

ze houden tegelijk een onuitgesproken maar noodzakelijke voorwaarde in. de totale verwetenschappelijkte manipulatie van het volk.

een totale omkering van de verhouding van zijn en bewustzijn in het begrip van elk individu en van het volk — dus: in het openbaar.

dat betekent: een noodzakelijke voorwaarde voor die concepties van imperialistische militaire strategie (waarin zich immers alleen de politiek van het kapitaal manifesteert) is de dwang om openbaarheid door manipulatie-strategieën nieuw te structureren, hem als openbaarheid van de imperialistische staat nieuw op te zetten: hiermee is het algemene karakter van de strategie van psychologische oorlogvoering duidelijk.

.... het is natuurlijk onzin te zeggen: studente, omdat juist dat voor ieder van ons voorbij is en was. men kan alleen zeggen: niets van dat. en het tweede is, dat ik hier van u, van de rechtbank, van het bundes-anwaltschaft sowieso geen vragen zal beantwoorden. dat zou absurd zijn. zó is de verhouding niet. voor de verhouding tussen ons en de rechtbank, de justitie, het bundesanwaltschaft is de juiste termoorlog, en de duidelijkste uitdrukking daarvan is, dat vier van ons dood zijn, als gevangenen vermoord zijn. daarover bestaat hier — op dit nivo helemaal geen mogelijkheid tot discussie. waarom we dat überhaupt doen, hier naar toe komen, naar het proces gaan....

prinzing: nee, dat doet hier niet ter zake. de samenhang....

— toch, dat hoort er bij. dat is überhaupt het begin. ik wil nu beginnen met wat ik hier wil zeggen en niet naar uw rotzooi luisteren. waarom überhaupt iemand van ons na ulrike's dood hier nog naar toe komt, is omdat we het nodig vinden de werkelijke structuur van de groep, dus zoals die eens was en is, duidelijk te maken door wat we hier kunnen zeggen.

niet dat distillaat van psychologische oorlogvoering, dat müller in zijn getuigenis produceert — dus een fascistische structuur in feite, om het begrip eens te definiëren. en daarop zal natuurlijk ook die hele konstruktie dat ulrike überhaupt zelfmoord zou hebben kunnen plegen, stuklopen. het gaat er ons zeer beslist niet om te bewijzen hoe müller liegt of dat hij liegt. dat vlak: kriminalistiek — daar gaat het zeer beslist niet om. het gaat ons er gewoon om de inhoud, de inhoud van de politiek duidelijk te maken, de inhoud van de structuur zoals die werkelijk was. dat is natuurlijk tamelijk moeilijk hier, maar men moet het proberen, door het gewoon te beschrijven.

dat zal ik nu maar doen: ik wil beginnen met de kern van de getuigenis van müller, waar die op gericht is; dus zijn getuigenis met betrekking tot de aanslagen en zijn formulering — een formulering die het staatsveiligheidsapparaat nodig vindt om hier überhaupt veroordelingen te kunnen bewerkstelligen.

daarover valt te zeggen, dat de strategische conceptie, die de raf in '72 heeft ontwikkeld, zich tegen de militaire en politieke us-aanwezigheid in de brd heeft gericht, dat de afzonderlijke tactische, operationele stappen daarin de aanval op het cia-hoofdkwartier in frankfurt, de aanval op het hoofdkwartier van het us-leger in heidelberg en de ontvoering van de drie garnizoenskommandanten in berlijn waren. dat die beslissing, dat concept ontwikkeld is in het kollektieve discussieproces door ieder die in de raf georganiseerd was, d.w.z.: er bestond eensgezindheid, onder alle groepen, alle afzonderlijke eenheden in de steden. en dus een duidelijk bewustzijn bij ieder, wat dat betekent, de functie van die aanvallen.

in zoverre zijn wij allemaal voor die aanvallen op de militaire aanwezigheid van de usa in de brd verantwoordelijk. d.w.z.: wij zijn allemaal verantwoordelijk voor de aanslagen, voor de aanvallen op de headquarters.

dat zegt al alles over de structuur. daarin wordt ontzettend duidelijk wat müller probeert: die onzin te beweren dat zes mensen dat überhaupt gekund zouden hebben: alle aanslagen uitvoeren die er geweest zijn — volkomen absurd.

in de samenhang van de strategische conceptie staat ook het projekt de geallieerde garnizoenskommandanten gevangen te nemen en uit te wisselen — de eskalatie, die dat is en de eskalatie die het plan door de reactie bevatte; daarover wil ik natuurlijk hier niet praten. daarover valt hier ook niets te zeggen.

die beslissing, de conceptie van die aanvallen en onze verantwoordelijkheid daarvoor is verklaarbaar vanuit een essentieel onderdeel van onze eigen geschiedenis: de politisering door de mobilisering van de studentenbeweging als oppositie tegen de vietnam-oorlog. daar lag gewoon een duidelijk verband voor ons — een begrip van de noodzaak en van de grenzen van de vietnam-mobilisering, haar objectieve grens; wat zij kon bereiken en wat zij niet kon bereiken, voordat ze verpletterd en ingepakt werd.

men kan zeggen: het is deze ervaring van de noodzaak gewapend te vechten — d.w.z. het nivo te bereiken dat met de situatie overeenstemt waar we hier in de brd als us-kolonie, strategisch subcentrum van het us-imperialisme, in zitten — de situatie die de raf heeft gekonstitueerd; nouja, de hele argumentatie die hier al in de verklaring ontwikkeld is. ik geloof niet, dat ik dat nog eens moet herhalen. mij gaat het er nu om dat vanuit de groep uit te leggen.

konkreet over de garnizoenskommandanten:

de ontvoering had materieel het doel de gevangenen te bevrijden, d.w.z.: via de ontvoering de uitwisseling van de gevangenen te bereiken die toen al gearresteerd waren en waar toen al isolatie en fysieke folter op toegepast werd.

dat betekent, de gevangenen te bevrijden was voor de groep een objectieve noodzaak. uitwisseling is het enige middel.

de garnizoenskommandanten in berlijn komen bij müller alleen, voor zover ik weet, in de 'stern'-kolportage aan de orde, in de getuigenis is dat er totaal uitgelaten. dat heeft gewoon de bewuste bedoeling, dat daardoor de politiek, die de raf in '72 heeft gevoerd, onderdrukt dient te worden. dat is duidelijk, want berlijn was een beslissende zaak voor ons en ook tamelijk moeilijk uit te voeren, dus operatief moeilijk. drie garnizoenskommandanten — drie: d.w.z. drie grote kommando's die het moesten uitvoeren. de aktie was al in de fase van de uitvoering, maar door de arrestatie kon hij niet meer doorgaan — andreas is ongeveer twee weken, voordat het zou gebeuren, gearresteerd en daardoor is natuurlijk een deel van de infrastructuur uitgevallen. d.w.z. wij konden niet weten of daardoor ook dat deel van de infrastructuur getroffen was dat direkt voor de aktie bestemd was. daar kwam bij dat de us-garnizoenskommandant tamelijk zwaar bewaakt werd, timing en koördinatie moeilijk waren. het was voor ons toen niet meer mogelijk de aktie uit te voeren.

maar belangrijk is: dat was de zaak waar we mee bezig waren, die ons bezig hield — speciaal andreas en gudrun. de staatsveiligheidsdienst laat müller juist daarover niet meer spreken, om te kunnen beweren dat andreas en gudrun aan de aanvallen op de hoofdbureaus van politie zouden hebben deelgenomen.

dat is fotszooi, onzin. het klopt gewoon niet met de feiten. andreas en gudrun waren in die tijd met mij in berlijn en wij hebben die zaak daar georganiseerd. zijn te gekke konstruktie is dat vier of vijf figuren alle aanslagen in de brd zouden hebben uitgevoerd. dat hoeft men ook beslist niet verder uit te leggen, omdat iedereen weet hoe belachelijk het is en hoe duidelijk de bedoeling daarin. dus deze hele monsterachtige konstruktie: vijf verdachten — deze direkt op vijf verdachten te fixeren, terwijl het er sowieso nu nog maar drie zijn. het is allemaal dezelfde lijn; daarin wordt ook de hele dramaturgie — überhaupt de lijn, die gevolgd wordt, ontzettend duidelijk: psychologische oorlogvoering door bundesanwaltschaft en rechtbank — dat daar helemaal geen tegenstellingen bestaan en natuurlijk ook niet kunnen bestaan.

bijvoorbeeld wat müller over münchen zegt — ik geloof dat hij zegt dat andreas en holger dat gedaan zouden hebben. feit is, dat noch de een noch de ander daaraan heeft deelgenomen. ik heb dat al gezegd: andreas was in die tijd in berlijn, en die akties zijn door groepen uitgevoerd die in münchen waren. in het algemeen — dat kan men nu zeggen — was de raf destijds zo georganiseerd: er waren acht groepen in zes steden, daarvan twee sterke groepen in twee steden. een groep was in münchen. de groepen, de afzonderlijke eenheden, waren in het logistieke systeem geïntegreerd. er bestond een diskussie-verband tussen de afzonderlijke eenheden, maar ze waren autonoom in hun beslissing over de operationele uitvoering. het preciese doel, planning, checken, tijdstip lag in handen van de afzonderlijke groepen — dat kan ook helemaal niet anders. en het was natuurlijk zo, dat wij over die aanvallen van te voren konkreet niets geweten hebben — d.w.z. ook als we het geweten zouden hebben, zouden we het niet verhinderd hebben, omdat — nouja, het is gewoon geen kwestie iets te verhinderen wat een groep onder handen heeft genomen. alleen — wij zouden het ook helemaal niet hebben kunnen verhinderen, noch wat tijd betreft, noch technies; dat was niet mogelijk onder die voorwaarden. het was duidelijk, de zin van de aanslagen was: een antwoord op het feit dat er fighters op straat doodgeschoten zijn, zoals petra en tommy. het zou dus ook nooit onze bedoeling hebben kunnen zijn dat te verhinderen.

de bedoeling, die door müller's geklets met zulke formuleringen nagestreefd wordt, is natuurlijk: de strategiese konceptie te versluieren, die er helemaal totaal uit te laten, te verwoesten door idiote formuleringen. de strategiese konceptie, die van begin af aan tegen de militaire aanwezigheid van de usa gedefinieerd is, tegen de bezetting door het us-leger, tegen de totale ekonomiese en politieke afhankelijkheid van de usa. dat is het punt, waar de getuigenis in deze vorm op gericht is. dat is belangrijk, omdat het de politiek van de groep dient te loochenen, dient te vernietigen.

dan is er nog die zaak die hij beweert — misschien kan ik dat aan de afzonderlijke vragen, die jullie dan stellen, telkens nog konkretiseren. ik doe dat nu alleen algemeen. dus de bewering, dat ulrike in tegenstelling tot andreas of gudrun of over het algemeen in tegenstelling tot delen van de groep de aanval op het springer-gebouw gewild en uitgevoerd zou hebben. en de bewering, dat er een fraktionering geweest zou zijn, of in ieder geval onderlinge konfrontaties, terreur of weet ik veel wat dat varken daar precies zegt. feit was, dat wij, toen de aktie in hamburg uitgevoerd werd — en dat is hier in dit proces ook al uitgelegd — daar niets over wisten op grond van de hele struktuur: het was een autonome beslissing en een autonoom uitgevoerde aktie van de hamburgse groepen. na de aktie bestond er ernstige kritiek in de andere groepen. ulrike is toen naar hamburg gegaan, om daar precies uit te zoeken, direkt te onderzoeken, hoe dat mogelijk was, omdat de raf prin-

cipieel nooit akties heeft voorbereid waarbij burgers getroffen zouden kunnen worden.

dat was een essentieel principe in alle discussies en de kritiek op de groep in hamburg was dat die de aktie uitgevoerd heeft zonder zich bewust te zijn, zonder in haar conceptie te betrekken, dat springer natuurlijk niet zal laten ontruimen. dus daar geen rekening mee had gehouden. daarvoor is ulrike toen naar hamburg gegaan, om dat op te helderen, uit te zoeken. en daarna heeft ze de verklaring over de aanslag geformuleerd waarin dat ook duidelijk wordt — de hele afloop, waarschuwing, springer ontruimt niet, enz.

dat betekent dus, wat müller beweert — nouja, wat men al weet, voor welk doel; en nu over ulrike. hij beweert, dat ze de bedoeling had gehad überhaupt gehad zou kunnen hebben, akties tegen de anderen te ondernemen — dus echt te gek — dat stemt precies overeen met de lijn, die nu propagandisties doorgetrokken wordt: spanningen enz. die hele fictie; die de moord op ulrike dient te legitimeren. de bewering, dat er spanningen zouden zijn geweest, die een geschiedenis heeft, die teruggaat — wat müller hier levert — die teruggaat tot hamburg, tot in de structuur van de groep in '71-'72, dat is gewoon een hele konstruktie, die hier opgebouwd wordt met als enige bedoeling de moord te legitimeren....

prinzing:

zo, nu wil ik u zeggen, dat uw meningen en waarderingen hier niet aan de orde zijn. de verdere bewering, dat hier een moord gepleegd zou zijn, laat ik mij in geen geval meer welgevalen. dat zou er dus toe leiden, dat u op orde-maatregelen zou moeten tekenen.

— zeker. er is nog een punt m.b.t. berlijn, waar müller immers ook zegt, dat andreas aanslagen bevolen zou hebben of bij mensen daar op aangedrongen zou hebben, ik ken de formulering niet precies. dat is absurd, omdat immers de aktie tegen de garnizoenskommandanten op het punt van uitvoering stond. er was dus helemaal geen discussie over aanslagen in berlijn. als müller dat zegt, dan kan dat alleen betekenen — omdat hij de aktie tegen de garnizoenskommandanten al in 'stern' heeft genoemd en hij er iets over wist, maar niet de konkrete details — dat met die bewering precies de politieke lijn gebroken dient te worden, helemaal geen politiek meer naar voren dient te komen in die konstrukties en dus ook niet in dit proces. dat is over het kompleks aanslagen nu alles, wat me direkt te binnen schiet.

vraag van advokaat temming:

... en over het probleem, dat müller, kroongetuige müller beweerd heeft, dat de aanslag tegen springer in hamburg door ulrike meinhof gepland en voorbereid zou zijn.

het bundesanwaltschaft protesteert tegen de vraag wegens 'kroongetuige'.

nogmaals advokaat temming:

mijn vraag is: weet jij, of ulrike in die tijd überhaupt in hamburg was en weet jij, of er spanningen tussen ulrike en andreas over deze of andere punten geweest zijn; of hoe de verhouding überhaupt was?

— ik heb zoëven al iets daarover gezegd en wel, dat er na de aanslag een algemene kritiek was, d.w.z. onder alle....

prinzing onderbreekt:

herhalingen willen wij nu niet meer.

— nou hou toch eindelijk op, u heeft toch nog geen flauw idee wat ik verder ga zeggen... het is een precisering, wat hij wil. dus misschien herhaal ik daarvoor nog eens de kern. wat ik zoëven daarover gezegd heb: dat ulrike er toen naar toe gegaan is om dat op te helderen en om uit het resultaat van die opheldering, die konstatering van de feiten in hamburg toen, die verklaring te formuleren.

precieser: het was zo, dat zij in berlijn was en ongeveer half mei naar stuttgart is gegaan. ze was in berlijn voor de voorbereiding van de uitvoering, waar zij wat betreft planning en organisatie aan deelnam. ze is toen naar stuttgart gegaan, om ander werk te doen, dat daar belangrijk werd. en ze heeft dat gedaan, omdat zij daarover veel wist, dat gewoon zeer goed kon. het ging er om materiaal te krijgen voor de discussie in het kader van wat ulrike in het algemeen heeft gedaan: informatie-organisatie op internationaal nivo. d.w.z. zij heeft geprobeerd het diskussieproces dat in de linkse beweging aan de gang was, en wel op internationaal nivo, met groepen in het buitenland te ontwikkelen. in die tijd was de discussie rond de bedrijfsguerilla aktueel. er bestonden in italië zulke pogingen — een bepaalde taktiek, die in italië mogelijk is op basis van verschillende voorwaarden — waarvan wij zeggen, dat die hier niet mogelijk is. en dit werk wou ze toen precieser doen: dat diskussieproces organiseren in het kader, in het perspectief van een kontinentale strategie. dat was het doel, waarvoor zij naar stuttgart is gegaan. — ik

geloof, dat andreas direkt na de aanslag in hamburg, omdat wij al meteen kritiek hadden, opgebeld heeft naar stuttgart en zij is toen naar hamburg gegaan, om dat uit te zoeken: zo was dat, geloof ik. daarmee is ook beantwoord of er meningsverschillen zouden hebben bestaan of de duivel mag weten wat, of fraktionering. door de feiten is ontzettend duidelijk en zichtbaar dat dat volkomen uit de lucht gegrepen is.

advokaat temming:

nog een vraag, dat heeft betrekking op de getuigenis van de getuige van het openbaar ministerie, gerhard müller, dat er een plan zou zijn geweest om siegfried hausner te likwidieren. weet jij daar iets van en weet jij, of er individuen waren die zich van de groep afscheidden en hoe dat verliep?

— er waren natuurlijk afscheidingen. het zou fout zijn te zeggen dat zo iets niet zou bestaan. er zijn tegenstellingen in de groep, die ontstaan in de ontwikkeling waar de groep in zit. dus in het proces van de strijd zijn er natuurlijk tegenstellingen en er zijn mensen die op het een of andere moment beslissen dit werk niet meer te doen. omdat ze dat niet meer willen, beslissen ze om te keren, weer terug; of juist als poging een andere praktijk toe te passen, hoewel eigenlijk iedereen weet dat dat niet mogelijk is, dat dat gelogen is, als men die al eens heeft toegepast. zo'n beslissing kan altijd alleen een stap terug zijn, betekent steeds een stap terug in de rotzooi. maar er waren zulke afscheidingen en natuurlijk is nooit over likwidatie gesproken, bij geen enkele afscheiding. er waren afscheidingen van mensen die het werk niet meer konden doen, niet meer wilden doen, juist omdat ze hadden begrepen wat illegaliteit betekent, wat gewapende strijd betekent. dat was hun vrije beslissing. het was juist, dat ze weggegaan zijn — het zou krankzinnig zijn geweest ze tegen te houden, een gemeenschappelijke praktijk zou helemaal niet meer mogelijk geweest zijn.

en er waren afscheidingen, waarvan wij dat bepaald hebben. dat waren mensen, waarvan we gezegd hebben, wij scheiden ons van hen om bepaalde redenen — in feite om dezelfde natuurlijk — omdat een gemeenschappelijke praktijk op een bepaald punt niet meer mogelijk was. nouja, zij leven natuurlijk allemaal nog.

dus dat is heel cool verlopen. we zijn uit elkaar gegaan, ze doen nu iets anders. in het bewustzijn dat ze juist deze praktijk niet meer konden toepassen.

misschien moet er nog bij gezegd worden hoe dat gegaan is, als mensen beslist hebben op te houden. dat was steeds zo, dat dat in het diskussieproces van de hele groep, de eenheid waar hij bij hoort, beslist is. d.w.z.: allen namen deel of zeer velen — allen voor wie het onder de voorwaarden mogelijk was er aan deel te nemen. het ging in discussies en het ging niet abrupt, maar er was telkens een ontwikkeling, zodat de gene zelf net zoals alle anderen, zoals iedereen in de groep, heeft begrepen dat het moment bereikt is waarop samen vechten onmogelijk is geworden, waarop hij moet beslissen: of hij verandert zich nu, hij wil dat nog, brengt zich daartoe, werkt zich daarnaartoe — en dat is logies: met allen samen natuurlijk — of hij gaat, en dan gaat hij zonder dwang, zonder druk, omdat het zijn beslissing is, hij het ook alleen als zijn beslissing kan begrijpen, omdat die is ontstaan in het proces van allen. omdat een afscheiding of een uitsluiting, die niet verantwoord, begrepen, verloopt, haat betekent en de figuur dan vroeg of laat bij de smerissen belandt. de groep heeft nooit iemand — nou, eruit gesmeten. zo is dat nooit gegaan, zo was de structuur niet.

dat is ook het punt dat die hele hausner-geschiedenis, die müller oplepelt, zo absoluut onmogelijk maakt: likwidatie.

d.w.z.: wij weten natuurlijk dat dat in principe mogelijk moet zijn, dat is geen probleem, in de illegaliteit vechtend is dat gewoon zo.

maar in de ontwikkeling, waarin de groep in '72 was, zou het fout zijn geweest, in tegenstelling met haar situatie. m.b.t. hausner is het al absurd omdat het gewoon niet klopt dat hij weg wou gaan of dat wij gezegd zouden hebben dat hij moest gaan. wat betreft zijn persoon en dat wat hij gedaan heeft, was er helemaal geen reden om te zeggen dat hij weg moest of zelfs gelijkwideerd moest worden. dat is belachelijk. er was niets. fouten of zoiets maakt natuurlijk iedereen, maar die arrogantie en die stelligheid om te zeggen: ik maak geen fouten, heeft niemand.

in ieder geval was de situatie in de groepen zo, dat een zaak zoals: hij gaat nu weg en als hij niet naar het buitenland gaat dan... — dus wat müller daar zegt, is toch: als hij niet naar nederland zou kunnen, niet naar het buitenland weggewerkt zou kunnen worden, dan moet hij eenvoudig als noodoplossing gelijkwideerd worden — zoiets kan alleen de staats veiligheidsdienst verzinnen.

dus dat zo'n zaak de structuur, de groep, de individuen die in de groep gevochten hebben, natuurlijk nooit gesterkt maar verzwakt, verwoest zou hebben. want met de implicatie dat zoiets in de groep zou kunnen gebeuren — hoe zou het dan nog mogelijk zijn dat mensen vechten, dat ze moed hebben, dat ze überhaupt een identiteit kunnen ontwikkelen.

als nood-oplossing en alleen omdat er misschien geen plaats is, iemand

likwideren, die met ons heeft gevochten - dat is een volstrekt idiote konstruktie.

ik kan daar nog een voorbeeld van geven:

het geval in berlijn met edelgart gräfer heet ze geloof ik - in ieder geval gräfer - zij heeft een half dozijn mensen laten arresteren. zij heeft mensen verraden, woningen verraden en wat er gebeurd is, wat er gedaan is: ze heeft een emmer teer over haar smoel gekregen en een bord om haar hals. dus ik bedoel als zoiets bekend is, dat iemand die mensen heeft verraden - dat betekent: hij verradt hen en geeft hen in feite aan het afschieten prijs, want dat kan men immers nooit weten, als de smerissen de woning binnen komen, hoe dat dan afloopt - als zo iemand een emmer teer over z'n hoofd krijgt, dan is het deste absurder aan te nemen dat iemand die niemand heeft verraden vanwege een bepaalde situatie, waarin al het mogelijke kulmineert zoals müller dat presenteert, opsporing en weet ik veel, arrestaties - zo gewoon doodgeschoten zou kunnen worden. dat is uitgesloten.

en dan natuurlijk het bewijs, zou ik zeggen, dat het niet zo kan zijn, is dat siegfried het kommando holger meins heeft geleid. het is uitgesloten dat hij dat anders gekund zou hebben, gedaan zou hebben. het feit, dat hij dat doet, zelf gedaan heeft, laat precies de structuur zien zoals die was. ik geloof, dat men dat ook goed kan begrijpen. hoe zou hij dat hebben kunnen doen, hoe zou hij kunnen vechten met een geschiedenis zoals die door müller beweerd wordt.

advokaat temming:

dan nog: de getuige van het openbaar ministerie, müller, heeft ook beweerd dat de hiërarchiese structuur door andreas baader geleid werd. andreas baader zou de leiding opgeëist hebben. het zou me interesseren, bestond er zoiets in de groep? en hoe is de houding in de groep over het algemeen t.o.v. leiding?

- dus als iemand de leiding opeist....

zeis: (federale officier van justitie):

ik ben van mening, dat die zaak met al dan niet hiërarchiese opbouw hedenmorgen al onderwerp van een uitvoerige uiteenzetting was...

- nu is het konkreet...

zeis: ... de kwestie...

- nu is het konkreet over andreas.

zeis: weest u toch eens rustig, als ik spreek.

- ach hou toch op met kletsen, werkelijk.

'leiding opeisen' heb je gezegd, hè... als iemand de leiding opgeëist zou hebben, dan zou hij zich alleen belachelijk hebben gemaakt. dus het opeisen van leiding, dat is gewoon belachelijk. felt is, hoe het was en hoe we het hebben begrepen: dat leiding een functie kan zijn en in bepaalde situaties ook zeker noodzakelijk kan zijn, b.v. in akties. zo hebben we dat bepaald, en natuurlijk heeft andreas de functie van leiding, gewoon omdat hij een ontzettend precies begrip van situaties kan ontwikkelen en vanuit dat begrip, vanuit de analyse van situaties een taktiek kan koncipiëren, een bepaalde afloop en zo lijnen kan bepalen, dus de taktiese lijn en de strategie.

maar dat is gewoon een zaak die nooit apart of door iemand alleen beslist wordt, maar zo'n conceptie, als iemand hem ontwerpt, is natuurlijk aan de discussie van allen onderworpen, want allen nemen immers konkreet aan de praktijk, dus ook aan de lijn, deel. ze moeten over de lijn discussiëren, ze moeten hem begrijpen, ze moeten hem verder ontwikkelen, ieder moet hem kunnen bepalen in elke situatie, want in bepaalde situaties ben je juist alleen en als je het dan niet hebt begrepen - nou ja, dan gebeurt er niks meer. wat andreas heeft gedaan, is in het discussieproces door allen vastgesteld, precies bepaald en verder ontwikkeld, en op het moment waarop de lijn bepaald was, op dat moment was hij natuurlijk net zo aan die lijn onderworpen resp. er aan gebonden - maar niet als dwang, maar gewoon vanuit het inzicht dat het noodzakelijk is dat het juist is, dat het het juiste perspectief is, een juiste taktiek - zoals ieder ander. d.w.z. leiding heeft altijd een bepaalde functie en deze is natuurlijk voor degenen die haar gebruiken evenals voor degenen die deze functie toebedeeld krijgen alleen te verdragen als deze geen heerschappij is. maar totaal bepaald is via dat wat allen willen, sowieso is het principe in de organisatie vrijwilligheid, d.w.z. dat iedereen, zover moet komen zoiets zelf te kunnen. d.w.z. niet die nonsens, die müller hier beweert met 'open groep' - dus in feite, dat allen aan alle arbeidsprocessen deelnemen. dat bestaat niet, maar het hoort bij de konstruktie van zijn getuigenis, omdat het zou betekenen dat iedereen alles weet en dus konkreet dat müller alles weet. maar müller weet weinig. müller was geen kader. dat beweert hij alleen maar voor het gestelde doel dat de staatsveiligheidsdienst daarmee nastreeft.

prinzing onderbreekt: goed, dat is immers nu een beoordeling...

nee, ik ben nog niet klaar, moment. ...

prinzing: blijft u alstublieft bij de feiten, die u weet en kunt noemen.

ja, dat is er een. ik weet, dat hij geen kader was.

prinzing: ja, dat mag u zeggen, alleen het overige niet. is de vraag daarmee voldoende beantwoord, mijnheer de advocaat?

nee, ik ben nog niet klaar....

prinzing: ik weet niet, heeft u dan voor elke vraag hier al een voorbereid concept?

ik heb.... natuurlijk, ik heb overlegd wat ik hier wil zeggen, vanzelfsprekend.

prinzing: kende u de vragen, die aan u gesteld worden?

nou hoe zou ik die nou kennen.

prinzing: ja, als u al een concept daarover heeft.

— ik heb de müller-zaken gelezen in de pers....

prinzing: u heeft de müller-dossiers al gelezen?

.... de müller-zaken gelezen in de pers, luistert u toch. en aan de hand daarvan en van wat ik over müller weet en wat ik uit de discussie, uit het info van hem ken enz.; uit het 'stern'-artikel — er zijn immers enkele voorbeelden — heb ik de punten vastgesteld. de punten, waarmee hij de structuur van de groep zo beschrijft, waarvan ik zeg: fascisties, fascistiese bendenstructuur, die hij beschrijft — aan de hand daarvan heb ik vastgesteld, wat ik in deze functie hier als getuige kan zeggen.

dus kaderlijk. d.w.z. dat ieder in staat moet zijn het zelf te kunnen. dat is concreet over leiding natuurlijk: als iedereen dat zelf moet kunnen, dan betekent dat gewoon, dat het nooit heerschappij kan zijn, dat het bepaald is als een functie, die zich echter ook opheft, kan opheffen in een kollektief proces, waarin ieder het bereikt dat te kunnen en dat te weten. dat is gewoon ook een voorwaarde voor continuïteit, dus als kaders gearresteerd worden, dat dan niet alles totaal zonder oriëntering zit, maar dat de mensen ook werkelijk zelf kunnen bepalen, verder kunnen ontwikkelen, dat er geen breuk, geen doorbraak is. het is voorwaarde voor continuïteit en dus voorwaarde van de hele politiek, voor de hele praktijk. wij hebben daarover eens gezegd: guerilla is een hydra, d.w.z. ze krijgt steeds nieuwe koppen. dat is het doel, dat dat wordt. in de discussie in het info — die het bundesanwaltschaft ongetwijfeld heeft, zeker, dus ook erover ingelicht is dat er nooit hiërarchie is geweest — stonden zinnen, die heel precies uitdrukken wat ik bedoel, een zin van holger, die luidt: 'kollektief is ieder'. die geeft dat precies weer. en wat ulrike in het proces in berlijn heeft gezegd: 'de guerilla is de groep'. d.w.z. ieder afzonderlijk ontwikkelt zich of komt daartoe in het proces van allen, in het hele leerproces, dat dat natuurlijk voortdurend is: de praktijk, en überhaupt alleen zo leert men, in deze praktijk, dus in deze konfrontatie, omdat die gewoon dwingend is, dwingend te leren, zich te veranderen — tot: de guerilla is de groep. loopjongens en chefs, leiders en ondergeschikten — zoals müller zegt — is het antagonisme van deze structuur, van gewapende politiek, van guerilla — evenals het apparaat, dat die vormen van psychologische oorlogvoering uitspuwt: het staatsveiligheidsapparaat.

wij hebben, wat leiding voor ons is, eens zo gedefinieerd: 'leiding — wat die zou moeten zijn: het concrete begrip van de situatie en de ontwikkeling ervan: het doel en de konkretisering daarvan in de structuur van de strijdende groep' — d.w.z. wat wij hebben geleerd is dat leiding in de guerilla het voortdurende initiatief is, het doorzetten van de politiek: gewapende proletariëse politiek. niet 'de leiding' konstitueert de guerillagroep, maar leiding ontstaat überhaupt pas als een functie, die nodig is in het leer- en arbeidsproces van de groep, van de illegale groep — dus vanuit en voor haar praktijk. als het goed loopt, brengt leiding het initiatief en de ervaring van allen bij elkaar — het wordt, er ontwikkelt zich een kollektief proces, waarin continuïteit en vermogen tot handelen ontstaat. zo kan dat alleen gaan. en nog eens terugkomend op die zin: de kern daarin is de verhouding van subjektiviteit en objectiviteit, dus van wil en noodzaak — dat dat samenvalt, tot een punt komt in de actie. alleen zo — dat is gewoon de ervaring — is subjektiviteit überhaupt mogelijk. ben je — degene die vecht — subjekt. en wordt dat wat je bent en wilt, de zin van de strijd. werkelijk. het is precies wat wij zo samenvatten: vrijheid is alleen mo-

gelijk in de strijd voor bevrijding.

advokaat temming:

hoe zit het dan met de bevelsmacht, die andreas baader zogenaamd, volgens de verklaring van de getuige van het openbaar ministerie, müller, gehad en uitgeoefend zou hebben. hij heeft geloof ik, het voorbeeld, van het schietbevel gegeven, dat elk lid uit de raf, in geval van arrestatie, zich met wapengeweld dient te weren.

— nouja, ik zal het antwoord in tweeën delen:

eerst de houding, de opvatting die de groep ten aanzien van een bevel had, zoals ze dat heeft gedefinieerd — en dat te definiëren, was ook een proces: bevel — wat dat is, hoe wij daar tegenover staan.

en dan heel konkreet over het schietbevel.

ik wil eerst iets over bevel in het algemeen zeggen: en wij hebben dat zo gezien, dat het kollektieve besluit een bevel is in de fase van de uitvoering, dus in de aktie zijn er bevelen — gewoon: dat is een militaire noodzaak, dat is ook juist, dat is funktioneel, en juist omdat het funktioneel is, heeft het niets met dwang te maken, want de aktie is immers een kollektief besluit, die is van te voren doorgesproken, bepaald door allen, begrepen door allen, de afzonderlijke taken die ieder daarin heeft, en bevel is dan eigenlijk alleen nog koördinatie.

dat is één punt, en het andere is die bevelsmacht, dat hele beeld dat müller schetst is: andreas de boss met de absolute macht....

dus b.v. het schietbevel in müller's getuigenis — daarvan zou ik gewoon zeggen, dat het duidelijk het distillaat van de psychologische oorlogvoering sinds '70 is, die beweert dat de leden van de raf schietbevel zouden hebben gehad, hoewel de raf er tamelijk veel over gezegd heeft, juist daarover, over dat punt, maar ik doe dat nog eens nauwkeuriger, dat verschijnt in de media sinds hamburg, toen petra doodgeschoten werd: schietbevel, dus kanonnenvoer, mensenmateriaal, dat naar het front gestuurd wordt door bepaalde figuren op de achtergrond — dat is precies de konstruktie, en müller....

prinzing: u zou nu over de bevelsmacht ondervraagd worden door....

— ik praat nu....

prinzing: ...mijnheer de verdediger, dat wat u hier noemt heeft nu werkelijk niets meer met de vraag te maken.

— ja, daarover heb ik een andere mening, ik praat nu over het schietbevel.

in werkelijkheid is het zo, dat müller natuurlijk weet, dat er geen schietbevel was: noch voor hem noch voor iemand van ons, en waarom hij dat beweert — daarover heb ik precies dat gezegd, wat hier als 'niet ter zake' gekenmerkt wordt — evenals het distillaat van de psychologische oorlogvoering, dat in die getuigenis geverifieerd dient te worden, dat het toch zo zou zijn geweest, met het doel de invloed van de groep kapot te maken.

advokaat heldmann:

müller heeft hier als getuige gezegd, dat de structuur van de rote-armee fraktion zo zou zijn geweest: baader, de leidende figuur, dan waren er kernleden, dan waren er gewone leden en dan waren er randleden. kunt u die beweringen bevestigen?

— ja, ik heb daarover gezegd hoe wij het genoemd hebben, wat er precies aan de hand was: vele leidende figuren en daarbij de kaderlijn, zoals we die ontwikkeld hebben, zoals die ontwikkeld is in het hele proces, dat was het doel en het was in de meeste groepen die lang genoeg samen waren ook al zo.

wat betreft de randleden enz.: wat men daarover kan zeggen is, dat er natuurlijk kontakten geweest zijn met mensen die niet volledig in de groep geïntegreerd waren, maar dat is gewoon een juiste zaak, omdat de raf tenslotte een militaire organisatie is, d.w.z. geen groepje, dat op de een of andere manier in de buurt zit, maar haar kontakten zijn bepaald volgens funkties, volgens politieke en operationele criteria, dus b.v. — nou dat hoort hier gewoon bij: je ziet daarin ook gewoon de onzin van de bewering 'open groep' nog eens heel duidelijk.

evenmin als ieder alle informatie had of iedereen aan alle arbeidsprocessen deelnam — natuurlijk niet; of ieder alles moest weten — vanzelfsprekend niet, ieder had de informatie die noodzakelijk was voor hem, om dat wat hij heeft gedaan te kunnen doen, d.w.z. het was funktioneel bepaald, iets anders doen, is gekkenwerk, helemaal zinloos, en iedereen heeft precies begrepen waarom het niet noodzakelijk is. — maar er is een volkomen open discussie in de groepen en tussen de groepen over strategie en taktiek en ook over theorie en analyse, zoals die zich ontwikkelt, en natuurlijk, dat is logies over de principes van de organisatie, dat is een open, kollektief proces van allen die vechten. — het is

juist, dat ik konkreet alleen dat weet wat direkt betrekking op mij heeft, omdat men er natuurlijk rekening mee moet houden, als men gevangen genomen wordt, dat er verraders kunnen zijn, dat ze gechanteerd worden, getolterd worden. wij wisten dat, en het is gewoon voorwaarde voor een illegale militaire organisatie zich zo op te stellen als nodig is, zoals de voorwaarden zijn. anders zou het een stel idioten zijn. voor een groep die wil vechten zou die onzin 'open groep' betekenen dat ze nooit zover komt, omdat ze zich als onbenullig gedragen, als mensen die helemaal niet weten wat ze doen.

open is een zeer goede zaak, open discussie, open, eerlijke verhoudingen — en zo gaat het ook, maar nooit met betrekking tot de militaire details: d.w.z. de politieke structuur is open, kollektivisties en er is ook in de kommando's een kollektieve werkwijze, maar de kwestie van de militaire details, kontakten enz. is streng funktioneel, konspiratief.....

pririzing onderbreekt:

ja, het gaat er nu niet om wat het begrip 'open' inhoudt. ik geloof, mijnheer heldmann, dat de vraag nu herhaald beschreven is....

— ... open groep — dus als organisatieprincipe van een illegale groep — is gewoon een domme diffamering, zo zou ik dat zeggen.

advokaat heldmann:

waren er geen leden, die over andere leden controle uitgeoefend hebben, d.w.z. dus een controlefunctie binnen de groep of een groep bezaten?

— hoe 'controlefunctie', dat begrijp ik niet helemaal.

advokaat heldmann:

dat kan ik ook niet precies zeggen. ik citeer voor u pagina 10221 van het procesprotokol, namelijk de getuigenis van müller: "bovendien hebben juist die kernleden, die leidende leden voortdurend controle uitgeoefend." en het voorbeeld: "dus aangenomen dat iemand van die mensen in stuttgart was, dan belde hij voortdurend — dus een zogenaamd kernlid, zoals de heer müller het heeft uitgedrukt — dan belde hij voortdurend naar berlijn, om daar de situatie te kontroleren, of de mensen allemaal doen wat ze dienen te doen".

— dus opbellen — het voorbeeld spreekt eigenlijk voor zich. informatie is gewoon een voorwaarde, om te kunnen handelen, om überhaupt de situatie te kunnen bepalen en dat gebeurt natuurlijk ook onder elkaar, onder de afzonderlijke groepen sowieso heel logies, omdat het een noodzaak is, om op bepaalde punten te kunnen ingrijpen, dat men op de hoogte is van wat in andere steden aan de gang is. en als degenen in stuttgart naar berlijn bellen, is dat volkomen juist, heel normaal, dat heeft iedereen x-maal per dag gedaan, als iets gezamenlijk moest gebeuren of gekoördineerd moest worden. dit controle noemen toont echt alleen de stompzinigheid van deze getuigenis aan.

advokaat heldmann:

zijn er of waren er advokaten lid van de raf?

— dus advokaten als leden van de raf — dat is ongeveer hetzelfde, daarom kan men eigenlijk alleen ontzettend lachen. want onze houding tegenover advokaten is gedistancieerd. advokaten zijn advokaten, en als advokaten zijn ze geen raf-leden. en we willen ook heel beslist geen advokaten in de raf hebben noch hadden we ze ooit. dat is een tegenstelling op zich. iemand die advokaat is, die wil geen raf-lid zijn, anders zou hij geen advokaat meer zijn — op dat punt moet werkelijk totaal gebroken worden met die baan. advokaten zijn deel van justitie, ook als ze krities zijn. zo ligt dat. en onze verhouding tegenover advokaten, dat was en is — het is om te lachen — en verdomme ik heb ook eigenlijk weinig zin daar dieper op in te gaan, juist omdat het zo vermoeiend is, na zoveel jaren steeds hetzelfde — omdat deze figuren meestal en steeds weer obskure partikuliere belangen hebben en angst, die politiek gerationaliseerd wordt. nou, de meesten proberen de gevangenen aan banden te leggen — dus een voortdurende ergernis.

advokaat temming:

een vraag over het info. de getuige van het openbaar ministerie, müller, beweert dat het info tot doel zou hebben gehad de misdadige projecten binnen en buiten, vooral buiten de gevangenissen door te laten gaan. kan je iets over de functie van het info zeggen en ten tweede bestond er zoiets als dwang om aan het info deel te nemen en ten derde werd door middel van het info op de een of andere manier druk op de een of andere gevangene door de een of andere gevangene uitgeoefend?

— het info was absoluut het tegenovergestelde. het was de enige mogelijkheid — zoals wij dat bepaald hebben en zoals het gekoncipieerd is — de enige mogelijkheid überhaupt van geïsoleerde gevangenen tot

sociale interactie. ook al is het slechts surrogaat, dus brieven, papier maar het was de enige mogelijkheid voor politieke discussie, politieke informatie en voor oriëntering natuurlijk. van hiërarchische structuur of zoiets was helemaal geen sprake. maar wat müller daar oplepelt met info 1 — ik weet niet meer precies, hoe dat geformuleerd is — dat er verschillende categorieën zouden zijn geweest, waarin men zich omhoog diende te werken, zo'n promotiesysteem — dat is absurd.

info 1 — dat waren allen die in de raf georganiseerd waren, en dat is gewoon functioneel geweest.

info 2 heeft nauwelijks bestaan. dat zou eens opgezet worden, maar feitelijk bestond het nooit. en het info 2, dat nooit opgezet is, werd toen het info tijdens de hongerstaking, waar alle gevangenen aan hebben deelgenomen die in hongerstaking waren. daarin zie ik absoluut geen hiërarchie, geen categorieën. dat zijn gewoon twee verschillende groepen. de ene bestaat uit gevangenen uit de raf en de andere is een groep van ten dele heel andere gevangenen, 2e juni, hamburgse en münchener stadsguerrillagroepen, nouja allen die aan de hongerstaking hebben deelgenomen, dat waren er immers een heleboel. het zou onmogelijk zijn dat gewoon op een lijn te stellen. dat zijn heel verschillende niveaus van discussie, van groepsverband. die op een lijn stellen zou een eenheidssoep zijn die helemaal geen reële functie heeft.

en het info 3 — daarin bestaat nou helemaal geen hiërarchie. info 3 was informatie, dus krantenknipsels, analyse, politieke economie enz. dus gewoon informatie-materiaal. wat iedereen heeft gekregen die zit en die het wou hebben om er mee te werken. dat info 3 op de een of andere manier de laagste trap was, is krankzinnig. het was een bepaalde vorm van politieke informatie — juist pers, persberichten, buitenlandse persberichten, dus alles wat men nodig heeft om een bepaald overzicht te krijgen; ook fundamentele economische analyses, die we gemaakt hebben. dat was info 3. daarover dat... hoe heb je dat ook weer gezegd?

advokaat temming:

of er een dwang tot deelnemen...

— ah ja. de zin van het info, zijn hele functie zoals we die bepaald hebben was juist: een middel tegen de isolatie. wij hebben gezegd: elke zin, die een gevangene via het info schrijft, is een daad; elke zin is een actie. zo was dat voor de gevangenen. wij hebben immers niets, geen mogelijkheid gehad, iets te doen in de isolatie behalve juist die communicatie te gebruiken, en dat was in feite — kan men zeggen — een radikaal kollektiveringsproces voor degenen die dat daarvoor niet kenden, omdat via het info natuurlijk iedereen alles over iedereen wist, wat hij schreef. überhaupt de absolute tegenstelling van hiërarchie, van zo'n structuur. iedereen heeft daarin geschreven waar hij over heeft nagedacht, wat voor hem een probleem was, waarmee hij alleen niet verder gekomen is en iedereen heeft tegelijk geprobeerd om politiek een definitie te bereiken, het begrip van de situatie en de voorwaarden ervan om tegen de isolatie, tegen de vernietiging van de groep in de isolatie te kunnen vechten. in zoverre heeft iedereen dan natuurlijk controle op iedereen gehad. maar dat is goed en niet slecht. niet heerschappij, maar de ontkenning daarvan, zou ik zeggen: de poging een structuur, die precies anders is, die juist het omgekeerde van fascisties is, te handhaven in de nor — tegen de machine, die zoiets onmogelijk wil maken. dus het info was gewoon een middel voor ons om nog op dit niveau, en zoals het daar alleen mogelijk is, te kunnen vechten. dat is alleen zo mogelijk voor geïsoleerde gevangenen, via analyse, via bepaling. het is natuurlijk een zeer beperkte mogelijkheid en het voorbeeld hoe beperkt het is, is de hongerstaking — gewoon vanuit het uiterste defensief. anders zou men tegen de isolatie niet in hongerstaking hoeven te gaan....

advokaat temming:

ik heb nog een vraag over de functie, of de zogenaamde functie van disciplineren.

prinzing laat de vraag niet toe.

advokaat temming:

maar misschien valt dat in verband met de hongerstaking beter duidelijk te maken, welke functie had de hongerstaking en werd tijdens de hongerstaking misschien geprobeerd op gevangenen in hongerstaking op de een of andere manier druk uit te oefenen door uitsluiting van het infosysteem? dus ten eerste welke functie had de hongerstaking en ten tweede is misschien het infosysteem bij de hongerstaking als discipline-maatregel gebruikt, om iemand te bewegen de hongerstaking niet af te breken?

— het info was noch tijdens de hongerstaking noch op een ander tijdstip discipline-maatregel — van wie of wat dan ook. het info was geen zweep waarmee de mensen bij elkaar gehouden zijn, maar een wapen voor ieder van ons, dat hij nodig had. d.w.z. als communicatiemiddel was het een wapen, hoewel het gewoon papier was. misschien is het

belachelijk om te zeggen: wapen, maar precies zó ligt de situatie van de gevangenen. dat ze werkelijk geen andere mogelijkheid hebben in de isolatie. en met name tijdens de hongerstaking is er natuurlijk geen druk uitgeoefend, de hongerstaking is het praktische voorbeeld voor het feit dat er helemaal geen druk uitgeoefend kan worden, omdat anders acties onmogelijk worden. de hongerstaking is zeer lang besproken door ons. of we hem überhaupt beginnen en hoe daarvoor de voorwaarden van de groep, dus van ieder afzonderlijk in de groep liggen. en omdat het bundesanwaltschaft de hele zaak inbeslaggenomen heeft, weet die dat natuurlijk ook. daarom zijn al zijn beweringen sowieso alleen maar een middel ter diffamering, maar dat doet er ook niet toe. in ieder geval de hongerstaking was het produkt, het resultaat van de discussie. en in de discussie heeft ieder voor zich bewust gemaakt: kan ik aan de hongerstaking meedoen, wil ik aan de hongerstaking meedoen. omdat dat voor ons duidelijk was, wat dat betekent: dat het reëel kan betekenen dat je sterft. d.w.z. dat dat een voorwaarde is zoals het altijd een voorwaarde van vechten is: dat men sterft, dat men doodgeschoten wordt. dat dat in de oorlog niet anders is, is een ervaring van ons. in ieder geval was dat de beslissing van ieder afzonderlijk en alleen zo kon het gedaan worden. dat kan men in het info juist konstaten, dat ieder geschreven heeft of hij mee wil doen en waarom, of hij vindt dat hij mee kan doen, of hij het juist vindt natuurlijk, de tactiek enz. überhaupt hongerstaking, of dat een middel kan zijn, een wapen kan zijn van gevangenen. wij zijn tot de konklusie gekomen dat het er een is, gewoon van ons, omdat we geen andere hebben. en over de dorststaking, waarbij het nog korter duurt, daar is het immers zeer duidelijk — b.v. de verklaring van Ulrike in Berlijn, dat wij in dorststaking zullen gaan, als Andreas nog eens het water onthouden wordt zoals in Schwalmstadt, d.w.z. dat hij daardoor natuurlijk sterft, meteen. dat waren allemaal beslissingen, die kollektief waren. dat is ook heel eenvoudig. men zou het ook kunnen bewijzen, maar dat is beslist niet wat wij willen: kriminalistische bewijsvoering tegen de vervalsingen en leugens van de staatsveiligheidspers. door het feit dat we in hongerstaking konden gaan, wordt duidelijk dat het klopt. en degenen die bezweken zijn onder de voorwaarde van de hongerstaking, dus onder de totale konfrontatie, zijn natuurlijk ook voorbeeld van het feit dat er werkelijk geen dwang bestaat. ze zijn opgehouden en hun gevoel daarover was dat zij de hele politiek, dus de vorm van de konfrontatie, die deze politiek — guerilla — noodzakelijk inhoudt, zonder welke die helemaal niet denkbaar is — zo zijn de voorwaarden — dat zij deze konfrontatie niet meer willen, tot elke prijs willen leven — ook al is het alleen nog vegeteren als een dier, een plant in de isolatie. niet vechten, rebellie, revolutionaire oorlog, die jouw zaak is.

Müller is immers zelf opgehouden, hij is opgehouden en heeft ons verraden. het punt waarop hij bezweken is laat hij heel duidelijk zien: hij wou alleen nog zijn pens, niet een andere politiek — daarvoor heeft hij zich verkocht. hij wou de deal. en die heeft hij immers nu. daarmee is hij door de staatsveiligheidsdienst totaal ingepakt. dat heeft een geschiedenis van drie jaar hersenspoeling, en er zijn brieven van hem waar in hij dat beschrijft. maar dat is nou iets anders.

advokaat temming:

nog een laatste vraag: jij hebt gezegd, hongerstaking was een, hoewel beperkte, mogelijkheid om te vechten, ook het info was een wapen, waartegen vechten en waartegen een wapen?

— de hongerstaking?

tegen de hechtenisvorm, tegen de vernietiging door isolatie, dus omdat het gewoon noodzakelijk was daar iets tegen te doen. daartegen te vechten en zoals die strijd gezien alle voorwaarden nog slechts mogelijk was. de ervaring was dat alles wat juridies daartegen geprobeerd is, b.v. aanklachten en weet ik veel, in al die jaren, volkomen zonder effect was. omdat het zo is, zoals ik aan het begin heb gezegd: de verhouding is oorlog.

die hele machine van staatsveiligheidsdienst, geheime diensten, media en politieke justitie voert oorlog, is een funktie van counterinsurgency. en de juridiese middelen die nog overblijven, zijn natuurlijk volkomen hulpeloos, pure fopspenen. dat was immers zeer snel duidelijk — wij zagen het aan Astrid, de eerste die in de dode vleugel werkelijk kapot gemaakt is. daarna Ulrike in de vleugel. wij hebben de gevangenen hebben geen andere mogelijkheid gehad dan de hongerstaking, dan zo'n actie vanuit werkelijk het uiterste defensief. maar kollektief en zo vastbesloten als wij waren om het nu toch echt te breken, dat middel tegen de gevangenen: isolatie, is het dan natuurlijk ook of kan het een wapen worden.

prinzing breekt af.

zeis: u heeft zoeven op de vraag van de advocaat dr. Heldmann, geloof ik gezegd dat er in de groep geen schietbevel zou zijn geweest. mag ik vragen, waarom u dan bij uw arrestatie een funktionerend en schietklaar wapen heeft gedragen? wilt u op de vraag antwoorden?

- ach onzin, nee.

prinzing: wat voor een rechtsgrond wilt u laten gelden?

- ach, helemaal geen rechtsgrond, het is gewoon te gek na alles wat ik heb gezegd.

brigitte mohnhaupt 22-7-1976.

eerst moeten die twee geuniformeerden hier maar weg. ik heb dat vanmorgen al gezien, ze kunnen mijn notities lezen, die twee. bovendien kan ik niet spreken als ik hier vastgeklemd zit...

... jaja, maakt u maar een muur
(nadat de smerissen zich tussen hem en prinzing hebben geplaatst)

ik ga er van uit, dat ik de kans die klaus jünschke gisteren had vandaag wel niet meer zal hebben *

ik begin dus maar met wat ik direkt meegemaakt heb, toen ik in de groep ben gekomen — dat was ongeveer begin '71. ik wil over die tijd praten omdat dat voor de structuur van de raf zeer essentieel is: dat de hele dimensie, die men inzet naar buiten in de strijd tegen het apparaat, tegen de imperialistische staat, überhaupt alleen te ontwikkelen valt als deze politiek: strijd om bevrijding van het eerste ogenblik af aan precies zo in de organisatie, d.w.z. naar binnen verwezenlijkt is. dat is de voorwaarde, opdat de guerilla invloed heeft — daarover hoeven we intussen immers niet meer te praten. zo breidt ze zich uit, doordat iedereen zo wordt aangesproken, iedereen zo met haar praktijk in aanraking komt, dat hij dat kan zien en zelf begint te strijden. dat is het doel: dat iedereen strijdt, en dat gaat niet op instructie en bevel of andere bullshit zoals müller dat hier geproduceerd heeft. —

het duidelijke was juist de gedrevenheid, de vastbeslotenheid, gewoon het zoeken naar het nieuwe — tegen de rotzooi hier. dat heeft immers ook de aantrekkingskracht en de ondersteuning altijd bepaald.

dat was er van begin af aan, en dat kan ook helemaal niet anders. daarom is de hele poging hier om de raf met müller's verzonnen getuigenis een hiërarchiese structuur, een smerissenstructuur toe te schrijven gewoon ook dom en absurd. maar dat is onbelangrijk; waar het om gaat is dat die konstruktie het centrale punt van de psychologische oorlogvoering is, die sinds 6 jaar als countermiddel, als oorlogsmiddel tegen ons ingezet wordt, om zulke structuren — die de mensen immers kennen, die ze dag in dag uit ervaren en haten — in de hoofden te pompen. en müller is werkelijk slechts é é n instrument van de counterstrategie tegen ons; een figuur die door de staatsveiligheidsdienst omgekocht en volgepropt is, om die banale projekties zoiets als authenticiteit te geven.

dat dat oorlog is en waarom die zo gaat en zo gevoerd wordt zegt iets over het legitimatieverval van deze staat — dus dat hij loyaliteit moet afdwingen...

prinzing onderbreekt

... dat hij loyaliteit alleen nog door repressie kan afdwingen...

b.v. de ppsporing in '71/'72 tegen ons, daar was dat immers heel duidelijk: de centraal geleide hetzekampagnes in de media met demagogische oproepen van politici, tot aan tenslotte de openlijke smerissen-terreur tegen de bevolking, nadat de opiniepeilingen in de zomer van '71 gesignaleerd hadden dat er hier massaal sympathie bestaat voor de strijd van de raf, dat hij ondanks zo-en-zoveel jaren antikommunistiese hersenspoeling begrepen wordt, omdat de mensen er in herkennen of ontdekken wat ze zoeken.

precies daar is de psychologische oorlogvoering tegen gericht met zijn desoriëntatie-kampagnes en psychologische akties zoals de dreiging met bommen in stuttgart; hij wil de guerilla moreel vernietigen, om de invloed van haar politiek en oriëntering op haar te neutraliseren, het voorbeeld van revolutionaire interventie te vernietigen, nog voordat het zich als enige hoop in de hoofden kan vastzetten.

men moet zich daarvoor gewoon voorstellen, waar we hier zijn: brd, subcentrum, een-na-sterkste imperialistische staat, waar de repressie totaal is, waar hij alle maatschappelijke terreinen penetreert, waar een manipulatie-apparaat en een repressie-apparaat bestaat dat nog nooit — ook niet ten tijde van het nazifascisme — heeft bestaan.

en dat daartegen, in de strijd daartegen het niet met minder dan een structuur gaat die dat allemaal juist uitsluit. —

men moet zich voorstellen wat het voor ieder afzonderlijk ook aan existentiële betekenis had destijds de strijd te beginnen, de guerilla te organiseren; dat het voor iedereen die dat doet allereerst betekent tegen elke vorm van heerschappij, dwang en hiërarchie te vechten.

wat het aan inspanning en wil verlangt om hier de strijd op te nemen, te organiseren en vooral zijn continuïteit te beveiligen, sluit zo'n rotzooi gewoon uit. of andersom: de strijd voor bevrijding, voor vrijheid kan niet onvrij gevoerd worden, niet met een structuur die onvrij is. dat was juist, wat ik van begin af aan ervaren heb, toen ik in de groep kwam, voordat ik in '71 de eerste keer gearresteerd werd.

* klaus jünschke, een andere gevangene uit de raf, was de vorige dag over de getuigentafel gesprongen en had prinzing in zijn gezicht geslagen.

konkreet was het in '71 in de illegaliteit zo, dat er een kollektief diskussieproces was, waarin de strategiediskussie, de hele bepaling van de lijn door allen gevoerd werd. die was open, dus binnen de groep open, en open naar buiten. d.w.z., er was een relatief brede diskussie met andere groepen, ook legale groepen of individuen uit legale anti-imperialistische organisaties. en zeker, ook over het begrip van de raf, dus hoe onze politiek, onze acties in de groepen begrepen en opgenomen worden. openheid is sowieso een essentieel moment van de structuur — dat wil ik hier nog tussenvoegen — open voor dat wat de ander zegt, en openheid van jezelf tegenover ieder ander.

in ieder geval wat müller hier heeft beweerd — dat de raf als een 'open groep' zou zijn georganiseerd — heeft met ons, met de organisatie-structuur werkelijk niets te maken, wel een heleboel met het doel van deze hele konstruktie; daarmee wil hij suggereren, dat hij over informatie beschikt en vertellen dat hij iets over het offensief in '72 weet. het is onzin. als een groep acties beraamt, dan weten dat natuurlijk alleen degenen, die er direkt aan deelnemen, die ze ook uitvoeren; dat is vanzelfsprekend voor een groep die illegaal vecht, daar hoeft men helemaal niet over te praten. maar het laat ook iets zien over de hele politieke lijn — hoe de verhouding kollektiviteit en autonomie begrepen werd, dus niet als tegenstelling, maar als doel en tegelijk voorwaarde — d.w.z.: daarom gaat de strijd, om deze structuur, dat b.v. ieder die de een of andere konkrete taak op zich heeft genomen deze ook zelf ontwikkelt, dat hij zichzelf de mogelijkheden daartoe verschaft, zelf overlegt en nadenkt — dus als iemand iets onderneemt, dan is het zijn zaak, dat het slaagt.

laat ik het nog eens anders zeggen: wat gewoonlijk diskussie genoemd wordt — zoals de vrijblijvende strategiediskussie in zo'n paar sekten, die met praktijk niets te maken heeft, waar iedereen alleen abstracte standpunten verkondigt en elkaar voorhoudt — dat komt bij ons niet voor, dat is gewoon een eenheid: de politiek en de strijd, en de diskussie daarover gaat zoals die moet zijn, zoals de politiek alleen mogelijk is: als deel van de ontwikkeling van de structuur van de groep en de hele organisatie en haar analyse. dat betekent, de structuur vormt zich in elk arbeidsproces, in het hele arbeidsproces van de groep, daarin groeit de kollektivering, daarin groeit een structuur die revolutionair is, omdat deze op het doel en op de bedoeling georiënteerd is, op dat wat er gedaan moet worden en op niets anders.

prinzling onderbreekt

... wat ik tot nu toe gezegd heb, is gewoon, dat het doel van de strijd van de guerilla in de structuur van de strijdende groep gekonkretiseerd is — wat alles wat hier beweerd is, uitsluit, en daaruut — uit de hele structuur, de kollektieve ontwikkeling van de guerilla en de kollektieve bepaling van het doel blijkt ook heel duidelijk — dat is immers hier geloof ik ook al gezegd — dat natuurlijk ieder van ons verantwoordelijk is voor het offensief van '72 ...

prinzling onderbreekt

... hou nou eindelijk eens uw smoel, dat is wat ik weet, ik heb dat mee-gemaakt... de strategische bepaling: tegen het us-imperialisme, tegen de militaire bezetting door de usa is al aan het begin, nog in de opbouw fase uit de diskussie ontwikkeld. men kan ook nog verder teruggaan, naar de studentenbeweging, naar de protestbeweging tegen de vietnamoorlog, omdat dat gewoon een deel van onze geschiedenis is, omdat van uit die ervaring het politiseringsproces plaatsvond: en ik bedoel dan de totale ervaring — dus de ervaring van zichzelf, van de eigen situatie, van de vervreemding in de metropool, evenals de ervaring van de eigen mogelijkheid: subjektiviteit, bevrijding, en hoe de voorwaarden liggen, om ze te realiseren of in ieder geval een poging te doen. wij hebben door de reactie van het systeem toen pas inzicht gekregen in waar wij zijn; begrip van deze staat en zijn speciale rol en functie in de us-strategie — hoe de brd op alle nivo's de interventie van de usa gesteund en mogelijk gemaakt heeft: militair, politiek, propagandistisch, financieel.

het nieuwe, sterke, wat de studentenbeweging überhaupt power gegeven heeft, gemobiliseerd heeft, was haar identifikatie met en haar oriëntering op de bevrijdingsstrijd van het vietnamese volk, waardoor ze zich als deel van het globale proces van anti-imperialistische bevrijdingsoorlog kon definiëren en haar functie als bondgenoot van de strijdende volken in de 3e wereld, als '2e front' in de metropool kon begrijpen. die functie, 2e front te zijn, identiek, heeft zij niet bereikt, maar pas d.m.v. haar verplettering de grens van legale oppositie en de mogelijkheid daarvan uit te handelen duidelijk gemaakt voor ieder die dat wil. hij eens als bewustwording heeft begrepen niet wou loslaten: dat revolutionaire politiek hier alleen mogelijk is, effectief kan worden, als ze

zich bewapent en illegaal, internationalisties is.

de vietnambeweging was dus — om 't nog eens samen te vatten — de sub-jektieve voorwaarde waaruit de raf zich heeft ontwikkeld en moest ontwikkelen; vanuit welke ervaring en onze analyse wij de strategische functie van de guerilla in de metropool bepaald hebben: zij ontwikkelt het ontbindingsproces van binnen, dat door de omsingeling van de imperialistische centra door de bevrijdingsoorlogen in de 3e wereld, aan de periferie, op gang gebracht is, doordat ze het door haar aanval, door haar militaire interventie evident maakt, moment van instabiliteit is, en zo de lijn van buiten, waarop ze opereert, front wordt.

ik heb daarover nu zo uitvoerig gepraat, om de samenhang, onze opvatting over aanvallen in '72 op de us-steunpunten in de brd duidelijk te maken; dat die akties — dat is altijd zo — in het aanvalsdoel het hele proces, de hele politiek samenvatten en ontwikkelen...

prinzing onderbreekt

... hou nou eens op; u zult hier noch mijn tempo bepalen noch op de een of andere manier indelen wat ik hier te zeggen heb.

ik wil' nog over andreas praten, omdat hier voortdurend geprobeerd wordt een beeld van hem in het bewustzijn van de mensen te persen als boss of dergelijke rotzooi.

het is toch zeer eenvoudig: als het zo zou zijn, hoe kunnen wij dan na 6 jaar überhaupt nog bestaan. dat zou werkelijk onmogelijk zijn. maar wij bestaan nog. wat juist de functie van andreas steeds was — en het is heel duidelijk, dat hij daarin leiding was, en wel van begin af aan — is dat hij dit proces, waar ik over gesproken heb, mogelijk heeft gemaakt. ulrike heeft hier eens, geloof ik, gezegd: 'die het verst kijkt en de grootste koördinatiëkracht heeft'. dat is precies het punt. en in dit proces, waarin ieder wil vechten — wat de voorwaarde is dat de guerilla überhaupt kan bestaan: de vastbeslotenheid van ieder individu en de wil om de strijd te voeren — heeft iemand dan of leidingfunctie of niet. maar hij maakt er geen aanspraak op, er bestaat geen 'aanspraak'. dat is gewoon een kwestie van het beste inzicht, zoals ik het meegeemaakt heb destijds en later weer, na de arrestatie in '74, in het info. ik zou zeggen, hij heeft de meeste kracht van ons allen om vooruit te zien — zo wil ik dat maar noemen — tot aan het eind, die alle voorwaarden en de weg, waar onze strijd langs kan gaan naar het doel, ziet en integreert. en daar oriënteer ik me natuurlijk op, omdat ik het zelfde doel heb als hij — en ik zeg: daar oriënteren wij ons op.

dat is toen heel duidelijk geworden — dat kan ik wel zo zeggen, ik ken- de dat vroeger niet. het was voor mij een nieuwe ervaring. is immers ook heel duidelijk, dat degene die bij de guerilla komt alles wat hij vroeger heeft beleefd moet omschakelen, dat hij breekt met wat hij vroeger heeft gedaan en hoe hij heeft geleefd.

wat andreas ook steeds tot zijn zaak heeft gemaakt, is het proces open te houden, het initiatief van ieder bij het kollektieve proces te betrekken en ieder de middelen en de mogelijkheden, de aanwijzingen te geven, dat hij zich zelf in staat kan stellen een groep te leiden; wat tenslotte het leerproces, ik noem het maar de stofwisseling is, waardoor de organisatie van het verzet zich alleen kan ontwikkelen.

en de hetze, die voortdurend tegen hem gevoerd wordt, heeft natuurlijk gewoon de propagandistische bedoeling de guerilla te diffameren, de groep moreel kapot te maken — dus counterpropaganda, psychologische oorlogvoering, die met personalisering opereert, omdat hij de inhoud van onze politiek, de inhoud van revolutionaire politiek niet kan aanvallen zonder hem onvermijdelijk zelf over te brengen.

maar daarin ligt ook precies de materiële bedoeling: er wordt een horrorfiguur van hem gemaakt, de gepersonifieerde 'terreur', om zo de openbaarheid psychologies voor te bereiden, te konditioneren, op de moord op hem...

prinzing onderbreekt

.... het essentiële is juist, dat leiding in de guerilla altijd leiding tegen en nooit leiding 'van' is, dat hij een functie is met als doel zich als die speciale functie in het kollektieve proces van de groep overbodig te maken, d.w.z.: ieder in staat te stellen leidingfunctie te kunnen overnemen.

prinzing onderbreekt

.... ik zeg dat nog eens: ik zal hier zo spreken als ik nodig vind, zoals men het nodig heeft, als men hier voor 't eerst binnenkomt — zodat dat wat men wil zeggen enigszins begrijpelijk geformuleerd is. en als ik dan een moment overleg, dan neem ik die tijd, dat is toch wel duidelijk. ik wil dan in een ander kader nog meer over structuur zeggen, en ook meer over andreas. ik bedoel de tijd na mijn tweede arrestatie, begin '74. dat heeft ook betrekking op een ander punt hier: het info. dus die hele rotzooi, die over het info in de wereld gebracht is: dat er

een hiërarchiese structuur zou hebben bestaan en bevelen of verordeningen. en wat, nadat het door het bundesanwaltschaft via de media voldeende opgeklopt is, er nu toe dient om daarmee de 'voortzetting van de kriminele vereniging vanuit de hechtenis' te konstrueren, die onzin dat de gevangenen vanuit de cel illegale groepen buiten besturen enz. dat is zo'n perfecte bullshit, al vanuit de hele structuur — waar ik immers nu de hele tijd over gesproken heb — onmogelijk, een militaire en daarom ook politieke absurditeit. helemaal afgezien van het feit dat wij het — ook als het technies mogelijk zou zijn — altijd zouden afwijzen. nouja, dus over het info. het info bestond al, toen ik in '74 weer in de nor kwam. vanuit de voorwaarden, waar ze aan onderworpen waren, hadden de gevangenen daar iets ontwikkeld dat aanmerkelijk verder was dan de groep waarin ik georganiseerd was nadat ik de eerste keer uit de gevangenis kwam in '73. ze hadden het info ontwikkeld vanuit de voorwaarde van totale isolatie en vanuit de noodzaak in deze situatie te communiceren en informatie te krijgen over wat er überhaupt aan de gang is. het was gewoon een communicatiesurrogaat.

ik kan het misschien zo zeggen: het info was juist de ruimte waarin wij nog konden leven, die wij daarvoor nodig hadden. in de isolatie is de situatie die buiten algemeen heerst en vanwaaruit we hier de gewapende strijd vanuit de illegaliteit begonnen zijn helemaal helder, helemaal ontbloot. daar verrekt ieder, als hij zich niet de middelen verschaft om greep op zijn situatie te krijgen — dus dat hij de situatie beheerst en niet de situatie hem.

het middel daarvoor was het info. men moet zich dat voorstellen, deze voorwaarde: isolatie. daar was gewoon geen andere keus. of men gaat kapot of men verwezenlijkt ook daar — en dat betekent juist altijd — de wil om het doel te bereiken. men moet herkennen hoe en met welke middelen dat te verwezenlijken valt, wat men wil, wat men nodig heeft, waar men in de isolatie, alleen — ik heb dat immers meegemaakt, toen ik de eerste keer in de nor zat, waar dat allemaal niet bestond — waar men dan een enorm verlangen naar ontwikkelt: juist naar communicatie, en wel hoe die dan alleen nog mogelijk is — als absolute eerlijkheid tegenover zich zelf en tegenover de anderen. dat is een gevecht — dus dat gaat niet zo eenvoudig. alleen niemand kan het zich voorstellen, als hij het niet heeft meegemaakt, omdat hij die ervaring van vervreemding niet opdoet, zolang hij daar in gevangen zit — d.w.z.: niet vecht...

prinzing onderbreekt

... moment, verdomme, we weten, dat dat uw methode is, om alles uit z'n verband te rukken, sinds een jaar... het punt was zoëven, dat dat er niet gewoon is, omdat men het immers wil, omdat men het wenst maar het is een bewuste strijd om, onder de enorme druk van de isolatie, alleen via schriftelijke communicatie elkaar te bereiken, het proces dat daarvoor nodig is, heeft hoofdzakelijk andreas mogelijk gemaakt, omdat hij het op elk moment opgehouden heeft. hij heeft alleen geïntervenieerd wanneer ergens iets aan oude ingebrande rotzooi boven kwam. en dat gebeurde natuurlijk, dat in de isolatie de oude structuren weer vastlopen: dat kan ook niet anders, als ze zo kompleks en diep zitten als hier in de metropool. nou, ik zou zeggen het is de strijd om het bewustzijn, die men in de isolatie voert: als we het nieuwe niet doorzetten, zet het oude zich door.

dat bedoel ik, dat andreas het kollektieve proces oriëntering heeft gegeven, in de gevangenis evenals buiten; dat zijn methode van strijden oriëntering voor ieder van ons is — dat ik daaraan, hoe hij iets doet, iets kan checken wat ik vroeger niet wist.

ja, en een manier, waarop we geprobeerd hebben daartoe te komen in een bepaalde fase van het kollektiveringsproces in het info, was de methode van kritiek en zelfkritiek. dus radikaal aan zich zelf te werken, werkelijk alles over zich zelf te willen weten, en van ieder ander te weten dat hij hetzelfde van zich zelf verlangt. dat betekent, in de overbrenging van het eigen proces, van het punt waar iemand net is, waarmee hij moet vechten, verloopt de uitwisseling, verloopt interactie — en dat heeft immers in de isolatie ieder van ons nog eens in een heel andere existentiële dimensie ondervonden: dat strijden, identiteit, alleen samen mogelijk is.

dat kan men natuurlijk niet losmaken van al het andere waar we aan gewerkt hebben, b.v. teksten en analyses over kapitaalstructuur, militaire strategie of counterinsurgency, die vanuit de kollektieve discussie ontwikkeld werden.

wij hebben nooit tegen iemand gezegd dat hij dat of dat moet doen, maar wij zeggen wat er te doen valt, wat dus iedereen kan doen, als hij het wil dat is de voorwaarde — de wil. dwang en onderwerping of concurrentiegevechten om imaginaire posities in een imaginaire hiërarchie zou in de isolatie, onder deze voorwaarden alleen betekenen, dat een groep meteen uit elkaar valt, niet eens korte tijd overleeft — en dat betekent: nog

kan vechten.
nouja, alleen een idioot kan die hele onzin, die de counterpropaganda
tegen ons produceert geloven...

prinzing breekt af

helmut pohl.

vraag: volgt het raf-kollektief een nieuwe taktiek? in de gevangenissen beraamde en bestuurd kampagnes dienen voor u bij de bevolking zo mogelijk evenveel belangstelling te wekken als in 1972 bommen en granaten.

antwoord: het gaat niet om geklets over taktiek. we zijn gevangenen en vechten op het ogenblik met het enige wapen dat ons in de gevangenissen en in de isolatie overgebleven is: de kollektieve hongerstaking, om uit het vernietigingsproces waar we in zitten — jarenlange sociale isolatie — te komen. het is een strijd op leven en dood; omdat we geen andere keus hebben dan in deze hongerstaking te winnen of te sterven of door hersenspoeling, isolatie, sonderbehandlung psychies en fysiek te worden vernietigd.

vraag: kan er dan wel sprake zijn van 'isolatiefolter', zelfs van 'vernietigingshechtenis'? u leest toch stapels kranten, luistert naar behoefte naar de radio, van tijd tot tijd kijkt u tv. de heer baader bijvoorbeeld beschikt over een bibliotheek van 400 delen, u heeft kontakten met andere raf-leden, schrijft over en weer, ontvangt bezoek, uw advocaten lopen in en uit.

antwoord: als men slechts 'spiegel'- en staatsveiligheidsinformatie heeft vraagt men zich dat af. na twee, drie, vier jaar sociale isolatie niet meer, dan weet men dat men in een vernietigingsproces is. men houdt dat misschien een paar maanden uit, maar niet jarenlang. de institutionalisering van de hersenspoeling door isolatie te verhinderen, te breken, is voor ons een kwestie van overleven; daar hangt het van af of de processen met of zonder ons plaats hebben. de bewering dat het er met de hongerstaking om zou gaan ons inkapabel voor de hechtenis of het proces te maken, hoewel iedereen weet dat voor de hechtenis inkapabele politieke gevangenen dode gevangenen zijn, is countertaktiek, tegenpropaganda.

het bundesanwaltschaft heeft de processen 3½ jaar vertraagd; om de gevangenen in de isolatie, in de vleugels, in de hersenspoel- en psychiatriseringskonstrukties te breken. het is het bundesanwaltschaft, dat de processen niet meer wil, of alleen zonder verdachten en verdedigers. — omdat duidelijk is geworden, dat ze als showprocessen tegen revolutionaire politiek, als zelfvertoning van imperialistische staatsmacht, waar buback op uit moet zijn, alleen zonder ons kunnen worden geënceneerd.

vraag: ondanks voortdurende herhalingen worden onwaarheden niet geloofwaardiger, en de openbaarheid heeft allang begrepen, dat deze onwaarheden tegen beter weten in gelanceerd worden om justitie en openbaarheid onzeker te maken, wat u volstrekt gelukt is.

antwoord: omdat het om feiten gaat, waarvan u de politieke relevantie niet uit de wereld helpt door ze te ontkennen.

vraag: u zit in voorarrest vanwege de ernstige verdenking zware misdaden zoals poging tot moord en moord te hebben begaan. bent u niet aan dezelfde hechtenisvorm als andere gevangenen in voorarrest onderworpen?

antwoord: wij eisen de opheffing van de sonderbehandlung, en het gaat niet alleen om gevangenen in voorarrest. bij politieke gevangenen — en wij zeggen: iedere proletarische gevangene, die zijn situatie politiek begrijpt en de solidariteit, de strijd van de gevangenen organiseert, is een politieke gevangene, en het doet er niet toe om welke reden hij gekriminaliseerd werd — maakt de justitie geen onderscheid. ze isoleert ook gevangenen die al veroordeeld zijn, voor een deel al sinds vier jaar, werner hoppe, helmut pohl, rolf heissler, ulrich luther, siegfried knutz. er zijn duizenden, die hier door het gevangenisstelsel geschonden worden en die, als ze beginnen zich te verzetten, door isolatie gebroken worden. daartegen vecht deze staking als een kollektieve aktie: tegen de institutionalisering van de isolatie. waar in de oude gevangenissen de isolatiemachines ontbreken — de vleugels voor 'onruststokers', d.w.z.: voor diegenen die tegen de onmenselijkheid, die op hen toegepast wordt, stoken —, worden ze ingebouwd: zoals in tegel, bruchsal, straubing, hannover, zweibrücken enz. de nieuwe gevangenissen tonen in het konstruktieprincipe van hun architectuur de isolatie als hechtenis-konceptie — die zich in de brd nu eenmaal niet op zweedse modellen maar op de Amerikaanse ervaringen en methodes met fascistische rehabiliteringsprogramma's oriënteert.

vraag: zegt u toch eens konkreet, waar de door u zo genoemde sonderbehandlung uit bestaat. wij hebben de tegenwoordige hechtenisvorm van het raf-kollektief onderzocht. sporen van 'sonderbehandlung' hebben wij niet kunnen ontdekken, behalve een reeks privilèges.

antwoord: niets heeft u onderzocht. u heeft zich door de staatsveilig-

heidsdienst en het bundesanwaltschaft laten inlichten. sonderbehandlung betekent acht maanden dode vleugel voor ulrike, astrid. jarenlange sociale isolatie voor alle gevangenen uit de raf. gerechtelijk bevolen dwangnarkotisering voor 'opsporingsdoeleinden'. jarenlang geboeid luchten. voortdurende gerechtelijk bevolen gebruikmaking van rechtstreekse dwang, wat betekent mishandelingen in kalmeringscellen, bij het transport, bij verhoren, bij getuigen-konfrontaties, bij bezoeken, de censuur van kranten. speciale wetten. speciale gebouwen voor processen tegen gevangenen uit de raf in kaiserslautern en stammheim — het voor 150 miljoen mark tot staatsveiligheidspoeha opgeblazen proces in stammheim in een betonvesting, die nu al door politie-eenheden uit drie deelstaten omsingeld wordt, hoewel het er naar uit ziet alsof bij dit proces noch verdachten, noch hun verdedigers zullen worden toegelaten — voor het geval dat de justitie überhaupt nog verdachten overlaat. belemmering van de verdediging, de publikatie van verdedigersmateriaal, dossierdelen en staatsveiligheidsdossiers in de campagnes van de regering ter konditionering van de vonnissen en ter uitschakeling van de verdediging. dossiermanipulatie. de springerpers heeft dossiers eerder dan de verdediging en heeft dossiers die aan de verdedigers door het bundesanwaltschaft worden onthouden. de verdedigers worden dag en nacht geobserveerd. hun post wordt onderschept, hun telefoons worden afgeluisterd, hun kantoren doorzocht. de advocaten worden door tuchtrechtelijke procedures, aanklachten wegens het openbaar maken van de feiten aan banden gelegd. familieleden en bezoekers worden door de staatsveiligheidsdienst onder druk gezet — ook in hun beroep. ze worden door openlijke observatie geterroriseerd. wie ons wil schrijven of bezoeken wordt bespioneerd en in de kaartsystemen van de staatsveiligheidsdienst genoteerd. er kwam onder druk van de hongerstaking een beetje kosmetika, dingen, spullen, waar de ministeries filmteams op afsturen. principeel veranderd is er niets, een feit is de met dodelijke precisie georganiseerde, vertechniseerde isolatie binnen de gevangenissen — nu een paar uur met z'n tweeën. dat houdt het vernietigingsproces niet tegen, het blijft een gesloten systeem. d.w.z. de hersenspoeling dient door te gaan — sociale interactie onmogelijk te blijven. en de isolatie naar buiten wordt door de uitsluiting van de verdedigers — resp. de beperking van hun aantal tot drie — geperfectioneerd. gaat men van posser's zin uit — zes jaar voorarrest bijvoorbeeld voor ons — en van de verantwoordelijkheid van het bundesanwaltschaft voor de vertraging van de processen; dan wordt duidelijker, wat vernietigingshechtenis betekent. weerlegt u maar eens één van deze 'privileges'.

vraag: eerst heeft u de dwangvoeding van hongerstakers fascistiese machinatie genoemd, later, na de hongerdood van holger meins, over 'moord in termijnen' gesproken. is dat geen tegenstelling?

antwoord: niet wij hebben dat gezegd, maar de dwangvoeding is een tacties middel om naar buiten toe de hongerstaking — schijnbaar — te ontkrachten; in werkelijkheid om de moord te versluieren — zoals de intensive-care-afdelingen die in de gevangenissen ingericht zijn om te kunnen zeggen dat men 'alles gedaan' heeft, hoewel het eenvoudigste niet gedaan werd: de isolatie, de sonderbehandlung opgeheven. holger meins is door systematische ondervoeding doelgericht geëxecuteerd, zoals de dwangvoeding in wittlich van begin af aan als moord opgezet werd. in het begin door de wreedheid, het direkt geweld, waarmee het uitgevoerd werd, om zijn wil te breken — later doordat het slechts voor de schijn uitgevoerd werd. bij 400 kalorien per dag is het een kwestie van tijd, tenslotte slechts van dagen, totdat iemand sterft. dat hij zo lang in wittlich bleef totdat hij dood was hebben buback en de sicherungsgruppe ge-arrangeerd. op 21 oktober had het oberlandesgericht stuttgart holger's overplaatsing naar stuttgart-stammheim voor uiterlijk 2 november bevolen. al op 24 oktober deelde buback de rechtbank mee dat de sicherungsgruppe de overplaatsingstermijn niet zou kunnen nakomen — een mededeling die evenwel pas na de moord op holger bekend werd. tenslotte heeft de gevangenisarts hutter de dwangvoeding helemaal stopgezet en is op reis gegaan. daar komt bij dat het bundeskriminalamt zich voortdurend, tijdens de hele duur van de staking, 'per bericht' door de gevangenisleiding over de toestand van de gevangenen laat informeren en hutter zich, voordat hij zich terugtrok omdat holger op sterven lag, bij degenhardt herverezekerd heeft — wat niets anders betekent dan dat hij zich er nog eens van verzekert, dat er tegen hem geen strafprocedure zal zijn, zoals alle procedures tegen degenhardt stopgezet zijn. degenhardt is de arts die zomer '73 tijdens de 2e hongerstaking in schwalmstadt 'om mediese redenen' negen dagen lang water heeft onthouden — tot aan een coma; de arts waar buback zich tegenover frey, die de gevangenen in zweibrücken behandelt heeft, op heeft beroepen als autoriteit. holger is door de planning en manipulatie rond het tijdstip van vervoer — de gelegenheid voor het bundesanwaltschaft resp. de sicherungsgruppe om direct greep op de gevangenen te krijgen — doelgericht geëxecuteerd. dat er geen journalist is die dat onderzoekt en publiceert zegt niets over het feit zelf, zegt alles over de samenwerking, het handlangerschap en

de verstrengeling van de mediakonzerns met het staatsveiligheidsapparaat: bundesanwaltschaft, bundeskriminalamt en geheime diensten.

vraag: uw versie van de zogenaamde 'moord in termijnen' op holger meins aksepteran wij geenszins. die maakt op ons de indruk van een vervolgingswaan, die na jarenlang ondergronds leven en hechtenis volstrekt begrijpelijk zou zijn. het gedrag van de gevangenisarts hutter hebben wij in de 'spiegel' gekritiseerd; tegen hutter is een onderzoek van het openbaar ministerie aan de gang.

antwoord: het gaat niet om hutter, of welke gevangenisarts dan ook — want zij beslissen in feite niets. de geneeskunde is in de bajes hiërarchies georganiseerd, en hutter is — als het al zo zou zijn — alleen de figuur die grijpbaar is. een zwijn, maar een kleintje. hij wordt hooguit verantwoordelijk gemaakt, hoewel ook daar niemand aan gelooft die het gevangenisstelsel en de functie van de gevangenisgeneeskunde kent. wat u 'gekritiseerd' noemt, is de ouwe truc — de 'misstanden', waar ze beginnen te stinken, opdat de misstand daardoor niet begrepen wordt: de klassenmaatschappij, zijn justitie en zijn gevangenenkampen. ten aanzien van de situatie in de gevangenis, van de fascistiese demagogie rond deze staking in de media en het gekijf van de beroepspolitici — de ongecontroleerde reactie op een geweldloze actie van een kleine groep vanuit het uiterste defensief, gevangen, geïsoleerd, als op een militaire aanval — strauss sprak van oorlogsrecht —, laat zien hoe zeer de legitimatie-dekmantel van het systeem door zijn economiese en politieke crisis verteed is. zoek daar de ziekte, in plaats van ten aanzien van het reële vernietigingsbelang van de staat tegen de gevangenen uit de raf over vervolgingswanen te kletsen.

vraag: de britten hebben onlangs dwangvoeding van bijvoorbeeld iraterroristen afgeschaft. meteen was het uit met de hongerstakingen. hoe zou u zich gedragen?

antwoord: dat is niet ons probleem. de cdu verlangt de stopzetting van de dwangvoeding, zoals zij in het algemeen openlijk op de uitzonderingstoestand, het fascisme, aanstuurt, terwijl de spd ten aanzien van haar kiezerspotentieel en haar geschiedenis hetzelfde doel — fascisering, penetreren van de staat in alle levenssferen, totale militarisering van de politiek en de manipulatie, indoktrinatie van het volk in de geest van de buitenlandse en binnenlandse bedoelingen van het westduits imperialisme door de media — als politiek voor het volk, de 'sociaal zwakken', als hervorming moet verkopen en versluieren. zo propageert de cdu openlijk moord, terwijl de spd lavert, de moorden als 'zelfmoorden' probeert te versluieren, zich niet openlijk voor de harde lijn van de staatsveiligheidsdienst kan uitspreken, die tenslotte onze hechtenisvorm dikteert.

vraag: u ziet al weer spoken, zoals over het algemeen alle tot nu toe bekend geworden raf-uitspraken van onhoudbare analyses over de z e staat, de z e maatschappij, de z e spd, de z e cdu, de z e justitie uitgaan. wij zien daarin het ontzettende tekort, dat tot nu toe al voor uw gebrek aan politieke invloed op de bevolking heeft gezorgd. daarom kunt u deze staat, als hij het dan zou verdienen, ook niet effectief bestrijden, en daarom vindt u ook geen basis.

antwoord: het is een beetje belachelijk wat u hier aanhaalt. wat u 'onhoudbaar' noemt valt alleen niet te verkopen en ons standpunt: proletarische tegenmacht is tegenover het uwe: imperialistische macht een antagonisme — analyties en prakties: over tekort, invloed en basis van revolutionaire politiek — die ontkennen is uw job — tegen een journalisme praten dat zich allang openlijk voor zijn staatsdragende functie uitsprekt, waarvan de negatie proletarische politiek is — zou een teken van tekort aan analyse zijn. de vraag aan ons — als een vraag van de 'spiegel' — is onzinnig. theorie en praktijk worden alleen eenheid in de strijd — dat is hun dialektiek. wij ontwikkelen onze analyse als wapen — zo is zij concreet, en alleen op momenten dat wij publikatie ervan zo kunnen bepalen, is zij bekend geworden.

vraag: u wilt pas dan ophouden met honger en, als uw eisen vervuld zijn, heeft u kans van slagen? zult u anderzijds eskaleren en bijvoorbeeld ook nog in dorststaking gaan, als de eisen niet vervuld worden? welke verdere acties in de gevangenis en buiten beraamt u?

antwoord: nog gelooft buback, door moord en dwangpsychiatisering, waarvoor in de gevangenis intensive-care-afdelingen gebouwd zijn, waarin wij 24 uur per dag vastgebonden, met psychopharmaca in een sluimerslaap gebracht, in totale fysieke en geestelijke bewegingloosheid dienen te worden gevoed onder dwang, en psychologische oorlogvoering, counterpropaganda, de hongerstaking te kunnen breken en te kunnen gebruiken om ons te vernietigen.

vraag: 'dwangpsychiatisering', '24 uur per dag vastgebonden', 'psychologische oorlogvoering'— dat allemaal bestaat toch alleen in de raf-fantasie...

antwoord: het bestaat in de realiteit die u propageert: die van het imperialisme. b.v. de dwangnarkose bij carmen, om haar vingerafdrukken af te nemen, wat betreft ulrike, het narkose-besluit voor een scintigrafie en in 1974 tegen 6 gevangenen in hamburg om 'te onderzoeken'. parenterale dwangvoeding door de aderen is alleen mogelijk als de gevangene verdoofd is. politieke gevangenen in hamburg en essen—beer, pohl, allnach, blenck, hoppe, kröcher—zijn vanwege een beetje rennen bij het luchten, vanwege niets naar de klokke gesleept (is een speciale kalmeringscel in hamburg), daar 48 uur en langer akoesties' gelsoleerd, mochten daar, met handen en voeten op een houten plank vastgebonden, zonder water, niet eens om te schijten opstaan; d.w.z.: akoestiese, motoriese, visuele deprivatie. dat werkt zoals narkotika. u kunt zeggen, dat is goed zo, maar u kunt niet zeggen, dat wij verzonnen zouden hebben wat in de rechtbankbesluiten honderdvoudig gedokumenteerd is. de publicitaire steun, die buback nodig heeft, vond hij o.a. in het initiatief van heinemann, maar ook in de fascistiese taal in het 'spiegel'-essay van ditfurth, voor wie folter, moord, dwangpsychiatisering slechts middelen zijn om zijn cyniese praatjes kwijt te kunnen, om het politieke klimaat, om de staking te brutaliseren. toen carstens, er medio november mee begon de moord op ons openlijk te propageren, was er nog zo iets als een shock, tegenspraak en ontsteltenis in de openbaarheid. het was heinemann's functie om bedenkingen, waar ze nog bestonden, tegenover de harde lijn van buback uit de weg te ruimen; bij de intellectuelen, de schrijvers, de kerk. zoals het altijd al de rol van deze figuur is de agressieve inhoud van de politiek van het westduitse imperialisme in een taal en omgangsvorm te gieten, die schijnbaar, door de manier waarop, door wat hij daarbij aan associaties manipuleert, humanitaire waarden bedoelt. heinemann's brieven, tot hun essentie teruggebracht, waren de eis aan ons om ons of aan hersenspoeling of aan moord te onderwerpen. zoals hij als president ruhland gratie heeft verleend, heeft hij met zijn brieven de doodvonnissen van het bundesanwaltschaft tegen ons gepropageerd, met de humanitaire geste het geweten van zijn aanhangers ontlastend. waar het hem om ging—zoals het hem er met pasen 1968 en tijdens zijn presidentschap om ging de studenten, de oude antifascisten, nieuw links in het nieuwe fascisme te integreren—was het terrein voor de moorden voor te bereiden. wij zullen eskaleren en in dorststaking gaan. wij beramen noch binnen noch buiten acties, want we zijn gevangen en gelsoleerd.

vraag: kwam de dood van holger meier het raf-kollektief van pas?

antwoord: dat is fascistiese projectie, een overweging die überhaupt alleen iemand kan hebben die in niets anders meer kan denken dan de markt—het systeem, dat het hele menselijke leven tot het objekt van geld, egoïsme, macht, karrière reduceert. wij zeggen zoals ché: "de guerilla zal zijn leven alleen dan op het spel zetten, als het volstrekt nodig is, maar dan zonder één ogenblik te aarzelen", en zeer zeker heeft holger's dood 'de resonantie van de geschiedenis', dat wil zeggen van de door anti-imperialistiese gewapende strijd wakker geworden, in de geschiedenis tredende volken van de wereld. met 'kwam van pas' werd bedoeld, dat hij de nieuwsboykot tegen de staking doorbroken heeft. want dat er zo velen zijn die pas wakker worden wanneer iemand al vermoord is, pas dan begrijpen waar het om gaat, ligt ook aan u. zo heeft de 'spiegel' acht weken lang de hongerstaking van 40 politieke gevangenen verzwegen, om solidarisering, bescherming, te verhinderen.

vraag: wij hebben veelvuldig en krities over de hongerstaking van het raf-kollektief bericht.

antwoord: uw eerste bericht kwam op de 53e stakingsdag, vijf dagen voor holger's dood.

vraag: neemt u verdere doden op de koop toe?

antwoord: buback wacht er aan zijn schrijftafel op.

vraag: u kunt zich voorstellen dat wij zo'n verdenking verschrikkelijk vinden.

antwoord: oestreicher, de voorzitter van amnesty-engeland, als professionele mensenrechtsmanager bij zijn bemiddelingspoging vanzelfsprekend aan de kant van de staat, was na een gesprek met buback 'ontsteld' over het feit dat buback 'ijskoud met het leven van de gevangenen pokert'. letterlijk.

vraag: van welke analyse van het complex bondsrepubliek gaat u uit?

antwoord: imperialistische centrum. us- kolonie. us- militairbasis. leiden- de imperialistische macht in westeuropa, van de eg. één-na- sterkste militaire macht van de nato. belangenvertegenwoordiger van het us- imperialisme in westeuropa. de versmelting van het westduitse imperialisme- politiek/ekonomies/militair/ideologies, via het identieke uitbuitingsbelang in de landen van de derde wereld en de homogeniteit van de maatschappelijke structuur door kapitaalkoncentratie en konsumenten-kultuur- met het us- imperialisme definieert de rol van de bondsrepubliek t.o.v. de landen van de derde wereld als partij in de oorlogen die het us- imperialisme tegen hen voert, als 'stad' in het wereldrevolutionaire proces van de omsingeling van de steden door de dorpen. in zoverre is de metropolenguerilla stadsguerilla in de dubbele betekenis van het woord: ze ontstaat, opereert, ontwikkelt zich in de grote steden, geografies, en is stadsguerilla in het strategiese, in het politiek-militaire opzicht, doordat ze de onderdrukkingsmachine van het imperialisme van binnen, in de metropolen, aanvalt, als partisanen-eenheid in de rug van de vijand vecht. dat is wat wij met proletarische internationalisme tegenwoordig bedoelen. het ene: dat de bondsrepubliek deel van het statensysteem van het us- imperialisme is, niet een onderdrukte, maar zelf een onderdrukkersnatie. in zo'n staat kan de ontwikkeling van proletarische tegenmacht, bevrijdingsstrijd, de ondermijning van de heersende machtsstructuur van begin af aan alleen internationalistische zijn, is alleen in de strategiese en taktiese samenwerking met de bevrijdingsstrijd van de onderdrukte naties mogelijk. histories: sinds 1918/19 heeft in de klassenstrijd in duitsland de imperialistische bourgeoisie, zijn staat, het initiatief en is in het offensief tegen het volk- tot aan het totale verslaan van de organisaties van het proletariaat in het fascisme, tot de nederlaag van het oude fascisme, niet door gewapende strijd maar door het sowjetleger en de geallieerden, tot op vandaag. er was in de jaren twintig het verraad van de derde internationale, de totale oriëntatie van de kommunistische partijen op de sowjet-unie, zo was de kpd niet in staat een op de proletarische revolutie/verovering van de politieke macht door gewapende strijd georiënteerde politiek te bereiken, die in het proletariaat klasse-identiteit en revolutionaire energie zou hebben kunnen ontwikkelen- na '45 het hersenspeloffensief van het us- imperialisme tegen het volk met antikommunisme, konsumenten-kultuur, met de politieke, ideologische, tenslotte militaire restauratie/refascisering in de koude oorlog en een ddr, die kommunistische politiek niet als bevrijdingsstrijd heeft overgedragen. er is hier niet zoals in frankrijk, italië, joegoslavië, griekenland, spanje, zelfs nederland massaal gewapend antifascistisch verzet geweest. zulke pogingen zijn na '45 door de geallieerden meteen gebroken. dat allemaal betekent voor ons en de legale linkse beweging hier: er is niets, wat wij als uitgangspunt zouden kunnen nemen, waar wij histories op zouden kunnen steunen, wat wij organisatorisch of in het bewustzijn van het proletariaat zouden kunnen veronderstellen, niet eens democratische, republikeinse tradities. in verband met de binnenlandse politiek is dat één van de redenen, waarom het fasciseringsproces, het over- en voortwoekeren van het politie-apparaat, van de staatsveiligheidsmachine als politiestaat binnen de staat, de feitelijke opheffing van de machten-scheiding, het aannemen van fascistische sondergezetze in het kader van het programma 'binnenlandse veiligheid' - van de notstandsgesetze tot aan de sondergesetze nu, om politieke-processen zonder verdachten en verdedigers als pure showprocessen te kunnen voeren, maar ook de uitsluiting van 'radikalen' uit overheidsdienst, de uitbreiding van de bevoegdheden van het bundeskriminalamt- zo probleemloos mogelijk is. een democratie, die niet bevochten, alleen over het volk heen gelegd werd, heeft geen massabasis, kan niet verdedigd worden, zal dat ook niet. dat zijn allemaal specifieke voorwaarden van het politieke territorium bondsrepubliek.

vraag: tot nu toe heeft u met bommen en leuzen steeds slechts de instemming van zeer kleine groepen gekregen, van intellectuelen en anarchistiese meelopers. gelooft u dat nog te kunnen veranderen?

antwoord: er is de economiese, politieke, militaire, ideologische invloed van de bevrijdingsoorlogen van de volken van de derde wereld op de metropolenmaatschappij- wat lin piao 'het imperialisme zijn voeten afhakken' noemde. ze verscherpen de tegenstellingen in de metropolen. de middelen en methodes van het systeem om ze te onderdrukken worden opgeheven. hervorming wordt repressie. in de mate waarin de middelen op het sociale vlak ontbreken, wordt het militaire en politie-apparaat met enorme kosten opgeblazen. de onvermijdelijke ontwikkeling die in de crisis van het systeem aan de gang is: verarming binnen het volk, militarisering van de politiek, verscherpte repressie. in dit proces van verval vanuit het historiese en politieke defensief in te grijpen, tot offensieve actie tegen de imperialistische staat te komen, is de voorwaarde van revolutionaire politiek hier.

vraag: vaak beweert men dat u een absoluut gebrek aan invloed op de massa en verbinding met de basis heeft. is dat toe te schrijven aan het

feit dat het raf-kollektief ver van de realiteit afstaat? heeft u intussen uw optiek gescherpt? u baart volgens de mening van velen slechts opzien waar u medelijden wekt, niet eens bij radikaal links vindt u derhalve instemming. waar ziet u uw aanhangers?

antwoord: er is het spoor van de politiek van de raf. geen aanhangers, geen meelopers en geen navolgingsorganisaties, maar de raf en de werking van onze politiek— op dat nivo, dat velen door de maatregelen van de regering tegen ons hun opvatting t.o.v. deze staat veranderen, hem beginnen te herkennen als dat wat hij is: de onderdrukkingsmachine van de imperialistische bourgeoisie tegen het volk; op dat nivo, dat ze zich met onze strijd identificeren, zelfbewust worden— de absoluteitheid van de macht van het systeem zich in hun denken/voelen, tenslotte handelen relateert, ze herkennen dat men iets kan doen, dat het gevoel van machteloosheid niet de objectieve werkelijkheid weerspiegelt — op het nivo van het proletarische internationalisme, van het bewustzijn van de samenhang van de bevrijdingsstrijden in de derde wereld en hier, van het bewustzijn van de mogelijkheid en noodzaak van de aansluiting, van de samenwerking, legaal en illegaal. op het nivo van de praktijk: dat het niet voldoende is om alleen te praten, dat het mogelijk en nodig, nodig en mogelijk is: te handelen.

vraag: wilt u kader zijn en blijven en de omwenteling alleen teweegbrengen, of gelooft u nog steeds proletarische massa's te kunnen mobiliseren?

antwoord: er zijn geen revolutionairen die de 'omwenteling alleen' willen uitvoeren, dat is belachelijk. er is geen revolutie zonder volk. zulke beweringen tegen blanqui, tegen lenin, tegen che, nu tegen ons waren nooit iets anders dan een diffamering van revolutionair initiatief überhaupt, waarbij het beroep op de massa's alleen de functie heeft reformistische politiek te verkopen, te rechtvaardigen. het gaat niet om het alleen doen, maar om uit de dagelijkse gevechten, mobiliserings- en organisatieprocessen van legaal links een politiek — militaire — a van t g a r d e , een politiek-militaire kern tot stand te brengen, die een illegale infrastructuur — die voorwaarden voor het vermogen tot handelen is — onder de voorwaarden van de vervolging, van de illegaliteit, van de praktijk moet ontwikkelen en die de legale gevechten in de fabriek, in de wijk, op straat, in de universiteiten, pas continuïteit, oriëntatie, sterkte, doel kan geven bij hetgeen, waar het in de ontwikkeling van de economische en politieke crisis van het imperialistische systeem om zal gaan: de verovering van de politieke macht. het perspectief van onze politiek— de ontwikkeling waar we voor vechten: een sterke guerrillabeweging in de metropolen— is in dit proces van de definitieve nederlaag, van het verval van het us-imperialisme een noodzakelijke transformatie, een etappe, opdat de legale gevechten en de gevechten, die zich uit de tegenstellingen van het systeem spontaan ontwikkelen, niet bij hun eerste optreden door de repressie zullen worden verslagen. wat voor lenin de bolsjewistische kaderpartij was, is onder de voorwaarden van de multinationale organisatie van het kapitaal, van de transnationale structuur van de imperialistische repressie naar binnen en naar buiten tegenwoordig de organisatie van proletarische tegenmacht, die uit de guerrilla ontstaat. die ontwikkelt zich in dit proces — nationaal en internationaal — tot de revolutionaire partij. het is dwaas om in het stadium van de tegenwoordige anti-imperialistische strijd in azië, latijnsamerika, afrika, in vietnam, chili, uruguay, argentinie, palestina met een begrip als 'alleen' aan te komen. er is ook in westeuropa niet alleen de raf— er is de ira, de eta, gewapend strijdende groepen in italië, in portugal, in engeland. er zijn in noordamerika sinds '68 stadsguerrillagroepen.

vraag: uw basis zal tegenwoordig 40 gevangen raf-kameraden en naar schatting rond 300 anarchisten ondergronds in de bondsrepubliek omvatten. hoe staat het met het sympathisantenbestand?

antwoord: dat is één van de tamelijk willekeurig wisselende cijfers van het bundeskriminalamt. het is fout. bewustzijnsprocessen kan men niet zo plat kwantificeren. er is op het ogenblik een internationalisering van de solidariteit aan de gang. parallel met een sensibeler internationale openbaarheid t.o.v. het steeds openlijker optreden van het westduitse imperialisme ontstaat ook sensibiliteit tegen zijn binnenlandse repressie. er zijn binnen legaal links, sinds de raf bestaat, discussie- en polarisatieprocessen aan de gang in verband met de kwestie van gewapende politiek. er ontwikkelt zich een nieuw antifascisme, niet meer alleen apolitiek als medelijden met vervolgd en slachtoffers, maar door de identificatie met anti-imperialistische strijd, tegen de politie, de staatsveiligheidsdienst, de multinationale concerns, tegen het us-imperialisme. helmut schmidt zou in zijn nieuwjaarsrede de praktijk van de raf niet onder de vijf voor het imperialisme meest bedreigende feiten/ontwikkelingen van het jaar 1974 hebben opgesomd — wereldinflatie, oliecrisis,

guillaume, werkeloosheid, raf—, als wij vissen op het droge zouden zijn, als revolutionaire politiek hier zo'n smalle basis zou hebben als uende psychologische oorlogvoering doelmatig vinden te beweren.

vraag: als uw belangrijkste hulptroep—zo wordt het steeds weer genoemd—geldt tegenwoordig het dozijn advocaten, dat zowel binnen als buiten voor communicatie en coördinatie zorgt, welke rol spelen uw advocaten?

antwoord: die van geëngageerde verdedigers, advocaten, die met onze procedures te maken hebben, politiseren onvermijdelijk, voorzover ze voortdurend, letterlijk vanaf hun eerste gevangenis-bezoek bij een gevangene uit de raf, beleven, dat niets meer van dat wat zij als organen van de rechtspleging eens vanzelfsprekend vonden nog funktioneert, fouilleringen, postkontrole, cellenrazzia's, hetze, verdachtmakingen, tuchtrechtelijke procedures, kriminalisering, psychologische oorlogvoering, maatwerk-wetten voor hun uitsluiting, daarbij de ervaring van onze sonderbehandlung, hun totale machteloosheid daar via de normale weg, namelijk met juridische argumentatie bij de rechtbanken, ook maar het minste aan te veranderen; de permanente ervaring, dat niet de rechters maar de sicherungsgruppe-bonn en het bundesanwaltschaft alle op ons betrekking hebbende beslissingen nemen—heeft ze door de tegenstelling tussen grondwet en grondwet-realiteit, rechtsstaatfaçade en politiestaat-realiteit, tot verdedigers van de rechtsstaat, tot antifascisten gemaakt, het hoort bij de countertactiek van bundesanwaltschaft en bundeskriminalamt deze advocaten met ons te identificeren—'hulpstroep', wat ze niet zijn, in de mate waarin de justitie in de procedures tegen ons door het staatsveiligheidsapparaat geabsorbeerd, voor de doelen van de counterinsurgency, van de vernietigingsstrategie van het bundesanwaltschaft tegen ons geïnstrumentaliseerd is, worden verdedigers, die van de machten-scheiding uitgaan, tot zand in het raderwerk van de fascisering, onvermijdelijk—en dus bestreden.

vraag: heeft u ideologische problemen met andere nog ondergrondse opererende anarcho-groepen?

antwoord: niet tegenover de 'spiegel'.

vraag: hoe staat het met de 'beweging van de 2e juni', die de moord op de westberlijnse hoogste rechter von drenkmann voor zich opeist?

antwoord: vraagt u dat aan de 2e juni.

vraag: hoe ziet u dat: hebben de drenkmann-moordenaars zich soms verdienstelijk gemaakt?

antwoord: drenkmann is niet hoogste rechter van een bijna drie-miljoenen-stad geworden zonder van duizenden mensen het leven verwoest, het recht op leven ontkend, ze op basis van wets-artikelen gewurgd, in cellen gestopt, hun toekomst vernietigd te hebben, er zijn dan ook slechts 15.000 berlijners, in een stad waar vroeger bij antikommunistische ophitsingsfestiviteiten vijfhonderd- en zeshonderdduizenden gemobiliseerd werden, naar de rouwstoet gegaan, ondanks de aanwezigheid van de hoogste westduitse prominenten: bonds-president en president van het verfassungsgericht, u weet zelf, dat de ontsteltenis over deze klap voor de berlijnse justitie propaganda is en huichelarij, dat niemand om dit masker rouwt, dat dat plichtsbetuigingen van burgerlijke, imperialistische communicatie waren, dat de ontsteltenis aanpassingsreflexen in een bepaald politiek klimaat uitdrukt, meer niet, wie zich, zonder zelf heersende elite te zijn, spontaan met zo'n justitiemasker identificeert, zegt alleen over zichzelf, dat daar waar onderdrukking heerst hij zich slechts aan de kant van de onderdrukkers kan voorstellen, klassenanalyses waren de drenkmann-protesten voorzover ze van linksen en liberalen afkomstig waren, alleen ontmaskerend.

vraag: wat wij weten is iets heel anders, wij weten dat drenkmann doodgeschoten is en wij vinden de raf-rechtvaardiging voor die moord, die op lynchjustitie voor zogenaamd gepleegde kollektiefmisdrijven van de door u als fascisties verketterde justitie neerkomt, een onbillijke bewering, zelfs als men, zoals u blijkbaar, de leus zou aksepteran dat het doel de middelen heiligt, dan was de drenkmann-moord wat betreft het effect op de publieke opinie een nederlaag voor het raf-kollektief.

antwoord: de zin van een middel is zijn doel, wij rechtvaardigen niets, revolutionair tegengeweld is gerechtvaardigd, omdat het de enige mogelijkheid is, en wij weten, dat het in zijn ontwikkeling van de klasse, waar u voor schrijft, andere gronden voor schijnheilige zelf-presentatie zal vergen dan de poging een rechter gevangen te nemen, de actie is sterk—als uitdrukking van onze liefde, van onze rouw en onze woede over de moord op een gevangen strijder, als er begrafenissen zullen zijn—dan aan beide kanten, over de aanslag in bremen—waar in een bagage-

kluis kort na het afzeggen van een voetbalwedstrijd een bom explodeerde, die in tegenstelling tot de aktie tegen drenkmann niet tegen een lid van de heersende klasse maar doelgericht tegen het volk geplaatst was, een fascistenaktie volgens het model van cia-akties — was er veel minder opwinding. want hoe verklaart u, dat de bremense spoorwegpolitie al 's morgens op 7 december — de dag waarop 's middags om 16.15 uur de bom in de lucht vloog — in alarmtoestand gebracht was, omdat hij van het landeskriminalamt-hessen een waarschuwing had gekregen, dat men op aanslagen op stations en treinen rekent; dat de b.b. van bremen-noord al om 15.30 uur het aktie-bevel kreeg om vijf ziekenwagens naar het centraalstation te sturen. omdat daar een bom zou exploderen, maar dat de politie al direkt na de explosie beweerde, dat zij pas om 15.56 uur een bommelding zou hebben gekregen en alleen met betrekking tot een warenhuis in de binnenstad? de bremer instanties dus niet alleen over tijd en plaats van te voren gewaarschuwd waren maar ook meteen na de explosie een melding paraat hadden, die het feitelijk verloop van hun eigen maatregelen verzwijgt, manipuleert en afleidt? waar blijft in dat geval uw ontsteltenis?

vraag: wij zullen de door u beschreven toedracht verifiëren en dan eventueel ontsteld zijn. in de illegaliteit bent u slechts op geweld gericht. toen de bommen in munchen, heidelberg en hamburg in de lucht vlogen, heeft de raf het een politieke handeling gevonden, de verantwoordelijkheid daarvoor op zich te nemen. heeft u intussen geweld tegen voorwerpen en mensen als ondeugdelijk koncept herkend — dat niet solidariseert maar afstoot — of wilt u daarmee doorgaan?

antwoord: de vraag is: wie afstoot? in hanoi hingen foto's van ons in de straten, omdat de aanslag in heidelberg, waar de raf de verantwoording voor genomen heeft, de komputer vernietigd heeft waarmee us-bombardementen tegen noordvietnam berekend en gedirigeerd zijn. afgestoten voelden zich Amerikaanse officieren en soldaten en politici, omdat ze zich, in frankfurt en heidelberg plotseling aan vietnam herinnerd,

niet meer zeker voelden. revolutionaire politiek moet tegenwoordig tegelijk politiek en militair zijn. dat blijkt uit de structuur van het imperialisme: dat het zijn machtsbereik naar binnen en buiten, in de metropolen en in de derde wereld primair militair, door militaire bondgenootschappen, militaire interventie, counterguerilla-programma's en 'binnenlandse veiligheid' — uitbreiding van zijn geweldsapparaat naar binnen — moet beveiligen. ten aanzien van het geweldspotentieel van het imperialisme is er geen revolutionaire politiek zonder oplossing van de geweldskwestie in elke fase van revolutionaire organisatie.

vraag: hoe ziet u zichzelf? rekent u zich tot de anarchisten of tot de marxisten?

antwoord: marxisten. maar het anarchismebegrip van het staatsveiligheidsapparaat is niets anders dan een antikommunistische vijandmarkering, aan niets anders gebonden dan aan het gebruik van springstof, en richt zich als een taalregeling van de counterinsurgency van de regering op de manipulatie van de door de onzekerheid van de levensomstandigheden van het volk in het kapitalisme altijd aanwezige latente angsten voor werkeloosheid, crisis en oorlog, om de maatregelen van de 'binnenlandse veiligheid', de militaire machine van de staat: politie, geheime diensten, bundeswehr als beschermings- en ordemaatregelen en -macht aan het volk te verkopen. het richt zich op de reaktionaire, fascistische mobilisatie van het volk, op de manipulatieve verwekking van identifikatie met het geweldsapparaat van de staat. het is ook de poging om de oude twist tussen revolutionair marxisme en revolutionair anarchisme prakties voor de imperialistische staat te usurperen, de opportunistische vervlakking van het marxisme vandaag de dag tegen ons uit te spelen: dat marxisten niet de staat zouden aanvallen maar het kapitaal, niet de straat maar alleen de fabriek het centrum van klassenstrijden zou kunnen zijn en-zo-voort. volgens dit foute marxisme-begrip was lenin anarchist en zijn geschrift 'staat en revolutie' een anarchisties geschrift. maar het is het strategiese geschrift van het revolutionaire marxisme. het is gewoon de ervaring van alle guerillabewegingen, dat het instrumentarium van het marxisme-leninisme, dat dat wat lenin, mao, giap, fanon, che van de marxistische theorie hebben overgenomen en overgedragen, voor hen bruikbaar, een wapen in de anti-imperialistische strijd is.

vraag: de door de raf beraamde 'volksoorlog' is in het bewustzijn van het volk — zo schijnt het — een oorlog tegen het volk geworden. böll sprak eens van 6 tegen 60 miljoen.

antwoord: dat is imperialisties wensdenken. zo heeft de 'bild-zeitung' in 1972 het begrip volksoorlog tot 'oorlog tegen het volk' omgedraaid. als u de 'bild-zeitung' voor de stem van het volk houdt.... wij delen böll's massaverachting niet, want de nato, de multinationale concerns,

de staatsveiligheidsdienst, de 127 us-militaire bases in de bondsrepubliek, dow-chemical, ibm, general motors, de justitie, de politie, de bundesgrenzschutz zijn niet het volk — en dat de politiek van de olieconcerns, van de cia, van de bundesnachrichtendienst, van de verfassungsschutz, van het bundeskriminalamt politiek voor het volk zou zijn, de imperialistische staat het algemeen welzijn zou belichamen, juist dát in het bewustzijn van het volk te hameren is de taak van de 'bild-zeitung', van de 'spiegel', van de psycho-oorlogvoering van de staatsveiligheidsdienst tegen het volk, tegen ons.

vraag: vox populi, vox raf? u bent er blijkbaar niet van af te brengen dat u voor het volk bent, hoewel tegenwoordig niemand meer voor u de straat opgaat, in de rechtszalen verzamelen zich, als raf-processen lopen, alleen nog verloren hoopjes en sinds u met bommen om u heen hebt gooid houdt ook nauwelijks iemand meer een bed voor u gereed, juist dat verklaart toch allemaal de opsporingssukcessen tegen de raf sinds 1972 voor een groot deel, u en niet bñl veracht de massa's.

antwoord: fijn, dat u hacker's platitudes er bij haalt — maar de situatie is gekarakteriseerd door het feit dat een takties nog zo zwakke, versplinterde legale linkse beweging de reaktionaire mobilisering — tegen de sterkte van de repressie in het nationale kader — niet in een revolutionaire om kan zetten, zich deze vraag niet stelt, wij zeggen: precies. In deze tegenstelling kan proletarische politiek alleen als gewapende politiek de politiek van het proletariaat worden — in transformaties die als problemen van de revolutie, van de strategie, van de klassenanalyse het begrip van uw platte polemieken zeker te boven gaan, de raf is niet het volk, maar een kleine groep, die de strijd begonnen is — als deel van het volk, dat als historische kracht v o o r zich alleen in de strijd tegen het imperialisme, in het langdurige proces van de bevrijdingsoorlogen ontstaan kan, de raf, haar politiek, haar lijn, haar acties zijn proletarisch, zijn een begin van proletarisch tegengeweld, de strijd is begonnen, u praat over het feit dat enigen van ons gevangen zijn — dat is é é n nederlaag, u praat niet over de politieke prijs van deze jacht op een slechts kleine eenheid van de raf voor de imperialistische staat, omdat é é n doel van revolutionaire actie — van haar taktiek in deze fase van de ontwikkeling is de staat tot openlijk optreden te dwingen, tot een reactie, waarin de structuur van de repressie, het repressieapparaat zichtbaar wordt, begrijpbaar, en zo als strijdvoorwaarde van revolutionair initiatief duidelijk is, marx zegt 'de revolutionaire vooruitgang breekt zich baan door de verwekking van een tegenstander, zodat door de strijd ertegen de partij pas tot een werkelijk revolutionaire partij rijpt,' het verbazingwekkende is niet dat wij een nederlaag leden, maar dat sinds 5 jaar de raf bestaat — en de feiten waar de regering van uit gaat zijn andere, in 1972 verklaarden bij opiniepeilingen bijna 20% van de volwassenen, dat ze strafrechtelijke vervolging op de koop toe zouden nemen om iemand van ons een nacht bij zich te verbergen, in 1973 leverde een enquête bij scholieren op, dat 15% van de scholieren zich met de acties van de raf identificeert, zeker kan men de relevantie van revolutionaire politiek niet door opiniepeilingen vaststellen, omdat men bewustzijns-, inzichts- en politiseringsprocessen niet kan kwantificeren, maar de ontwikkeling van de theorie van de gewapende opstand tot de langdurige volksoorlog heeft tot doel, dat in de strijd tegen de imperialistische machtsstructuur het volk op den duur zijn situatie zal herkennen, zich uit de greep van de hersenspoeling door de media zal losmaken — omdat onze strijd reële politiek, strijd tegen de werkelijke vijanden van het volk is, terwijl de kontrarevolutie ervan afhankelijk is de feiten om te draaien, maar er bestaat het probleem van het metropolenchauvinisme in het bewustzijn van het volk, dat met het begrip arbeidersaristocratie als economische categorie maar slecht gedefinieerd is, er bestaat het probleem dat nationale identiteit in de metropolen alleen reaktionair mogelijk is, als identifikatie met het imperialisme, dat betekent, dat revolutionair bewustzijn in het volk van beginafaan alleen in het kader van proletarisch internationalisme mogelijk is, in de identifikatie met de anti-imperialistische bevrijdingsstrijden van de volken van de derde wereld, zich niet vanuit de klassenstrijden alleen hier kan ontwikkelen, juist deze verbinding te zijn, proletarisch internationalisme als voorwaarde voor revolutionaire politiek hier te verwezenlijken, dus de verbinding tussen de klassenstrijden hier en de bevrijdingsstrijden van de volken van de derde wereld te zijn, is de taak van de metropolenguerilla.

dit interview ontstond door vragen van 'le monde diplomatique' in juli '76 (in november '76 op twee plaatsen aangevuld), waarbij de modus was dat het politieke deel van de vragen door de gevangenen aan de advocaten beantwoord werd, omdat de publikatie van teksten en verklaringen van de gevangenen in de bondsrepubliek in feite onmogelijk is.

de vragen 1 - 4 en 6 en het deel over de konventie van Genève in vraag 10 zijn door de advocaten en de gevangenen samen geformuleerd.
de vragen 5 en 7 - 10 zijn door de gevangenen beantwoord.
in november '76 zijn de vragen 6 en 10 aangevuld.

1)

de zogenaamde zelfmoord van Ulrike Meinhof wordt door links en door de kritiese openbaarheid overwegend als institutionele moord gezien, die aan het eind van 4 jaar mensenvernietigende isolatiehechtenis staat

het begrip institutionele moord is niet precies genoeg. juist is, dat in een militair opgevatte konfrontatie gevangenen revolutionairen geëxecuteerd worden. wij zijn er zeker van dat het zoals bij Holger Meins en Siegfried Hausner moord is - een volgens het patroon van de psychologische oorlogvoering sinds jaren gekoncipieerde executie. hoe de moord in detail verlopen is proberen we vast te stellen, zeker is dat van de kant van de staat alles gedaan wordt om de toedracht te verdoezelen, terwijl het staatsveiligheidsapparaat en het door het Bundesanwaltschaft (het federale openbaar ministerie) georganiseerde staatsveiligheidsjournalisme proberen de zaak propagandistisch uit te buiten. er pleit niets voor zelfmoord - maar er zijn een hoop feiten die voor moord pleiten:

de gevangenen mochten hun dode kameraad niet meer zien. haar lijk werd overhaast uit de gevangenis gebracht toen de eerste advocaat voor Gudrun Ensslin in de gevangenis verscheen. het lijk werd in opdracht van het openbaar ministerie onderzocht zonder de verdedigers of familieleden gelegenheid te geven het te zien, hoewel ze dat geëist hebben. het er bij halen van een door haar zuster benoemde lijkschouwer was niet mogelijk. het lijk was na die autopsie zo stukgesneden, dat de tweede lijkschouwer geen preciese bevinding meer kon opmaken - een 25 cm lange keizersnede van de geboorte van haar kinderen was bijvoorbeeld niet meer vast te stellen.

de hersens en de inwendige organen waren verwijderd.

aan de benen werden echter talrijke tekenen van stomp geweld gekonstateerd en het karakter van de kwetsuren van de inwendige halsorganen (breuk van de tongbeenhoorn en van het schildhoornkraakbeen) sluit 'dood door ophanging' in feite uit.

de cel mocht noch door één van haar verdedigers, noch door de exekuteur testamentair, noch door een familielid bezichtigd worden. de cel werd twee dagen na haar dood - hoewel de vleugel waar ze in stierf niet bezet is - 'gerenoveerd' - dat wil zeggen helemaal nieuw geschilderd. tot nu toe hebben noch de verdedigers noch de familieleden van de bevoegde instanties meer te horen gekregen dan de lakonieke bewering 'zelfmoord door ophanging'.

er zijn in de persverklaringen van de politieke justitie vijf elkaar uitsluitende versies over de bevestiging van de strop. die, die tenslotte officieus verspreid werd beweert dat ze een tot een 5 cm dikke strop gevormde handdoek zelf stevig om haar hals geknoopt zou hebben, dan op een stoel zou zijn gaan staan en deze 5 cm dikke strop door de mazen van een vliegengaas-achtig traliewerk, waar niet eens de kleine vinger van een kind door past (daarvoor zou een instrument nodig geweest zijn, dat niet gevonden werd) zou hebben getrokken en samengeknoopt -

dan zou ze zich hebben omgedraaid en gesprongen zijn.

voordat deze versie vaststond gaf de gevangenisdirecteur, die als een van de eersten de cel binnenkwam, aan dat er geen stoel in de buurt van het lijk zou zijn geweest en de gevangenisarts, die haar het eerst onderzocht, verklaarde dat haar voeten 20 cm boven de grond zouden zijn geweest.

er zijn alleen tegenstellingen in de beweringen van de politieke justitie, maar er is geen dossierinzage en de strikte weigering om de familieleden, de verdedigers of neutrale instanties te informeren, over het instellen van een internationale onderzoekingskommissie, die in heel Europa geëist werd, konstateert het ministerie van justitie: 'voor de een of andere internationale commissie is geen aanleiding noch ruimte'.

2)

op welke achtergrond zou de doelgerichte moord gezien moeten worden?

in de procesdossiers is de geschiedenis van de moord gedocumenteerd. de regering probeert sinds 6 jaar via het Bundesanwaltschaft de gevangenen uit de raf en vooral Ulrike en Andreas als een voorbeeld en functie van het verzet tegen de institutionele strategie van het nieuwe fascisme onder inzet van alle middelen politiek en moreel 'uit te roeien'.

tekst 32
interview met 'le
monde diplomatique'
juli 1976

zoals schmidt het programmities in een regeringsverklaring formuleerde. het concept met ulrike was, sinds de raf bestaat, eerst personalisering en dan pathologisering van revolutionaire politiek. zij diende daarom na haar arrestatie in de dode vleugel gebroken en voor het proces ge-psychiatriseerd te worden. na haar arrestatie werd ze op bevel van het bundesanwaltschaft van 16-6-1972 tot 9-2-1973 — dat zijn 237 dagen — in een dode vleugel — dus in totale akoestiese isolatie — gevangengehouden. dat was in de gevangenis waar de staatsveiligheidsdienst gevangen en in de fase van het verhoor en de 'voorbereiding van de processen' houdt. het is folter in de hoogste graad. geen mens kan een tijdlang een akoesties en sociaal vakuum verdragen. het tijdgevoel en de evenwichtszin worden verwoest. bij het systeem van de witte folter hoort dat de kweeling van de gevangene met de duur van de folter niet minder maar juist versterkt wordt. het resultaat is tenslotte een onomkeerbare hersenspoeling, die eerst de controle van de gefolterde over wat hij zegt opheft, zijn capaciteit ook maar één enkele gedachte te ontwikkelen wordt verwoest. er blijft een onbeschadigd lichaam over, dat men kan vertonen.

het programma stond de hele tijd onder controle van het bundesanwaltschaft en de staatsveiligheidspsychiater götte. maar ulrike heeft die 237 dagen doorstaan, omdat ze gevochten heeft. ieder van ons kon konstaten dat haar bewustzijn en haar wil ongebroken waren. een andere gevangene uit de raf, astrid, die daarvoor 3 maanden in de dode vleugel was, is daarvan — ook na haar vrijlating, dat was drie jaar geleden — niet hersteld. ze is tot op heden doodziek.

het bundesanwaltschaft ging er van uit dat ulrike in de vleugel zou bezwijken. op 4-1-1973 schrijft buback — de federale procureur-generaal — dat ulrike 'ter voorbereiding van een expertise over haar geestestoestand naar een openbare genees- of verzorgingsinrichting' gestuurd dient te worden. de publiciteit die de verdedigers konden mobiliseren heeft dat toen nog niet verhinderd. maar het bundesanwaltschaft heeft zijn doel ulrike krankzinnig te verklaren desondanks taal vervolgd:

buback geeft de justitiepsychiater witter op 18-4-'73 de opdracht tot een expertise over de toerekeningsvatbaarheid van ulrike.

in die brief heet het:

"ten aanzien van het tot nu toe getoonde gedrag van mevrouw meinhof schijnt haar medewerking aan afzonderlijke onderzoeken en haar toestemming voor bepaalde ingrepen twijfelachtig. zouden er ter uitbreiding van een expertise bepaalde ingrepen nodig zijn; verzoek ik dit met preciese opgave van de voor noodzakelijk geachte onderzoeken aan mij mee te delen; opdat volgens art.81 wetboek van strafvordering een overeenkomstige rechterlijke verordening verkregen kan worden. als het er bij halen van een neurochirurg noodzakelijk zou zijn, stel ik voor dat u de directeur van de neurochirurgische universiteitskliniek in homburg, de heer prof.dr.loew, om zijn medewerking verzoekt".

de greep naar de hersenen van ulrike wordt hier duidelijk. loew is directeur van een van de beide instituten voor neurochirurgie in de brd waarin met gedragschirurgie op gevangenen geëxperimenteerd wordt. * 1)

*1) psychochirurgie is gedefinieerd als 'neurochirurgische operaties

1e) aan normale hersenmaterie van een mens, die niet aan lichamelijke ziektes lijdt, met de bedoeling het gedrag of de emoties van die persoon te veranderen;

2e) aan zieke hersenmaterie van een mens, als het enige doel van de ingreep is zijn gedrag te veranderen, te controleren of te beïnvloeden.'

dieckmann, de medewerker van loew, spreekt over 'chirurgie van de emoties'

en over ingrepen om 'een gedragsstoornis te behandelen die in feite op geen andere manier verbeterd kon worden' om 'heel bepaalde belevenisruimtes leeg te maken.....'

als gevolgen beschrijft hij zelf 'zeer ernstige beschadiging van het geheugen, zware oriëntatiestoornissen, duidelijk merkbaar verlies aan activiteit..... verschrikkelijke geheugenstoornissen.'

over de kwestie van de indicatie voor zulke ingrepen bij radicalen die slechts in overheidsdienst zijn zegt dieckmann: 'men zou eerst eens moeten constateren of hij ziek is. zo ja, dan zou zelfs een recht op behandeling bestaan.'

psychochirurgische ingrepen zijn intussen in japan, in de usa en alle westerse landen behalve in de brd veroordeeld of wet-

verspreid, toen heette het: ulrike meinhof zou zich wegens 'spanningen', 'diepgaande meningsverschillen' binnen de groep omgebracht hebben.

maar de laatste brieven van ulrike en de ervaringen van allen die de groep kennen — ook de ervaringen van alle advocaten die haar in de afgelopen 12 maanden hebben gezien — bewijzen dat de betrekkingen in de groep intensief, liefdevol, gedisciplineerd, vrij tegenover elkaar waren. iedereen kon dat zien.

5 jaar geleden, 1971, was ulrike voor de staat niet bereikbaar. ze was vrij, omdat ze illegaal was. ze werd daarom door de psychologische oorlogvoering van het staatsveiligheidsapparaat doodverklaard. nu was ze zonder bescherming, gevangen en ze werd omgebracht, omdat ze in de gevangenis, in het proces doorgevochten heeft.

men moet zien, op welk tijdstip deze moord geïnsceneerd wordt:

de gevangenen hebben vier dagen daarvoor bewijsverzoeken ingediend waar ulrike essentieel aan heeft meegewerkt *2). ze thematiseren:

- " 1) dat het territorium van de brd sinds zijn bestaan strategische basis van de met het volkenrecht strijdige agressieve expansiepolitiek van de usa tegen derde staten, tegen grondwettige regeringen van derde staten en tegen antikoloniale, nationale en anti-imperialistische bevrijdingsbewegingen in derde regionen is, doordat o.a. alle relevante openlijke en verborgen militaire en intelligence-operaties van de usa tegen de staten van het warschawapakt, tegen parlementair gelegitimeerde regeringswisselingen in westeuropese staten, tegen anti-imperialistische bevrijdingsbewegingen in het nabije oosten, in afrika en zuidoostazië vanuit bases van de us-geheime diensten op het territorium van de brd beraamd, begeleid, ondersteund resp. gecontroleerd zijn; in het bijzonder
 - a) dat het ig-farben-haus in frankfurt voor diverse us-inlichtingendiensten tijdens de hele duur van de met het volkenrecht strijdige agressie van de usa in indochina als hoofdkwartier fungeerde;
 - b) dat deze us-instanties in het ig-farben-haus in frankfurt militair-strategische beramings-, leidings-, coördinatie- en controlefuncties zowel op operatief als logistiek gebied voor de inzet van het us-militairkontingent in indochina en voor de uitvoering van geheime operaties van de us-inlichtingendiensten in indochina hadden;
- 2) dat de konstitutie van de brd als staat na 1945 door de usa als projekt van hun expansieve wereldmachtstrategie uitgevoerd en ontwikkeld is; in het bijzonder dat de na de tweede wereldoorlog opgerichte cia als illegale arm van de buitenlandse us-politiek direkt resp. via civiele camouflageorganisaties resp. via door hem gecontroleerde ondernemers-, vakbonds-, kultuur- en studentenorganisaties tijdens en na de koude oorlog, de financiering van partijen en vakbonden in de brd evenals de scholing, financiering en bevordering van politici en functionarissen van alle relevante politieke, economische en culturele instituties in de brd heeft bedreven;
- 3) dat op grond van de openlijke en verborgen, direkte en indirecte drukmiddelen in de vorm van met het volkenrecht strijdige inmenging in de interne zaken van de brd, door de totale economische, militaire en politieke hegemonie van de usa op de brd, de regeringen kiesinger/brandt en brandt/scheel in de openlijke en verborgen agressie- en volkenmoordstrategieën tegen de bevrijdingsbewegingen van de staten van de derde wereld, in het bijzonder indochina, verwickeld waren,
 - a) doordat zij de agressie-politiek, economische en propagandistische ondersteunden resp. het gebruik van de militaire bases van het us-leger vanuit het territorium van de brd mogelijk maakten;
 - b) doordat de brd als subcentrum van het us-imperialisme via haar eigen inlichtingendiensten, haar export van politie en soldaten wapens, opleiding, technologie en logistiek, door de financiering van partijen, politici enz. en door economische druk zelf een met het volkenrecht strijdige politiek van inmenging in de interne zaken van de 3e wereld, in het bijzonder van indochina en de europese periferie heeft ontwikkeld;
- 4) dat de brd
 - a) vanuit de omstandigheden van haar ontstaan als produkt van de diktatuur van de geallieerde militaire regeringen onder leiding van de usa,
 - b) vanuit de kondities en restrikties waarmee de rechten van de bezettingsmachten onder leiding van de usa aan duitse instanties overgedragen zijn,
 - c) vanuit de clausules van voorbehoud van het duitslandverdrag

*2) op 11 mei '72 heeft de raf het cia-hoofdkwartier in frankfurt en op 24 mei '72 het europese hoofdkwartier van de Amerikaanse strijdkrachten in heidelberg aangevallen.

van 1956 en latere modifikaties van dit verdrag, in het bijzonder door de door de cia gecontroleerde afhankelijkheid van de staat brd van de usa - zonder zijn kolonie in volkenrechtelijke zin te zijn - niet over een nationale souvereiniteit in betrekking tot de usa beschikt."

dat is een uittreksel.

een lijn van deze verzoeken was b.v. aan de hand van een zeer precies gedocumenteerd onderzoek van kameraden en vrienden, door direkt betrokken getuigen, te bewijzen, hoe de sociaaldemokratie en de vakbonden via de cia door omgekochte politici zoals willy brandt en rosenberg, via het bevorderen en opbouwen van karrières aan de partij- en vakbondtop enz., functioneel gemaakt werden voor de agressie en konsolidering van het us-imperialisme in europa en in de derde wereld.

wij geloven dat het bundesanwaltschaft als de koördinatie-instantie - tussen binnen- en buitenlandse geheime diensten - dus ook tussen cia, bundesnachrichtendienst, bundesamt für verrassungsschutz, militärische abschirmdienst enz en als schakelcentrum voor de propagandistische-ideologische funktie van politieke justitie - bij deze verzoeken voor het probleem stond dat zijn primitieve dramaturgie van de depolitisering van het proces, die het vier jaar lang door folter, hetze, psychologische oorlogvoering, speciale wetten, een speciale rechtbank, de likwidatie van de verdediging enz. heeft voorbereid, in het proces in het openbaar de mist in gaat. precies op dit moment zou ulrike opgeven? het is absurd: de gevangenen wisten dat de konfrontatie hier zou kulmineren, en ulrike was zoals allen vastberaden om in het proces voor de feiten te vechten. dat bewijzen haar brieven en manuskripten, haar redevoeringen in en haar werk b.v. voor het proces - tot op de laatste dag ze is op dat moment vermoord waarop het voor het bundesanwaltschaft duidelijk was dat het fascistiese voorbeeld ter beheersing van de guerrilla in de brd - het showproces in stammheim - ondanks alle repressie in de valkuil van de politieke justitie zou kunnen vallen.

stammheim dient de hopeloosheid van elk verzet hier in de brd te demonsteren. daarvoor worden sinds 4 jaar 'alle middelen' - aldus schmidt - ingezet. men kan nu zeggen: zonder sukses.

wat aan stammheim door de strijd van de gevangenen evident werd, is de noodzaak en de mogelijkheid van een politiek van de militaire organisatie van het verzet in de brd.

3)

de verdachten hebben met het laatste voor hen overgebleven middel, de hongerstaking, tegen hun hechtenisomstandigheden gevochten. is daarvoor een verandering van de isolatiehechtenis bereikt? houdt de rechtbank rekening met de gezondheidstoestand van de verdachten?

nee.

de gevangenen hebben hun hongerstaking destijds na 5 maanden afgebroken, toen duidelijk was dat legaal links een tweede grote mobilisering zoals na de moord op holger meins niet zou opbrengen en duidelijk was dat het bundesanwaltschaft, buback, vastbesloten was met bombasties vertoon van mediese versluieringsmaatregelen de staking te gebruiken om nog meer gevangenen uit de raf om te brengen.

de gevangenen werden destijds door een brief van de raf buiten opgeroepen de staking te stoppen, hoewel de eis: opheffing van de isolatie, niet doorgezet was. daarin stond:

" wat de staking als het laatste wapen van onze gevangenen voor de overdracht, mobilisatie, organisatie van anti-imperialistische politiek hier kon bereiken, heeft hij bereikt. in zijn eskalatie kan vanuit de objektieve voorwaarden - de sterkte van de reaktionaire mobilisatie hier, de klassenstrijd van boven - en zijn subjektieve voorwaarden - onderontwikkelde klassenstrijd, de corruptie van de klassenorganisaties van het proletariaat, zwak revolutionair links - geen nieuwe kwaliteit van de strijd ontstaan. toe te laten dat jullie hem - tegen de berekening van de staatspropaganda - voortzetten: door de exemplarische executie van gevangen guerrillas - omdat ze vechten, altijd vechten, ondanks alles vechten - verzet hopeloos te laten schijnen - zou betekenen jullie te offeren. wij nemen jullie dit wapen af, omdat de strijd om de gevangenen vanuit de krachtverhouding die in de strijd begrepen is - nu alleen onze zaak kan zijn! "

deze beoordeling van de krachtverhouding was realistische.

de rechtbank is aan het feit dat de gevangenen opgrond van de jarenlange isolatie alleen nog voor twee/drie uur per dag in staat zijn het proces te volgen tegemoet gekomen door ze van het proces uit te sluiten hij heeft in tegenstelling tot de konstatering van de artsen, waarvan de toelating door de verdediging in maandenlange uiteenzettingen aan de rechtbank is afgedwongen en die door de rechtbank bepaald zijn (geen

enkele deskundige van de verdediging is toegelaten), beweerd dat de gevangenen het feit dat ze niet in staat zijn het proces te volgen door de hongerstaking gewild en aan zich zelf te wijten zouden hebben. de rapporten van de artsen stellen volkomen onbetwistbaar dat de oorzaak voor de miserabele gezondheidstoestand van de gevangenen de hechtenisomstandigheden zijn. acht andere deskundigen in raf-processen komen tot precies dezelfde konstatering: jarenlange isolatie is vernietiging.

het bundesgerichtshof heeft daarentegen de konstruktie 'eigen schuld' nog verder met foute konstateringen uitgediept. het beweert niet meer zoals de rechtbank dat de oorzaak van de inkapaciteit om het proces te volgen de hongerstakingen zouden zijn—de rapporten die deze interpretatie uitsluiten waren in de tussentijd ten dele gepubliceerd—; het beweert dat de gevangenen door hun gedrag in de hechtenis de hechtenisvorm aan de instanties zouden hebben 'opgedrongen'—alsof de instanties geïsoleerd zouden zijn. maar het verklaart bovendien het doel van de zaak: ze worden aan vernietigende hechtenisomstandigheden onderworpen omdat 'hun blijkbaar door niets beïnvloedbare realiteitsvreemde beeld van de maatschappelijke verhoudingen'— wat zo terloops zegt dat alles geprobeerd werd en het is een feit dat van fysieke folter na de arrestatie via de poging tot een diepgaand verhoor d.m.v. dwangnarkose (carmen roll) tot aan jarenlange isolatie een hoop geprobeerd is—hen 'tot een fanatieke vervolging van hun doelen verleidt'. het bundesverfassungsgericht (constitutionele hof) heeft dit credo overgenomen en zo folter grondwettig verklaard. de konstatering is al een leugen: in de opname-verzoeken van de rechter-kommissarissen aan de gevangenis-direkteuren is bij al deze gevangenen isolatie tot hechtenisvorm gemaakt. die kon door hun 'gedrag in de hechtenis' niet verscherpt worden, omdat die van het eerste uur af aan totaal was. de tot fanatisme opgehitste rechters van de beide hoogste rechtbanken van de brd, die deze besluiten genomen hebben, weten dat en dat betekent dat ze zich bewust en doelgericht voor het politieapparaat, de sicherungsgruppe bonn afdeling terrorismus—zij en het bundesanwaltschaft dikteren de hechtenisvorm—hebben geïnstrumentaliseerd. de politieke justitie in de brd is een funktie van counterinsurgency; de besluiten zeggen duidelijk dat de hechtenisvorm veranderd zou zijn en veranderd zou worden als de gevangenen afzweren, getuigen en zich voor de psychologische oorlogvoering tegen de stadsguerilla ter beschikking stellen. met deze besluiten is folter—in de internationale konventies duidelijk gedefinieerd—in de brd een geoorloofde maatregel met als doel de getuigenischantage en de propagandistische verwerking van de gefolterde in het proces. zo heeft de westduitse justitie rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de gevangenen, door de legalisering van folter.

4)

is in stuttgart-stammheim een politieke verdediging van de raf ooit mogelijk geweest? kunnen de verdachten de redenen en het doel van hun politiek vrij in het proces uiteenzetten?

de gevangenen hebben tot nu toe in het proces zelden een zin kunnen zeggen zonder door prinzing te worden onderbroken. resp het bundesanwaltschaft schakelt zich in. bobby seale werd nog openlijk gekneveld. hier zet de rechtbank gewoon de mikrofoons van de gevangenen af en sluit hen als ze toch praten voor minstens vier weken uit. de methode onderbreking is natuurlijk effectief. als een gedachtengang 10 keer onderbroken is, is hij verwoest. bij de toeschouwer ontstaat de indruk van breedvoérigheid. de politieke interpretatie van de procedure is geblokkeerd. het proces is gewoon op elk moment psychologische oorlogvoering. er is een poging gedaan politiek te verdedigen, d.w.z. de verdediging, nadat de voorbereide advocaten kort voor 't procesbegin uitgesloten waren, te rekonstrueren. de rechtbank heeft daarop met de uitsluiting van 6 andere advocaten gereageerd, met het intrekken van toevoegingen, met de weigering überhaupt nog vertrouwensadvokaten toe te voegen. het bundesanwaltschaft heeft tuchtrechtelijke procedures met het doel beroepsverboden door te voeren op gang gebracht. dat lukt ook. de tuchtcolleges van de orde van advocaten zijn intussen opnieuw bemand, met advocaten die openlijk de intenties van het bundesanwaltschaft vertegenwoordigen. de voorzitter van de vereniging van advocaten, brangsch, heeft dat een paar maanden geleden in een radio-diskussie openlijk uitgesproken. nu wordt de cirkel van speciale wetgeving gesloten: in juni heeft de spd in de bundestag een nieuw 'pakket' van speciale wetten ingediend, dat de vorige perfektioneert. volgens deze wetten zal het al voldoende zijn om als tegen een advocaat een tuchtrechtelijke procedure, die door het openbare ministerie waar hij zich tegen dient te verdedigen ingediend wordt, loopt, hem van de verdediging uit te sluiten en met beroepsverbod enz. te vervolgen. de aanklagers kunnen daarmee elke verdediger, die in deze processen ook maar probeert niet de linkerhand van het bundesanwaltschaft te zijn, uitschakelen. en ze doen het: in stammheim zijn binnen 8 maanden 23 verdedigers uitgesloten—daaronder allen die op het proces voorbereid waren—zodat er nu geen enkele verdediger meer is die de dossiers kent.

de wet zal ook voor lopende processen gelden — dus in feite terugwerkend. het is de tweede golf van speciale wetten voor een proces. toen de procedure al aan de gang was zijn ströbele en croissant gearresteerd en het komplette verdedigingsmateriaal waaraan bij hen nog werd gewerkt werd weggehaald, nadat het bundesanwaltschaft zich al in drie cellenrazzia's vóór het proces meester had gemaakt van de komplette voorbereiding van de verdediging door de gevangenen in de cellen. een detail daarbij is dat de doorzoeking van het kantoor van andreas bader's op het laatst nog overgebleven advocaat, haag, die zich aan zijn arrestatie heeft onttrokken, door zeis, een van de federale officieren van justitie die in stamheim het openbaar ministerie vertegenwoordigen, uitgevoerd is. d.w.z. het bundesanwaltschaft — doordat het de vervolging van advocaten en de functie van aanklager in personele unie door dezelfde officieren van justitie laat uitvoeren — hoeft niet eens het doel van de kriminalisering van de advocaten ook maar voor 't oog te versluieren. dat is het hele probleem in de brd. het fascisme is openlijk, maar men is zich er nauwelijks van bewust en er is vrijwel geen verzet.

5)

in een verzoek om het proces stop te zetten noemde een van de verdedigers het proces geen justitiële maar een militair-politieke konfrontatie. welke maatregelen van de machthebbers hebben ertoe geleid dat die konfrontatie met ongelijke wapens uitgevoerd wordt?

speciale wetten, een op deze post geschoven onwettige rechter, als procesplaats alleen voor dit proces een bunker van 22 miljoen aan de rand van de stad, buiten elk mogelijk publiek-verkeer, de verduistering van 90% van de dossiers door het bundesanwaltschaft en het bundeskriminalamt, door de politie geprepareerde getuigen wier getuigenverklaringen door totaal bestuurde verslaggeving propagandisties volkomen gestructureerd zijn, de advocatenvervolging, die natuurlijk ook de in het proces overgebleven advocaten verlamt.

advokaten zijn van een minimum aan rechtsstaats-konsensus afhankelijk. wordt die zo totaal als in dit proces door openlijke repressieve maatregelen onmogelijk gemaakt — dan zijn advocaten hulpeloos. men moet eens die keten zien: speciale wetten, die voor deze grote processen het aantal verdedigers voor elke gevangene tot drie gereduceerd hebben, die d.m.v. successie-verbod en het verbod van kollektieve verdediging van de verdachten in één proces arbeidsverdeling tussen de advocaten uitsluiten; waardoor willekeurige, niet-openbare dus administratieve uitsluitingen met elke willekeurige verdachtmaking doorgevoerd kunnen worden; dan nog de beroepsverboden, die de orden van advocaten nu — moet men zeggen — in staatsveiligheidsorgiën, zoals in '33, opleggen; de arrestaties, de terreur tegen de kantoren door inbeslagname van alle dossiers, dus ook die uit andere processen, die een politieke advocaat voor zijn reproductie nodig heeft; de terreur door openlijke observatie, door de openlijke intimidatie van de oude clientèle, die door bundeskriminalamt-troepen bezocht, uitgehoord, onder druk gezet wordt; het ontnemen van toevoegingen, strafprocedures, veroordeling wegens argumentatie in het proces, enz. enz. de advocaten zijn in het proces met door het bundesanwaltschaft vervalste documenten gekonfronteerd, in de openbaarheid met vervalste citaten in propaganda-blaadjes van het ministerie van binnenlandse zaken die in miljoenen exemplaren aan scholen enz. verspreid worden, ze zijn positioneel en propagandisties omsingeld. de gevangenen zeggen: de advocaten zijn in het rechtsvakuum van deze processen als kippen zonder kop. ze zijn tegen het militair uitgevoerde pragmatisme, dat het hele instrumentarium van wetgevende repressie, de regering tot en met de onwettige terreur — zoals in 1933 — door het staatsveiligheidsapparaat omvat, niet opgewassen. of men legt een verband met de politiek van de gevangenen, zijn inhoud: anti-imperialistische strijd, omdat het bij de advocatenvervolging immers ook om de likwidatie van openbaarheid voor deze politiek gaat, of bezwijkt onder de repressie. een deel wordt opportunisties onderwerpt zich aan de in elk proces intussen openlijk uitgesproken directieven of bedreigingen van het staatsveiligheidsapparaat en wordt dan gebruikt tegen de poging om aan de hand van feiten voorlichtingen solidariteit te organiseren.

dat betekent: deze advocaten zijn door de dreiging met tuchtrechtelijke procedures, dus beroepsverbod, zover, dat ze hun beroepsbelangen niet in gevaar brengen door voor inhoud en basis van deze job: de minimale mensenrechten voor hun klanten — te strijden. de verscherpte repressie heeft hen daarentegen op de lijn gebracht: tegen de afbraak van de verdedigersrechten. dat is grotesk. als politieke advocaten zijn ze daarmee totaal corrupt.

nog afgezien van de barrières waarmee het bundesanwaltschaft institutioneel — via het parlement, de rechtbanken, het bestuur van de orde van advocaten, de openbare ministeries van de deelstaten, de opleidingsin-

stituten voor de rechtspraktijk enz— bijna alle wegen voor het overnemen van een mandaat in de processen heeft versperd, is het ook nageenog onmogelijk geworden nog advocaten te vinden die bereid zijn naar stammheim te gaan. er heerst gewoon angst.

tot dit complex : terreur en bangmakerij hoort ook de verduistering van 90%— dat zijn meer dan 1000 buro-ordners— van de dossiers. het uit de weg ruimen van deze dossiers was een voorwaarde om deze gevangenen überhaupt te kunnen aanklagen. het is onderdeel van de veroordeling — bij voorbaat. bovendien is de selectie een voorwaarde voor de aanstichterskonstruktie van het bundesanwaltschaft. maar vooral zou het openbaar maken van alle dossiers inzicht in de opsporingsakties van 1970 tot 1972 geven en dus in de omvang van de onderzoeken en de grootte van het politieapparaat, waar men van weet— die wordt immers ook onafgebroken door de regering gepropageerd— maar waar niemand zich een voorstelling van maakt. 'men wil het niet weten' zei de cineast kluge kort geleden heel juist. de sicherungsgruppe bonn heeft destijds samen met de verfassungsschutz, bundesnachrichtendienst, militärische abschirmdienst, cia de hele westduitse linkse beweging politioneel gescreend. zij is intussen volkomen geregisteerd, in felte onder controle van het staatsveiligheidsapparaat. ze hebben tot in de top van de ministeriële burokratie telefoons afgeluisterd, geobserveerd, verdenkingen gelanceerd. vakbonden, de jeugdorganisaties van de partijen, schrijvers, journalisten, ministers waren bij de bespionering betrokken. als de dossiers publiek zouden worden (wat hier onmogelijk is, maar in de usa b.v. bij het houston-plan gebeurde) zou de omvang van de controle die de politie op de maatschappij en het staatsapparaat heeft, de dimensie en het perspectief van het wantrouwen, de onzekerheid, de enorme zwakke legitimatie en daarmee de kwetsbaarheid van de consensus in het apparaat zichtbaar worden, een apparaat, dat geen nationale identiteit en geen legitimatie heeft, waarvan het ferment alleen zijn chauvinisme en zijn afhankelijkheid van de usa is. het zou de openlijke oproep tot verzet zijn.

6)

de massamedia in de brd negeren het proces min of meer. voor het proces stapelden de perskampagnes tegen de raf, de verdedigers en sympathisanten zich op. is dat het resultaat van de psychologische oorlogvoering?

de totale gelijkschakeling van de media is een voorwaarde voor de procedure. buback heeft voor het bundesanwaltschaft in karlsruhe een justitie-perskonferentie ingesteld— geïnstitutionaliseerde perskonferenties hebben verder alleen de regering en de deelstaten vertegenwoordigingen. het is zijn instrument voor wat hij 'offensieve informatie' noemt— wat qua inhoud hetzelfde is als de 'aktiefpropaganda' van het 3e rijk of de hetze en terreur van de klassieke 'antisubversieve actie', waarin door demagogie een klimaat van angst, verklanking, van depolitiserend gekweekt wordt. bovendien beschikt buback over een net van staatsveiligheidsjournalisten in de media, de concernredakties en de omroepstations. d.w.z.: het proces wordt— intussen— niet alleen genegeerd. de berichten die verschijnen zijn allemaal volgens een nagenoeg identiek patroon gestructureerd, om de publieke opinie te besturen. nooit één woord van wat de gevangenen zeggen, de lijn van de verdediging wordt vervalst en de resultaten b.v. van getuigenverhooren worden in hun tegendeel omgedraaid. over het feit dat b.v. van de geloofwaardigheid van de getuigen hoff en müller, wier optreden door het bundesanwaltschaft in maandenlange perskampagnes tot het keerpunt van de bewijsvoering omhooggepushed was, letterlijk niets is overgebleven, stond in de kranten niets. bij hoff bleek dat hij— een militant uit de frankfurter scene, die in de tijd van '67 tot '71, de tijd van de studentenbeweging, door de sds bepaald werd—, die aan het begin van de 60er jaren voor de algerijnse bevrijdingsbeweging heeft gewerkt, in de gevangenis door bedreigingen en beloften gechanteerd en bekeerd is. hij stamelt nu eksakt volgens de konditionering van het staatsveiligheidsapparaat teksten die niet eens hebben bevestigd wat het bundesanwaltschaft 6 maanden lang als headlines door de pers heeft gejaagd. de pech was dat hij andreas niet kon belasten, maar op de dag, nadat in stammheim duidelijk werd dat hij andreas niet kan identificeren, stond in alle duitse dagbladen als headline dat hij hem zou hebben geïdentificeerd: er zijn intussen tientallen van zulke voorbeelden op belangrijke momenten in het proces. men moet zich eens voorstellen wat daar verzwegen wordt: de getuige had het verhoorprotokol, waarvan de formuleringen door de rechter-kommissaris gemaakt waren, zo grondig uit z'n hoofd geleerd, dat hij telkens wanneer in het protokol 'pauze' stond, omdat hij b.v. te eten kreeg, haperde— omgekeerd geen afzonderlijke zinnen daaruit kon herhalen. hij had de inhoud van zijn getuigenis niet begrepen. men kon meelezen, hoe hij in de passages vastliep en alleen met de hulp van een advocaat, die hij door het bundeskriminalamt — zijn ondervragers — 'aanbevolen' kreeg, enerzijds door de pauzes heenkwam, anderzijds afgeremd moest worden. een makabere show. prinzing behandelde hem onderdanig en

toegewijd. 24 uur per dag had hij een 'psychologies begeleider' van het bundeskriminalamt bij zich en in de procespauzes werd hij door zijneigen ondervrager van het bundeskriminalamt opnieuw geïnstrueerd. toen hoff mislukt was, stuurde het bundesanwaltschaft müller er op af — een gevangene waar herold al in 1972 een oog op had geworpen ('één praat er altijd, dat was al zo bij de jongeren van jesus' — herold, spiegel nr. 31/1972) en die de psychologen van de staatsveiligheidsdienst in 3½ jaar isolatie — door stressmanipulatieprogramma's verscherpt — zo zacht hadden gekookt dat hij bezweek en nu natuurlijk zo verward is dat hij al naar stemming en sfeer van de ingestudeerde tekst afwijkt en zich in zielelijke groteske leugens verstrikt. hij is zo kapot dat de staatsveiligheidspsychiaters, die hem permanent verzorgen, er voor gewaarschuwd hebben hem in het openbaar te laten optreden: 'primair labiele zelfonzekere persoonlijkheid....(zijn) emotionele stabiliteit (is) dermate geschaad, dat hij ook over zijn kognitieve functie niet volledig kan beschikken.' (hanisch en beyer 25-6-1976)

zijn optreden was voor de staatsveiligheidsrechtbank die in de aardappelhal optreedt zo hachelijk dat hij het getuigenverhoor afbrak en niet verwerkte.

wat daar als kroongetuige optrad was een geprogrammeerde, gehersenspoelde fonograaf van de politie, geen hoogtepunt, een modderpoel. in contrast daarmee bedreigde het bundesanwaltschaft de getuigen die de konstruktie van het bundeskriminalamt transparant konden maken meteen met bestaansvernietiging: beroepsverbod en intrekking van paspoorten. het proces is een regeringsprocedure, evenzo is de verslaggeving: gehomogeniseerde, psychologies totaal gestructureerde staatsveiligheidspropaganda.

de gelijkenis met de reichsschrifttumkammer of met de verslaggeving over de showprocessen van het volksgerichtshof is treffend. alleen zijn de manipulatietechnieken in 20 jaar koude oorlog in de brd geperfectioneerd. het instrumentarium van de psychologische oorlogvoering is moeilijker te doorzien dan de nazi-propaganda.

7)
hoe staan de democratische en antikapitalistische krachten in de brd tegenover het raf-proces?

er zijn een paar signalen van verzet — een diffuse mobiliseringspoging tegen repressie.

maar de linkse beweging is bang. de kleine, tendentieel subversieve groepen verdringen het proces. ze weten dat het hun proces is, dat het de vietnamoppositie van de 60er jaren is die hier definitief gelijkwaardig dient te worden; dat het staatsveiligheidsapparaat met de psychologische oorlogvoering tegen de raf, waarvan de processen een deel zijn en stamheim de top, elke oppositie bedoelt. dus ook hen. maar de terreur werkt, maakt doodsbang. men is kwaad maar steekt de kop in het zand. dat gaat zo ver dat hun informatiedienst, de id, die in de brd een paar namen van cia-agenten uit de us-ambassade in bonn gepubliceerd heeft, het niet aandurft teksten van de gevangenen, die reeds in het openbaar uitgesproken zijn, te dokumenteren.

van de maoïstische groepen heeft de kbw het proces tenminste justiekritiek becommentarieerd. dat de rechtsverkrachting, dat de legalisering van de isolatiefolter door het bundesgerichtshof en het bundesverfassungsgericht signalen van oorlog en fascisme zijn, ziet hij niet. in hun stupide dogmatiese receptie vervalsen ze de politiek van de gevangenen, ze verdedigen democratische rechten die in de brd nooit reëel waren — verankerd in de grondwet alleen als vehikel van antikommunisme. dat past niet in de staatsapologie van de op de chinese buitenlandse politiek gefixeerde groepen. zij zijn er juist mee bezig de tragedie van de 3e internationale niet als farce, maar als karikatuur te herhalen. intussen propageren ze min of meer openlijk de us-militairstrategie: versterking van de navo, van de militaire kracht van de bundeswehr, dus van de hegemonie van het westduitse imperialisme in westeuropa als 'verdediging van het vaderland'. de raf denkt daar anders over. zij heeft de us-aanwezigheid in de brd en de politiek van de regeringen brandt / scheel, schmidt / genschel in hun functie voor het us-kapitaal in het strategiese subcentrum van het us-imperialisme. dat de brd is, aangevallen. dat het proces voor de sekten niet bestaat kan men gezien de reaktionaire inhoud van hun politieke praktijk, die hun anti-imperialistische fraseologie inhoudsloos maakt, niet betreuren.

over de kwestie van de legale partij hebben de gevangenen eens gezegd: het probleem van de dkp evenals van de maoïstische partijkarikaturen hier is, dat het instrumentele en ideologische medium van de institutionele strategie de totale juridisering is. dus ook de partijenwet. vooropgesteld de partijenwilden het — daarmee valt niet takties om te gaan, omdat zijn strategies doel — de juridiese disciplinering van politieke organisatie, van de klassenfunktie van kommunistiese organisatie: de negatie van het kapitaal en zijn staat te zijn en te artikuleren —

antagonisties is. de institutionalisering is een wegbereider voor de juridisering van de klassenstrijd. frakties die daar op ingaan worden een moment van de toeëigening van alle maatschappelijke betrekkingen door de staat op de terreinen die door de parlementaire partijen niet omvat worden. ze worden ook heel concreet als ideologische staatsapparaten opgevat: wat ze van het verzetspotentieel, dat zich uit de studentenbeweging heeft ontwikkeld, niet controleren, wordt kriminaliseerbaar en gekriminaliseerd. en men moet bij een sinds 9 jaar stagnerend aantal kiezers, alleen kiezers van de dkp, van 0,4% zeggen: als geïntegreerd onderdeel van een strategie, waarvan niets de staat van het kapitaal in twijfel trekt. ze is niet revolutionair maar een institutioneel surrogaat en in de brd een bijzonder trieste politiek van de degradatie van proletariëse organisatie — dus van het moment van klassebewustzijn dat ze in de illegaliteit nog was — tot manoeuvreerbare massa van staatspolitiek resp. tot een kwestie van betrekkingen tussen de blokken.

als mies, de voorzitter van de dkp, precies op een moment waarop de brd naar binnen en buiten openlijk als protagonist van het nieuwe fascisme optreedt, vooral de verbazingwekkende boodschap brengt 'dat wij kommunisten ook mensen zijn' ³⁾, spreekt hij over die ellende: een proletariëse partij die na de ervaring van '33, in plaats van tegen de internationalisering van de fascistiese doktrine van 'binnenlandse veiligheid' in de internationale context van het verzet met alle middelen te strijden, de coëxistentiepolitiek moet bedrijven. wat juist betekent, de imperialistische legaliteit, en dus de krachtverhouding waarin de brd met economiese chantage, politieke druk en zijn voorsprong in de nieuwe technologieën van registratie en controle de Amerikaanse strategie in westeuropa door de technische integratie van de repressieve staatsapparaten, zijn rechtspolitiek, zijn militaire politiek in de navo enz. doordrijft.

de ook in de zin van de 'demokratische strijd' van kommunistiese partij en eenvoudige gedachte, dat de kans van een vreedzame overgang in westeuropa — als die zou bestaan — een kwestie van een verzetsbeweging in het centrum van de reactie in westeuropa is, van een politiek, die de nixon-doktrine — die het trilateralisme via de socialistiese internationale in europa wil konsolideren en offensief wil instrumenteren — stoort of paralyseert, begrijpt zij programmatisch niet — een uitdrukking van het feit dat haar defensieve arrangement in het 'partijenlandschap' en de konsekwentie: haar bekrompen legalisme, een kommunistiese partij totaal moet korrumpen. toen ze na 40 jaren antikommunistiese offensief in 1968 weer opdook, alleen om een totaal door het Amerikaanse kapitaal en de normen van het ns-staatsapparaat — het werd niet verbijzeld; alleen aangepast — gedefinieerd terrein te betreden, was ze niet de partij van de revolutie maar van de konsolidering van de andere staat, ble haar politiek aan de inschatting van de akseptatie onderwierp ze mocht het door de spd als regeringspartij geïntegreerde deel van haar geschiedenis, het oude antifascisme — de authentieke bondgenootschapslijn van haar defensief, waarmee ze in het nationaalsocialisme en in de koude oorlog overwinterd had — omhooghouden; de belofte van haar illegale politiek en van het proletariëse verzet in het derde rijk heeft ze betwist. ze moest — in feite volgens de maatstaf van de spd — haar programma en haar naam veranderen, wat overigens — zover ik weet — een van de redenen is waarom ulrike, die vroeger in ten dele belangrijke functies in de illegale kpd heeft gewerkt, in 1968 met haar heeft gebroken. zij was er evenals de hele groep van overtuigd dat de illegale proletariëse aktie ~~meer~~ over de objektieve situatie van de klasse maar ook meer over het feit zegt, hoe zich hier klassebewustzijn kan ontwikkelen, dan alle proklamaties — of voor mijn part ook persfeesten — van een kommunistiese partij die, om legaal te zijn, voor het ~~maatschappelijk~~ demokratisme kruipt.

de raf zegt: het is duidelijk geworden dat in de historische valkuil, die deze staat voor de klasse is, de strijd voor het proletariëse alternatief niet van een kommunistiese partij uit kan gaan, niet van een apparaat, dat hier onvermijdelijk een apparaat van beide staten is, niet van een vorm die in de steeds nog door het offensief van de reactie gedefinieerde wanverhouding, die beide staatsvormen in zich en tegenover elkaar zijn, ongeveer zo verstaend is als die andere monumentale bewering, dat er een regulariteit van de klassenoorlog voor de massa's zou bestaan. de strijd kan alleen van een nieuw autonoom front der militanten uitgaan, ook al is hun aktie en organisatie nog diffuus — het bestaat en dat is het nu wat ervoor zorgt dat het prikkeldraad aan de muur door het prikkeldraad in bonn juist geïnterpreteerd wordt (en natuurlijk ook in whyl — overal waar geweld van beneden op een strategies punt de 'eenheidswerkelijkheid' van de bourgeoisie breekt).

de dkp negeert natuurlijk de raf en de processen — nadat ze haar tot 1974 als avonturiers heeft gediffameerd. als er aanrakingspunten waren dan via het burgerlijke oude antifascisme, dat door de raf gepolariseerd

is, maar dat als kritiese konsensus, als beweging van de burgerlijke intelligentsia in de brd voorbij is, sinds in vietnam het antifascistische masker van de usa afgetrokken werd. zijn materiële basis moest zich ontbinden, nadat het ook als verhulling geen element van imperialistische politiek meer kan zijn.

het antagonisme tussen imperialisme en democratie heeft het nooit gereflekteerd, d.w.z. het feit niet, dat defensieve antifascistische bondgenootschapspolitiek een funktie van de aanval moet worden, of het wordt als verzelfstandigd, tot programma verheven defensief een apologie van de status quo — blijft binnen het imperialisme dat oorlog is — waarvan de antithese dus oorlog tegen die oorlog —, op de reaktionaire kant van de tegenstelling gefixeerd.

het is onvermijdelijk dat de oude radeloze elites tussen hun identifikatie met de ellende van de gevangenen en de vrees voor de illegalen, die strijden, heen en weer slingeren; maar nu nog in naam van het pacifistische oude antifascisme en met deze begrippen aan het systeem appelleren is eerder politiek tegen de raf, voorzover het de feiten betwist waarop haar aktie gebaseerd is: de eenheid van het imperialisme, dat in chili martelt evenals hier, de rijpheid van de situatie; internationaal maatschappelijk toegeëigende produktie en de in de poging, de tendens door maatschappelijke toeëigening van de repressie in te dammen, veranderde rol van de staat. het fascisme kan zolang het alleen in het appél aan de staat in de naam van waarden, die de kapitalistische ontwikkeling allang heeft ontbonden, bestreden wordt — natuurlijk niet bestreden worden. de klacht van het burgerlijke antifascisme is een eufemisme. het blokkeert — en daarin identificeert het zich met de nederlaag in '33 zoals de dkp — het medium van deze strijd nu: subjektiviteit, wat ook betekent de materialistische analyse van onze strijdvoorwaarden, wat een beweging niet kan bereiken als ze niet strijdt, de revolutie niet wil — door de reaktie gedreven wordt, in plaats van het systeem, doordat ze aanvalt, naar een openlijk ontbindingsproces te drijven — en ook al zou het hier alleen de ontbinding van zijn ideologie en de zelfvertoning van het imperiale 'model' voor europa zijn. in ieder geval zal de ontsteltenis van de burgerlijke antifascisten over de processen zonder gevolg blijven.

antifascisme als politieke kracht kan zich alleen rond de guerilla — en dat alleen in het internationale kader — ontwikkelen: vanuit zijn historische wortels — in de 2e wereldoorlog en tegen het derde rijk — alleen in het buitenland. vanuit zijn zwakte en met het antikommunisme van de us-bezitters versmolten — is het hier geen kracht.

wel in het buitenland, omdat het als kleinburgerlijke ideologie daar tegen het westduitse monopoliekapitaal, het westduitse imperialisme met herkenbare gelaatstreken een basis heeft; omdat de internationale monopolies in westeuropa het nationale kapitaal penetreren en aan de nationale maatschappijen de parasitaire structuur van het us-imperialistische heerschappijstelsel in de vorm van het internationale concern, door de buitenlandse, economische en militaire politiek van de brd opdringen.

het is waarschijnlijk dat de reflex van die beweging in de brd grotere betekenis voor het legale verzet heeft dan de ruzieachtige en verwarde pogingen van nieuw links om zich te verenigen.

het probleem van het verzet is het probleem van de algemene depolitiserings van de linkse beweging — van haar likwidatie van het internationalisme. het is reëel een kwestie van de beslissing voor de proletarische situatie, de kwestie van de breuk met dit systeem, van de kant waaraan men staat.

of de smart, de woede over de verpaupering en vervreemding hier ons aan de kant van de slums, de ghetto's, reservaten, camps, vleugels, aan de kant van de bezitslozen brengt, aan de kant die de vraag naar een ander leven als machtvraag moet stellen,

of de optiek vanuit een milieu is dat weliswaar een ghetto, maar zoals de vervallende nieuwe linkse beweging daarin haar resignatie kultiveert, ook een vrijruimte, een idylle is — geprivilegeerd, met konflikten waarvan, door hun middenstandskarakter, geen politiek begrip van imperialisme, imperialistische staat en proletarische politiek bereikt kan worden. de campagne tegen de beroepsverboden heeft niet eens de staat gethematiseerd, wat voor een staat en wiens staat de linkse beweging uit de overheidsdienst zuivert. nieuw links is de mars door de instituten in 1968 met de bewering van een strategisch perspectief begonnen. hoewel de ambivalentie, of 'revolutionair beroepsperspectief' niet slechts een ander woord voor 'ambtenarsalarisering' is, er destijds al in zat. in werkelijkheid verbergt het gezeur over de beroepsverboden het doel ervan: dat de regering het ambtenarenapparaat aan de definitie- en selektiemacht van het staatsveiligheidsapparaat onderwerpt, om — zoals in de staatsveiligheidsjustitie — het instituut overal direkt in de plaats van het recht, van de oude regels te zetten, alsof het in 1933 niet precies zo zou zijn verlopen. de macht, de druk waar dat mee gebeurt zonder op verzet te stuiten hoort bij de specifieke voorwaarden van de postfas-

cistische staat brd. daarbij hoort de structuur van de staatsapparaten van uit hun ongebroken continuïteit ook na het 3e rijk, daarbij hoort hun politieke hygiëne door de uitroeiing van de oppositie tussen '33 en '45, na '45 de kneveling, paralysering, inlijving van de groepen die uit de illegaliteit kwamen door hen die in de emigratie gekorrumpeerd zijn, tenslotte hun besturing door de bezettingsmacht, de cia enz in de koude oorlog.

de kwalitatieve sprongen in het fasciseringsproces worden niet begrepen. kort geleden heeft zelfs amnesty international, een organisatie die actief antikommunisties, in ieder geval anti-sovjetunie is en in zoverre in de brd primair bevestigend werkt, zich er over beklaagd dat de mensen niet eens meer resoluties tegen folter in latijnsamerika en zuidoostazië durven ondertekenen — uit angst door de verfassungsschutz (bvd) geregisteerd te worden. en ze worden geregistreerd. de angst is terecht, wat dat voor een dimensie heeft is nu bij de behandeling van de nieuwe verfassungsschutz-wet in niedersachsen toevallig bekend geworden. bijna alle andere deelstaten hebben zo'n wet al — overeenkomstig de richtlijnen die daarvoor centraal door de konferentie van ministers van binnenlandse zaken geproklameerd zijn. de wet bepaalt voor alle employés en ambtenaren van de overheidsdienst en de radio- en tv-stations een berichtgevingsplicht tegenover de verfassungsschutz: tegelijk komt het bundeskriminalamt, nu het over de grootste databank van de wereld beschikt, de hele linkse beweging uit. dat betekent er vindt een nagevoegde totale controle en registratie van de politieke scene in de brd plaats, die veel verder rijkt dan een fysieke internering zoals in chili.

het politieke klimaat is zoals na een fascistiese staatsgreep. overeenkomstig heerst paniek. dat de guerilla en de gevangenen uit de raf-dit probleem angst niet hebben heeft duidelijk te maken met een politieke samenhang, die zijn politieke geschiedenis, maar niet zijn politiek centrum in de brd heeft. hun identiteit is internationalisties. als in de brd het proces van de fascisering überhaupt begrepen wordt, dan aan de strijd van de guerilla. de strijd stelt een grens aan de demoralisering van de linkse beweging en waar dat bestaat — een zelfkritiese houding tegenover de eigen corruptie — dan door hun verzet.

maar tussen het feit dat de gevangenen onder de enorme repressie in de gevangenis niet zijn bezwaken en de algemene depolitisering van le-gaal links zijn er niet veel verbindingslijnen.

8)

welke politieke betekenis heeft het raf-proces in de huidige politieke en economiese situatie van de brd?

de gevangenen zeggen, de processen zullen hier weinig invloed hebben. het staatsveiligheidsapparaat beheerst de zaak totaal en ze zijn tot in detail geprogrammeerd. men moet vechten omdat men altijd moet vechten. maar het is op dit nivo niet meer mogelijk, dat de massa's, door de mate waarin de machine in de overtrokken reactie haar ideologische lading afbreekt, dit begrijpen, juist omdat het tegendeel totaal gestructureerd is. voor ons reageert het apparaat alleen door de aktie. maar het geheel aan maatregelen inklusief de omslachtige verpakking van de militaire middelen en doelen in het ritueel van normale strafprocessen weerspiegelt natuurlijk de breuk in de strategie van het us-kapitaal sinds zijn nederlaag in vietnam. de scherpte die het geheel heeft signaleert het defensief, de friktie van de kapitalistiese strategie sinds vietnam.

brandt herkende in 1972/73 ontevredenheid met de staat daaraan dat tot 20% van de volwassenen bereid was de gevangenis in te gaan — 'strafrechtelijke vervolging op de koop toe te nemen' — om een illegale uit de raf een nacht tegen de politie te beschermen — waarvan drie keer zoveel arbeiders en boeren dan middenstand en intellectuelen samen.⁴⁾

die ervaring en het legitimatietekort, dat het betekent, met alle middelen van repressie en manipulatie terug te draaien is een essentiële functie van de processen. zij dienen de bevolking aan de uitzonderingstoestand als normaaltoestand te wennen, aan het feit dat wie verzet pleegt vernietigd wordt. dat is de les die het staatsveiligheidsapparaat met deze processen wil verstrekken. naar binnen lukt dat ook. naar buiten niet. naar buiten is de repressieve ontwikkeling in de brd essentieel aan het uitzonderingskarakter van de processen zichtbaar geworden, en daardoor wordt de binnenlandse politiek van de regering met haar buitenlandse politiek dysfunktioneel. wat de sociaaldemocratie juist diende te versluieren: dat het westduitse imperialisme nu als functie van het internationale us-kapitaal in wezen dezelfde zaak is als het ns-fascisme — dit keer zonder de hulp van een chauvinistiese

⁴⁾ kepplinger, "die sympathisanten der baader-meinhof-gruppe", analyse uit de opiniepeilingen sinds '71. in: kölnische zeitschrift für soziologie und sozialpsychologie, december 1974.

massamobilisering, maar slechts als institutionele strategie van de internationale monopolies — is door de reactie van de staat op de politiek van de raf zichtbaar geworden, overgedragen. het is op te vatten als model van een 'weltninnenpolitiek', die niet als nationale politiek ontwikkeld, maar vanuit de geostrategische rol, die de afzonderlijke regionen militair en economies voor het hele systeem hebben, gepland wordt. In de subcentra wordt de 'binnenlandse veiligheid' met het hele instrumentarium van verwetenschappelijkte repressie maximaal opgevoerd — van de konsumptierituelen tot de militarisering van de maatschappij, de structuur van het leger, de centrale beschikking over de data en massakommunikatiesystemen, psychologische oorlogvoering enz. zo is de onderdrukking hier door de strategische rol van de brd voor het Amerikaanse kapitaal gedefinieerd, evenzo zijn de strategische operaties in het europa van de eg, in de staten aan de middellandse zee in europa en noordafrika — ter beveiliging van de militaire controle en garantie op de olie van het nabije oosten door de controle en de garantie van de kontrarevolutie in die staten — ook een functie van het defensief van het us-kapitaal in de 3e wereld.

In dit proces heeft de poging om anti-imperialistische politiek in de brd de baas te worden met justitiële maatregelen werkelijk alleen internationaal politieke relevantie, omdat daaraan revolutionaire leerprocessen ontwikkeld kunnen worden, zoals aan de andere kant kontrarevolutionaire concepties verder ontwikkeld worden. men ziet het nu aan de 'antiterrorisme'-initiatieven van de brd-regering in de eg en in de uno. het veroordelen van 'geweld, dat niet door staten wordt toegepast' betekent dat het moment van revolutionaire omwenteling, dat als verzetsrecht in burgerlijke grondwetten verankerd en traditie is, geëlimineerd wordt, wat in feite betekent dat politieke oppositie, de klassieke en nieuwe politieke delikten gekriminaliseerd worden, het politieke asiel en het verzetsrecht uit de weg geruimd en zo dient de essentie van de mensenrechten — dat rebellie om deze rechten af te dwingen legitiem is — zoals in het binnenland ook internationaal opgeheven te worden. het is fascistiese rechtspolitiek op het nivo van het volkenrecht, die direct tegen de raf, de 2e juni, de revolutionaire cellen ontstaan is.

de raf wist in 1970 dat het zo zou lopen, dat de spd transmissie van het nieuwe fascisme is. ze heeft de ontwikkeling geanalyseerd en geanticipeerd allang voordat die aan portugal zichtbaar geworden is, de wereldopenbaarheid gehaald heeft. dat is überhaupt een van de redenen waarom het veiligheidsburo van de navo — de instantie die de supervisie van de geheime diensten van de navo heeft, waarvan het spd-figuur nollau tot 1974 het voorzitterschap had, die daarmee tegelijk de koördinator van alle westerse geheime diensten in het navo-bereik was — zich al in 1971 over alle ontwikkelingen m.b.t. de raf direct en meteen liet informeren, zoals nu gebleken is. brandt zegt in een brief aan olof palme 'sociaaldemokratiese politiek is de anticipatie van de ramp, om hem te verhinderen'.

de raf zegt

'een strategies project, dat het us-imperialisme — en dat is het 'unieke' van hun betrekking — via de duitse sociaaldemokratie als regeringspolitiek en in de socialistiese internationale doorvoert, is de probleemloze, preventieve fascisering van de burgerlijke staatsapparaten in westeuropa.'

9)

een van de meest geuite argumenten tegen de raf juist door de gevestigde sociaaldemokratie en de linkse intelligentsia is dat de raf voor de ontwikkeling naar de politiestaat, voor de fascisering verantwoordelijk zou zijn.

dat is onzin. het zegt iets over de korrumpeling van de burgerlijke intellectuele elites door de sociaaldemokratie, afgezien van het feit dat het intussen een platte lijn van de counterinsurgency is, waarmee de chef van het bundeskriminaalamt poseert. voor het-fascisme zijn niet zij verantwoordelijk die ertegen vechten.

hier werd al tijdens de mobilisering tegen de notstandsgesetze duidelijk dat de preventieve kontrarevolutie, de conceptie 'binnenlandse veiligheid', algemeen gesproken

de politieke uitdrukking is van de crisis van het kapitaal, zoals die in het proces van de dekolonisering — de bevrijdingsoorlog van de periferie — geïnduceerd werd, en die heeft in deze direktheid in alle door de usa na '45 politiek georganiseerde markten — de antikommunistiese counterstaats-oprichtingen zuidvietnam, zuidkorea, bondsrepubliek — vanuit de identieke verhouding tussen politiek en economie die dynamiekt o.v. het fascisme ontwikkeld. het verschil tussen de bondsrepubliek, zuidkorea en zuidvietnam is alleen dat de usa in zuidkorea en zuidvietnam tegenover een sterke verzetsbeweging stond, terwijl in Duitsland het antifascistiese verzet zwak was en nauwelijks gewapend gevochten had, en dat een hooggeïndustrialiseerd land over werkzaamere massamanipulatiestrategieën ter onderwerping van de politieke oppositie beschikt nog

meer, omdat 12 jaar fascisme het antikommunisme al tot de heersende ideologie gemaakt heeft, dan landen waarin op grond van imperialistische uitbuiting, d.w.z. ontwikkeling van onderontwikkeling en ongelijkheid, agrarische structuren overheersen.

maar in het bijzonder

kan men bijvoorbeeld aan de noodtoestandswetgeving voor de 'binnenlandse veiligheid' resp. de dramaturgie waarmee die uit de schuiflades kwam en aangenomen werd, zien dat dat— uitgaande van de dialectiek van de beide assen van imperialistische politiek: de economische en militair-strategische beveiliging van de winstproductie— het binnenlandse korrelaat van de strategische functie van de brd voor de us-atoomdoktrine is.

dat werd dwingend met de overgang van de strategie van de massieve repressie naar de flexible response en is gewoon de binnenlandse politiek van een staat zonder soevereiniteit, die aan een atoomdoktrine onderworpen is— en ook propageert, zoals men elke dag kan lezen—die in het geval van een aanvals- en verdedigingsoorlog de atomaire vernietiging van zijn bevolking en de verwoesting van zijn territorium binnen de eerste 4 dagen (volgens wintex - '71 tot '75) in het belang van de usa betekent.

en het gaat immers niet alleen om de openlijke repressie, ook de manipulatie- en integratiestrategieën— alle aspecten van het 'idee van de binnenlandse vrede' zoals kisinger de smerige zaak, die de spd nu internationaal doordrijft, op het laatst in mei '76 noemde— transporteren de misdaad van de Amerikaanse politiek zoals ze er door gedefinieerd zijn.

de binnenlandse politiek van alle parlementaire partijen in de brd was directe functie van Amerikaanse buitenlandse politiek sinds de bondsrepubliek door de usa als 'de verwezenlijking van de volslagen nieuwe gedachte van de totale penetratie van een markt' ^{*5)} zo gepland en ontwikkeld werd, dat sinds '45 alle openlijke en verborgen kontrarevolutionaire oorlogen van het Amerikaanse imperialisme buiten amerika ook en essentieel vanaf zijn territorium gevoerd werden, dus van begin af aan. men kan zeggen, het kosmopolitieke ontwerp waarmee de sociaaldemocratie opereert drukt dat veel duidelijker uit dan het chauvinisme waarmee de cdu/csu bekrompen nationale belangen van de nationale monopoliebourgeoisie te berde brengt. het 'model duitsland' van de spd— en hier heeft haar ontwikkelingsstrategie gebaseerd op een soort korporatisme en technische politiestaat, men kan dat ook reformfascisme noemen, internationale richtlijnfunctie— en niet alleen voor de Europese periferie— is de toeëigening van de maatschappelijke arbeidskracht door de staat volgens het plan van het internationale monopolie— zonder de parlementaire huls op te heffen. natuurlijk verbiedt de institutionele strategie niet de partijen of verslaat de vakbonden. hij funktioneert door hen en houdt de demokratiese oppositie zoals in de brd met het in de koude oorlog ontwikkelde instrumentarium van het antikommunisme 'klein'— zoals brandt zegt— in een doodsangst—, die hen totaal kan controleren en bepalen.

de spd kwam aan de macht toen

- de tegenstelling tussen Europees kapitaal en de omvattende maatschappelijke toeëigening van de arbeid in het multinationale concern,
- de processen en de frikties van de internationale kapitaalconcentratie, de geïntegreerde produktie en de internationale arbeidsverdeling en
- de dwang om door het verlies van invloedsgebieden, markten en grondstoffen in de periferie de uitbuitings- en akumulatiecentra naar de metropolen terug te brengen, tenslotte de uitbuitingswinst hier te verhogen, om de tendens van de dalende winstvoet tegen te gaan, een omvattende politieke strategie ter konsolidering van de veranderde globale krachtverhoudingen nodig maakte.

wat in europa betekent: de spd structureert de Europese nationale staten in hun binnenlandse en buitenlandse politiek zó, dat de werkingsvoorwaarden van het Amerikaanse kapitaal in overeenstemming met de nieuwe vormen van de akumulatie op wereldschaal beveiligd zijn. en ze kan dat via de socialistische internationale en de grote sociaaldemokratiese partijen als regeringspartij van de sterkste en tegelijk meest us-afhankelijke Europese economische macht door economische en politieke chantage, door de korrumpeling van de leidende groepen in de vakbonden en de reformistische arbeiderspartijen, tenslotte haar technieken van de in de koude oorlog ontwikkelde antikommunistische demagogie, d.w.z., via haar economie- en geldpolitiek werd ze politieke operator van

het internationale concentratieproces, waarin de us-koncerns de nationale volkshuishoudingen inlijven, en door het projekt 'binnenlandse veiligheid', d.w.z. via de instrumentering van de staatsapparaten met de repressietechnologieën van het antikommunisme en de counterinsurgency, die politieke voorwaarde voor de kredieten is, kanaliseert zij de klassenstrijden in westeuropa voor de Amerikaanse strategie. de raf is uit en tegen die ontwikkeling ontstaan, het is belachelijk haar verantwoordelijk te stellen voor het feit dat hij via haar in zijn begrip gedefinieerd wordt; en het geschreeuw komt immers ook alleen daardoor, dat in de apokalypse van de antiterreurekampagne van de spd nu alleen evident geworden is dat proletariëse politiek in de brd alleen illegaal, antiimperialistisch en internationalistisch kan zijn, zoals de raf zegt.

zij bedoelt daarmee de beide histories samenvallende bepalingen, de 'beide voeten':

nationaal laat ze de guerilla zien als de taktiek van het verzet tegen het fascisme, de terroristiese staatsveiligheidsstaat; het moment van voorlichting en hier in ieder geval de enige mogelijkheid van proletariëse oppositie tegen het 'model Duitsland';

internationaal is ze in het centrum van het systeem een functie van het offensief van de bevrijdingsoorlog tegen het imperialisme.

en — moet men er aan toevoegen —

wat zou men in europa over de reaktionaire rol van de sociaaldemocratie en de repressie in de brd weten, als er in de brd geen gewapend verzet zou bestaan?

10)

bestaat er niet het gevaar van een kollektieve veroordeling van de verdachten, gezien de toch duidelijke moeilijkheden die het openbaar ministerie heeft om op grond van de bewijsmiddelen de schuld van individuele verdachten te bewijzen? en hoe valt uw begrip 'richtlijnfunctie' voor het proces in stammheim op te vatten?

ze waren al vóór het proces veroordeeld door de hetzekampagnes van de psychologische aktie, door de hechtenisvorm, isolatie, sensoriese deprivatie, wateronthouding, de poging van een stereotaktiese ingreep, ethemarkose bij het verhoor enz.: — en bv. door bundestag-afgevaardigden:

"wij allen hier in deze kamer moeten de gemeenschappelijke interesse, de gemeenschappelijke taak hebben die groepen volkomen te desolidariseren, hen van alles te isoleren wat verder aan radikale meningen in dit land misschien nog bestaat, dat is een van de belangrijkste taken."

(ehmke, als chef van het bundeskanzleramt, chef van de geheime diensten, op 7-6-1972 in de bundestag)

"het komt er op aan in ons land de vergifbacillen die opduiken te vernietigen. het komt er op aan een sfeer te scheppen waarin het algemene bewustzijn (...) geen ideële ondersteuning meer garandeert."

"de uitroeiing van zulke elementen met huid en haar"

"dat is onkruid, dat willen we er uit trekken."

(citaten uit bundestag-debatten)

en:

"jaag de baader-bende met alle middelen"

(merck, beierse minister van binnenlandse zaken)

"deze misdadigers moeten in het belang van ons land snel onschadelijk gemaakt worden"

(filbinger, ministerpresident van baden-württemberg)

"de bijl aan de wortel van het euvel zetten"

(nollau, president van de verfassungsschutz tot '74)

"wij moeten de zenuwknopen van de tegenstander er uit isoleren en hen dan doelgericht met maatregelen aanpakken, die hen paralyseren, neutraliseren."

(herold, president van het bundeskriminalamt)

"voor sommigen waren 5 verdachten in stammheim al te veel"

(buback, de federale prokureur-generaal)

schmidt zei in het bundestag-debat april '75:

"het zo hard mogelijk optreden van een staat die (...) er niet

voor mag terug schrikken zelf te doden''
 en
 ''deze groepen te verdelen''

vier gevangenen zijn in één jaar omgebracht: holger meins, siegfried hausner, katarina hammerschmidt, ulrike meinhof. in ongeveer 15 gevangenissen zijn intussen isolatievleugels gebouwd. het zijn immers niet 4, nu 3. het zijn ongeveer 120 gevangenen die in deze samenhang aan dezelfde hechtenisvorm onderworpen zijn.

uit die 120 heeft men er 4 uitgedestilleerd, om de konstruktie 'aantich- terschap' te steunen.

in de laatste weken voor de moord op ulrike is het proces alleen nog maar tegen twee gevangenen gevoerd— andreas en ulrike— in overeen- stemming met de lijn van de counterinsurgency: te personaliseren en te elimineren. andreas is de gevangene waar het staatsveiligheidsappa- raat zijn hetze op heeft gekoncentreerd, omdat hij de kollektieve ont- wikkeling van de politiek van de groep ook nog in de situatie van het uiterste defensief, de isolatie, in de gevangenis georganiseerd heeft. hij had aan het begin van het proces helemaal geen advocaat meer en tot drie keer toe is geprobeerd hem te vermoorden. ulrike heeft sinds '65 een oriënterings- en integratiefunctie voor revolutionair links in de brd. zij moest in de dode vleugel door witte folter gebroken, gepsychiatri- seerd worden, om in het proces als indikatie tegen de politiek van de raf tegen verzet in de brd in het algemeen vertoond worden. omdat de groep als groep vecht en de advocaten nog steeds tegenopenbaarheid konden mobiliseren moesten die projekten destijds afgebroken worden, maar er is elke keer wanneer de konfrontatie rond de gevangenen zich heeft verscherpt en openbaarheid kreeg een gevangen kader uit de raf geëxe- kuteerd:

- holger meins, om de hongerstaking te breken,
- siegfried hausner na de aktie ter bevrijding van de gevangenen in stockholm, om het opblazen van de ambassade door een speciale een- heid van het hamburgse mobiele einsatzkommando te verbergen. sieg- fried heeft het kommando geleid en de explosieve ladingen geïnstalleerd. hij kon het opblazen door het westduitse staatsveiligheidsapparaat be- wijzen. de staatsveiligheidsdienst wist dat, toen hij hem uit het stock- holmse ziekenhuis heeft gehaald. om hem te likwidieren werd hij niet naar een ziekenhuis maar naar het van elke openbaarheid— b.v. van een bezoek van zijn advocaat dat hij verlangd had—hermetisch afgegrensdde ziekenstation van stammheim gebracht, waar hij zonder gekwalificeerde mediese verzorging stierf.
- ulrike meinhof— voor het beslissende initiatief in de processen, waar- door de hele konceptie van het showproces in gevaar was, op het punt was om tegen de regering 'omgedraaid en toegepast' te worden.

alle procedures tegen de gevangenen uit de raf zijn één gekoncentreer- de maatregel. hoe de processen afzonderlijk door het bundesanwalt- schaft bepaald worden wordt bepaald door de beschikbare informatie. daar duikt dan plotseling in een regionaal proces— waar het bundesan- waltschaft niets te maken heeft—een vrijgestelde federale officier van justitie op, die daar de politiek van de openbare aanklager volgens de richtlijnen van het bundesanwaltschaft structureert, bijvoorbeeld de voor- malige federale officier van justitie kirsch, die het proces in kaisers - lautern ook tot middel van de hetze tegen andreas heeft gemaakt.

stammheim heeft richtlijnfunctie voorzover hier de justitiële opvattingen voorgeponsd worden. de stammheimer maatregelen konditioneren het rechtvakuum waarin dan alle, ook de met minder propagandisties vertoon, minder dossiermanipulatie, minder getuigenbewerkingen enz. voorbereide processen probleemloos dienen te verlopen. de stammheimer maatregelen hebben een normatieve funktie naar be- neden en naar boven. de rechtbank kan er van uitgaan en gaat er van uit, dat de hogere instanties al zijn maatregelen sanktioneren. en bo- vendien: er bleek in het proces dat de rechter de beslissing tot uitslui- ting van de gevangenen en verdedigers, dus 'moeilijke rechtbankbe- sluiten'— en dat is van tijd tot tijd in feite elke geweest— met de rech- ters van de beroeps-instantie— de bgh- en bvg-rechters— direkt afspra- ken maakte. er bestaat geen beroeps-instantie. achter deze rechtbank staat de hele staat— een monsterachtige counterinsurgency-machine. de gevangenen ontkennen hun verantwoording voor de akties van de raf tegen het us-militaire apparaat in de brd, haar politiek met militaire mid- delen tegen de volkenmoord van de usa in vietnam niet. geen enkele gevangene uit de raf.

de poging van de verdediging is nu te laten zien dat de brd aktief en passief totaal in de us-militaire strategie geïntegreerd was en is: als aan- voerbasis, opleidingscentrum, troepenoverlaadbasis, centrum van de door de usa in vietnam ingezette elektronika en logistiek, tussenstati- on en achterland in de oorlog van de usa tegen vietnam. daaruit volgt noodzakelijkerwijs dat iedereen in de brd in de tijd sinds het misluk- ken en het verval van de vietnam-oppositie op grond van het volken-

recht het recht op gewapend verzet had en heeft.^{*6)} de staat beschouwt deze gevangenen als krijgsgevangenen. er bestaan géén rechtsstatelijke garanties voor hen— dat is de som van 6 jaar ervaring met de staatsveiligheidsjustitie. wij moeten— nadat in het binnenland alle interpellatiewegen tegen de isolatie-folter uitgeput zijn, maar die voortduurt en waar allen, die nu gevangen worden, aan onderworpen worden om ze te breken— bereiken dat de uno en het internationale rode kruis dat erkennen, zodat ze in overeenstemming met de garanties van de konventie van Genève behandeld worden. de gevangenen ontkennen natuurlijk ook niet dat ze in de raf georganiseerd waren en georganiseerd zijn, er in gestreden hebben en strijden —als je dat nu zo kan zeggen— en konceptioneel en structureel aan haar analyse en strategie gewerkt hebben. wat de staat in de vertoning in stamheim met valse getuigen, dossiermanipulatie, een volkomen verward aanklacht-koncept— omdat 'kollektieve verantwoordelijkheid' hier strafprocessueel niet bestaat— wil, is een duidelijke bewijsvoerings-farce, waarin de dimensie die de konfrontatie had en heeft door het bewijs van konkrete deelname ontkracht dient te worden. het voornemen om in een onderwaterballet van duizenden bundeskriminalamt-deskundigen de politieke inhoud van de konfrontatie te verlammen, is echter ook daarom absurd omdat met de dossiers en feiten die bekend zijn op het kriminalistische vlak vanuit de aanklachtskonstruktie geen veroordeling mogelijk is. toen dat duidelijk werd, verschenen die spreekpoppen van het staatsveiligheidsapparaat, twee omgeturnde gevangenen uit de raf, 2 van de 60, die bovendien randfiguren waren. één van hen, müller, die een politieagent heeft doodgeschoten, werd van deze aanklacht vrijgesproken, wat zó gekonstrueerd werd dat de dossiers, waarin hij de schietpartij toegeeft, door het ministerie van justitie— dux de regering— verduisterd en geheim verklaard werden, omdat het "bekend worden van de inhoud voor het welzijn van de bond(sregering) nadelen zou veroorzaken". (Intussen hebben getuigen verklaard dat hem 'een andere naam, de opbouw van een nieuw bestaan in de usa' beloofd was: de klassieke ambtshulp van de cia bij naar de bundesnachrichtendienst overgelopen ddr-agenten.)

de staat houdt vast— omdat het een politieke konfrontatie is, die hij militair opvat: morele, fysieke, psychiese vernietiging 'van de tegenstander' zoals prinzing eens ontglipte — aan kriminalistiek.

korrekt in de zin van het bundesanwaltschaft zou één groot hoogverraadproces tegen alle gevangenen uit de raf zijn. de inhoud van hoogverraad— "benadeling van de bestendigheid van de bondsrepubliek en haar grondwettelijke orde met geweld of door de dreiging met geweld"— is sowieso de inhoud van alle politieke definities in de rechtbankbesluiten, in de aanklacht enz. m.b.t. deze groep—stereotiep, maar dat zou betekenen dat men bekent dat er in de brd politieke fundamentele oppositie bestaat, revolutionaire politiek zelfs in deze staat mogelijk is: dat past niet in het concept van de sociaaldemocratie. haat concept is met alle middelen van de manipulatie, psychologische oorlogvoering, repressie, controle en registratie, de politionele penetratie van de maatschappij en haar toeëigening door de staat, de verborgen politieakties 'rustig en vastbesloten' de uitzonderingstoestand als 'normale toestand' te verkopen. de normale toestand in de brd dient te zijn dat er geen oppositie tegen de aanwezigheid van de us-militaire machine, het us-kapitaal, de staat, de sociaaldemocratie bestaat. dat is - sinds de raf de konsekwentie uit de politiseringsprocessen van de vietnamoppositie, de proletariserings- en deklasseringsprocessen die in de 60er jaren plaats vonden, getrokken en de breuk met de legaliteit van de imperialistische staat offensief voltrokken heeft— een fictie, en het zal een fictie blijven, zolang er groepen zijn die op schmidt's credo 'wij zijn allen amerikanen geworden' (1) zoals de raf antwoorden: 'juist niet'.

stamheim, waar een hoop vervalste en gekonstrueerde kriminalistische details de politieke inhoud van de konfrontatie moet wegspoelen, maakt zichtbaar wat er in de brd aan de hand is: fascisme. de smerige oude, bekende politieke machine, omvattender en geperfektioneerd, omdat hij niet meer met het nationale, maar met het internationale monopolie overeenstemt

marx zegt:

'het kannibalisme van de kontrarevolutie zelf zal de volken overtuigen dat er slechts één middel is om de moorddadige doodsweeën van de ou-

^{*6)} intussen heeft de rechtbank de bewijsverzoeken en het horen van de door de verdediging opgeroepen getuigen afgewezen met de redenering, dat de gevangenen met hun verklaring 'de raf, revolutionaire politiek is niet justitiabel' zichzelf buiten elke rechtsorde zouden hebben gezet. daarom zouden zij ook de normen van het volkenrecht niet kunnen opeisen dat betekent dat de gevangenen, zoals een verdediger verklaarde, 'vogelvrij' zijn.

de maatschappij te bekorten, te vereenvoudigen, te concentreren, slechts één middel— het revolutionaire terrorisme.' (2)

de raf:

' door dit perspectief wordt de hele discussie omgegooid. de door de politiek-militaire aanval overgedragen repressieve organisatie van het hele kapitalistische mechanisme dringt door tot het centrum en daar is de beslissing over zijn definitieve crisis al geanticipeerd. in de aanval wordt de interne planning van het kapitaal door de dwang tot reactie zichtbaar en tegelijk verscheurd. de reactie versterkt de werking van het kapitaal en provoceert dialecties een volkomen in het begrip van het verzet geïntegreerd begrip van revolutie. een ondervinding en begrip van het imperialisme in de metropolen, waaraan nationaal en internationaal de noodzaak van fundamentele oppositie evident, begrepen en prakties wordt, ontwikkelt ook de lijn naar de strategie en organisatie van het nieuwe antifascisme; het internationalisme van de guerilla als de met de kapitalistische ontwikkeling antagonisties overeenstemmende vorm van proletarische politiek in de klassenoorlog.'

als het voor de raf mogelijk was en is een begrip van de rol van de brd in westeuropa te ontwikkelen, vanwaaruit nationaal en internationaal verzet ontstaat— zoals het zich in de strategie van de gewapende groepen in europa al aftekent—, dan betekent dat, dat zij haar takties doel kan bereiken en bereikt en dat het in de brd de dialectiek van anti-imperialistische actie en reactie is, die zij op gang heeft gebracht, waarin gewapend verzet van kleine sociaalrevolutionaire groepen een strategische mogelijkheid van het proletarische internationalisme wordt.